

Obsah	Strana
Z jednání staršovstva	2
Povídání o Číně	3
Ohlédnutí za uplynulým rokem	4
Bachovo Vánoční oratorium	6
Zimní zamyšlení	7
Kalendář na leden	8

Do nového roku

Listoval jsem si doma poezií, kterou mám rád. Ve sbírce básní a vyznání víry přítele Pavla Hájka jsem našel vyznání, které mě moc potěšilo. Protože si máme podle apoštola Pavla předávat slova, která pomáhají a potěšují – Ef 4, 29b, činím tak.

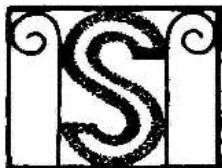
Nabral jsem do svých zalátaných plachet nejpříznivější vítr:

*Vítr, který zpívá v lanoví
o kráse nových břehů,
břehů radosti v moři zášti,
břehů jistoty v oceánu nejistot,
břehů naděje nad vinami zoufalství,
břehů nových jiter za hlubinami oceánů,
břehů života nad víry smrti,
břehů lásky nad příbojem nenávisti,
břehů setkání s Tebou za bouřemi rozkolů a rozchodů.*

Nabral jsem do svých zalátaných plachet nejpříznivější vítr:

Pavel Hájek

Na další plavbu ve víře, naději a lásce v novém roce přeji dobrý vítr.
farář Petr Hudec

Výtah z jednání staršovstva

– čtvrtek 13. 12. 2012 v 19,00 - zkráceno

- od února se budou porady staršovstva konat zpravidla 1. čtvrtek v měsíci
- proběhla volba kurátora a místokurátora - byl zvolen br. Pavel Prosek, místokurátorem br. Daniel Heller. Předsedou staršovstva byl zvolen br. f. Petr Hudec.
- prodej Obchůdku Jeden svět – zisk cca 19 tisíc
- prodej výrobků ze Stodůlek – zisk cca 4 tisíce
- 6. 12. v 19 h. Mikulášský koncert souboru příčných fléten Syrinx s cembalem u příležitosti 20. výročí vzniku souboru (účast asi 50)
- vydání knihy D. Fišera Hledám slova pro hledající – kniha je již k dispozici ve sboru.
- informace o DVD Milujte své nepřátele – projekt je potřeba dokončit do 31. ledna 2013, aby bylo DVD připraveno k distribuci již v únoru na výstavu ve Würzburgu.
- sbírka při koncertu vděčnosti u příležitosti výročí svatby manželů Proskových – výnos 6000 Kč - byla předána Diakonii Stodůlky
- bohoslužby ve stacionáři ve Stodůlkách, ze sboru se účastnilo 5 lidí, celkem cca 15
- prodejní výstava obrazů br. Härtela - na Diakonii bylo posláno 23.800,- Kč. Ještě zbývá 7 obrazů.
- probíhá akce Víno z Nosislavi, staršovstvo souhlasí, aby toto víno bylo nakupováno též pro večere Páně.
- koncert Našich pěvců u Salvátora 14. 12. v 19:30
- akce Krabice od bot úspěšná, M. Jílkové se podařilo aktivizovat žáky ve škole a iniciativně převezla velké množství krabic přímo na Vinohrady, taktéž učinili někteří další členové sboru, ostatní krabice budou odvezeny v neděli 16. 12. po bohoslužbách
- informace o Středisku Diakonie ve Stodůlkách podal P. Hudec – přinesl výroční zprávu, zpráva je k dispozici ve sboru a na webu, je v ní uvedena řada dárců z našeho sboru. Mezi členy dozorčí rady není uvedeno jméno sestry Dany Caldwellé, která je již 2 roky členkou DR za náš sbor.
- celocírkevní sbírka na JTD 3.029,-Kč
- seniorátní sbírka na Diakonii Dáblice 2.706,-Kč

- sbírka na pomoc uprchlíkům v Sýrii probíhá
- staršovstvo rozhodlo podpořit v tomto roce sbor v Nosislavi a přispět mu na PF ve výši 40 tisíc Kč s tím, že sbor Nosislav uspořené prostředky z PF použije na budování domova pro seniory.
- br. Mašek připomněl nutnost změny smlouvy o pronájmu farářského bytu mezi sborem a faráři. Smlouvu je záhodno přizpůsobit vzorové smlouvě. Přípravou nové smlouvy byl pověřen br. Mašek.
- informace o nemocných členech sboru: bratr Hrabák je v nemocnici, je to s ním velmi vážné, jeho žena je ve Vysočanech v penzionu. Br. Härtel je v Řepích.
- ses. Študentová informovala o programech schůzek Setkání s hostem v příštím roce
  - br. Mašek zmínil situaci paní Hagenové a jejích dětí. Návrh na vyjádření podpory iniciativy br. Trusiny nebyl pro rozporuplnost informací a nejasnost přijat.
- ve sboru je k prodeji za 80 Kč kniha „Teta Božka zasahuje“, kterou napsal br. Daniel Henych starší.
- staršovstvo doporučuje, aby návrhy, které mají být projednány, byly dodávány alespoň týden před konáním porady, aby mohly být zařazeny do programu.

Povídání o Číně aneb ohlédnutí za jedním zajímavým programem v dejvickém sboru

Poslední čtvrtek v listopadu, 29.11.2012, se uskutečnilo další dlouho plánované setkání s hostem nazvané "Čínský ping-pong Peking Hong-Kong a pak po hedvábné stezce do Taškentu". Do našeho sboru přišli Josef Stráský, mimochodem syn bývalého ministra, a Jitka Vrátná. Dan Heller je uvítal a vysvětlil, kde se tu naši milí hosté vzali. Jsme členy stejného turistického oddílu – TJ Banka, kam jsme se před několika lety přihlásili přes moji kolegyni poté, co byl zrušen „náš“ turistický oddíl při České zemědělské univerzitě v Suchdole.

J. Stráský a J. Vrátná měli mnoho obrázků ze své cesty po Číně a dalších zemích, kterou podnikli loni v létě. Mladí snoubenci byli v Číně na konferenci (studují v doktorandském studiu na matematicko-fyzikální fakultě UK) a pak hodně cestovali. Viděli jsme fotky nejen z různých měst – památky a stavby, např. Čínskou zeď, ale také hodně obrázků z přírody –

hory, vodopády i zvířátka, např. pandy a opičky.

Naši hosté nám několikrát promítli mapu, takže jsme měli představu, kudy putovali. Kromě veselých historek jsme slyšeli i příhody neveselé – o brodění velké řeky a o onemocnění angínou. Po Číně následovaly státy Kyrgyzstán a Uzbekistán.

Sešlo se nás 20 a vyprávění bylo tak poutavé, že se po hodině a čtvrt promítání ještě další půlhodiny zodpovídalo hodně dotazů, např. jak se v Číně dorozumívali.

Těšíme se na další setkání, máme příslibeno povídání o Africe.

Ivana Hellerová

S koncem roku 2012 jsme poprosili několik členů sboru, aby se ohlédlí za uplynulým rokem a podělili se s námi o nějakou vzpomínku...

Nejsilnější zážitek v roce 2012 jsem zažil při sjezdu rodiny, který se konal kvůli mým sedmdesátinám. Tím zážitkem byl nový pohled na vlastní děti. Díval jsem se na ty tři dospělé lidi s jakýmsi údivem, že to jsou skutečně moje děti. Vnímал jsem, jak jsou dobře postaveni v životě, po boku se svými partnery a obklopeni houfem rostoucích, dospívajících a dílem už dospělých dětí – mých vnoučat. A byl jsem plný úžasu a vděčnosti. Pak mi Marie, moje žena, svěřila, že ve stejnou chvíli prožívala něco podobného.

Zdeněk Susa

V době letošního adventu jsem spolu s kolegy navštívila Kutnou Horu a zúčastnila se večerní prohlídky nově zrekonstruované katedrály v Kutné hoře – Sedleci. Katedrála Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele se pyšní mnohým - v roce 1995 byla zapsána do seznamu světového kulturního dědictví UNESCO, je první stavbou katedrálního typu na našem území, nacházejí se v ní originály obrazů Petra Brandla či M. L. Willmanna a také originál sedlecké monstrance, nejstarší dochované gotické monstrance na světě.

Více než všechny tyto informace na mě ale zapůsobila atmosféra tmavého prázdného kostela, osvětleného pouze měkkým světlem svící, bílá barva stropu a stěn, čisté gotické linie, varhanní hudba, zpěv gregoriánského chorálu a biblické poselství.

Eva Henychová

Zahodíte-li diář z předchozího roku, stane se, že události, které by se s jeho pomocí daly vystopovat, se obtížně upomínají.

V hlavě máte obrázky, vybavíte si vůně, pocity, možná vzpomenete, co, kdo pověděl.

Můj diář pravděpodobně skončil v Malešicích, a tak jsem si na pomoc přibrala fotografie uložené v počítači.

A aj! rámeček „podrobnosti“ mi nabídl: název, předmět, hodnocení, klíčová slova a, mimo jiných, i datum pořízení fotografie.

Moje vzpomnutí na roztodivný, krásný a heroický den se váže k 6.7.2011 hodině to 13:21!

Po krkolonné černo-puntíkaté cestě ku 2 643 m vrcholu Krezjochle v Ötzalském údolí rakouských Alp...

Eva Javomická

Naši Pěvci

zazpívali v pátek 14. prosince v kostele u Salvátora výběr částí Bachova Vánočního oratoria, v seznamu Bachových děl označeného

číslem 248 . Toto rozsáhlé dílo bylo poprvé provedeno v Lipsku o Vánocích v roce 1734 ve dvou kostelích – mikulášském a tomášském. Má šest částí, které posupně zazněly při bohoslužbách od Božího Hodu Vánočního do svátku Zjevení Páně – to už bylo 6. ledna 1735. První část „Jásejte, radujte se“, která pojednává o narození Páně, 25. 12., druhá „A byli pastýři v krajině té“ - o zvěstování pastýřům - 26.12., třetí „Pane nebes, uslyš jásání“ - o klanění pastýřů - 27.12., čtvrtá „Sklánějte se s díky, sklánějte se s chvalami“ - o obřizce a dání jména Ježíš - 1.1., na svátek obřizky Páně, pátá „Buď Ti, Bože, zpívána čest“ - o zvěstování mudrcům a jejich putování - první neděli po novém roce a šestá část „Pane, když pyšní nepřátelé supí“, jejímž tématem je klanění mudrců, 6. ledna. Vánoční evangelium je zvěstováno především v recitativech, v díle se střídají rozsáhlé sbory, árie sólistů a chorály. Hudební odborníci sepsali řadu pojednání o architektuře a o stavebním plánu díla. Všech šest částí je svázáno myšlenkou na radost z Kristova narození. Hudebně má Vánoční oratorium svou formou nejbližší k Bachovým Matoušovým a Janovým pašijím a méně známým oratoriím – Velikonočnímu a Nanebevstoupení. Výběr biblických textů je výsledkem pečlivé teologické práce. Kdybychom se do díla ponořili hlouběji, našli bychom v něm řadu symbolických významů. Např. text evangelia (z druhých kapitol Lukáše a Matouše) je rozdělen do 17 částí, přičemž desítka odkazuje k Desateru a sedmička k Evangeliu. I jednotlivé použité hudební formy a tóniny mají své „teologické role“. Tříhodinové dílo se i na koncertech málokdy provádí najednou. Také si Vám dovoluji doporučit poslouchat ho po kouskách (existuje řada kvalitních nahrávek) – s otevřenou Bibli v ruce.

D. Heller

Zimní zamyšlení

Způsoby, jimiž Stvořitel koná své dílo, jsou někdy opravdu prazvláštní a je škoda, že tolik lidí to nechce vidět.

Vezmeme třeba samičku australského ještěra varana pestrého! Když cítí, že se blíží porod, vyhledá termiště, prorazí jeho tvrdý povrch a naklade dovnitř vajíčka. Jsou tam bezpečně uložena v teple a potřebném vlhku. Co je však ještě zvláštnější! Za devět měsíců, kdy se začnou rodit varanní děťátka, jako by někdo našeptal varanici, že je pravý čas, a varanní maminka přijde a svou drobotinu z termiště vyhrabe.

U chilských žabek nosatek je to podstatně jiné, ale stejně mimořádné. Sameček nosí potomky ve vlastním zvukovém ústrojí a když se z pulců vyvine za tři týdny žabí drobotina, vypustí ji táta tlamičkou ven. Ještě nevěříte, že Stvořitel má tisíce způsobů, jak takové věci zařídit?

Ale co když všade napadne sníh a hrozí nebezpečí, že zvířecí mrňousci zahynou v mrazu a větru? Co když se Severní oceán promění v bílou pustinu? Vždyť se živí tvorové vyskytují i v Arktidě! Copak lidé, ti vědí, jak na to! Postaví si iglú, chatrč nebo důkladnou polární meteorologickou stanici. Ale co si má počít třeba medvědice?

Ale i zde se projevuje Boží prozřetelnost. Zatím co se medvědí táta potuluje někde po krách a kouká do děr v ledu, kde by se dalo něco ulovit, medvědice se zčistajasna pustí do hrabání. Však má tlapy jako lopaty a po teplejších měsících, kdy bylo dost potravy, má síly za dva. A když vyhrabe ve zmrzlém sněhu hlubokánský brloh či sklep, zaleze dovnitř a usne. No a za pár týdnů od této chvíle se jí narodí jedno, dvě nebo tři slepá a skoro holá medvíďata. Chladno jim není, vždyť se mohou zahrabat do huňatého mámina kožichu. Navíc jim mámin dech zahřívá ledovou světličku. Po narození jsou medvíďata překvapivě maličká, mají sotva půl kila, ale po vydatném medvědímléku rostou jako o závod a když se v dubnu vydají s maminkou na první procházku, jsou už dvacetkrát těžší než při příchodu na svět. Zato na chudákovi mámě visí na jaře kožich jako starý kabát na strašákovi uprostřed pole. Kam se jen poděly ty nádherné spousty podkožního tuku? Kam? Jen se podívejte na ty malé nezvedence, kteří poskakují kolem ní! Ti to mají z valné části na svědomí. Běda ale, kdyby jim někdo chtěl ublížit! Věřte, že medvědice dovedou být někdy i pořádně zlé a nebezpečné, jak o tom čteme i v samém Písmu svatém (2Kr 2,23)!

Že tuhleto zimní medvědí historii, která se opakuje znovu a znovu, naprogramovaly před miliony let jakési neosobní přírodní zákony? Ale kdo naprogramoval je?

Heda

Kalendář na leden 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 1. Nový rok s VP	P. Hudec
	6. 1.	A. Hudcová
	13. 1.	P. Hudec
	20. 1.	A. Hudcová
	27. 1.	P. Hudec
	3. 2. s VP	P. Hudec
Biblická hodina	Úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle 9:30
	Náboženství:	čtvrtek 16:30 od 10. 1. ZŠ Suchdol pátek ve 13:45 od 11. 1.
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 20. 12. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťanská služba	6. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	30. 1. v 9:30 D. Henych – Jak se rodil dejvický sbor	
Hodina pohybu	Pondělí 21. 1. v 15:00	
Setkání s hostem	V lednu, 31. 1. v 19:00 J. Nadrchal – Černé labutě aneb král i kostelní věž bez čepice	
Staršovstvo	Čtvrtek 10. 1. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Ve sboru je ke koupi kniha **D. Fišera Hledám slova pro hledající**
a kniha **Teta Božka zasahuje** od **Daniela Henycha st.**

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 1. 2013.

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce: Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

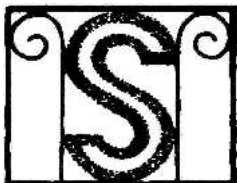
	Strana
Z jednání staršovstva	2
Pomeyrol	2
Rozhovor se sestrou Jarmilou Tichou	4
Silvestr s mládeží	5
Radost – téma silvestrovského setkání	6
Kalendář na únor	8

Podle čeho se mám rozhodovat?

Pán Ježíš v Kázání na hoře blahoslaví chudé v duchu, plačící, tiché, hladovějící a žízniční po spravedlnosti, čistého srdce, milosrdné, tvůrce pokoje a ty, kteří trpí pro spravedlnost. Kdysi dávno, asi v 17 letech, jsem slyšel výklad těchto veršů od Bláži Šourka. Zaujalo mě tehdy (a dodnes si to pamatuji), že Pán Ježíš v těchto verších blahoslaví lidský postoj nikoli stav. To, o čem zde čteme, to jsou lidské postoje. Postoje, které Pán Bůh chválí. Chudí duchem mohou být ti, kteří ve svém duchovním životě došli daleko a pochopili, že mají prázdné ruce a také, že v bohatství věcí nemusí být právě štěstí; plačící může být ten, kdo v pokoře uznává, že není dokonalý, obrazně řečeno - pláče nad svými hříchy, dokáže je přiznat; tichý může být ten, kdo nekřičí stále já, já, já, ale dokáže ztichnout a naslouchat Bohu i bližním; hladovějící a žízniční po spravedlnosti - tento postoj netřeba vysvětlovat; čistého srdce jsou lidé, kteří si na nic nehrají, říkají, co si skutečně myslí, nestylizují se do nějaké role, člověk s nimi ví na čem je, nelžou; milosrdní jsou ti, kteří mají opravdový soucit s potřebnými a účinně podle svých sil jim pomáhají; tvůrce pokoje jsou ti, kteří vytvářejí podmínky, aby mohl nastat pokoj; a trpící pro spravedlnost - tento postoj také netřeba nějak vykládat.

Člověk se v běhu života stále dostává do situací, kdy musí hodnotit druhé a pak se pro někoho rozhodnout. A mnohdy je zmatený. Říká si, kde je to měřítko, podle čeho mám hodnotit. Přiznám se, že se do takových situací dostávám často. Zapomínám, že nám Pán Ježíš to základní měřítko dal. V uplynulých týdnech bylo u nás doma nejdůležitější téma, „prezidentské volby“. Komu dát hlas? Pro koho se rozhodnout? A opět mě zaznělo jako velké osvobození právě Ježíšovo slovo. Je tam osm postojů, které se Pánu Bohu líbí. Nejsou mezi nimi národní zájmy ani ekonomická prosperita, ani to, jak člověk vypadá a umí mluvit, ale jestli je pokorný, jestli se mu dá věřit, jestli touží po spravedlnosti a účinně pomáhá potřebným atd. Opět mě ta slova osvobodila. Nikdo měřítkům Božím nevyhoví zcela. Ale někdo se k nim blíží víc, jiný méně. A tak jsem se zahanbením znovu došel k velké pravdě, že je třeba víc číst Bibli, že platí, co známe z písně Voskovce a Wericha: „čtěte Bibli, tam to všechno je.“

Petr Hudec

Výtah z jednání staršovstva

– čtvrtek 10. 1. 2013 (zkráceno)

- od února se budou porady konat zpravidla 1. čtvrtek v měsíci
- informace o DVD Milujte své nepřátele, M. Študentová
  - grafická úprava obálky, bookletu, pravděpodobný náklad cca 1.000 ks, proběhne výběrové řízení na výběr tiskárny pro tisk textů a lisování DVD. Mělo by to vyjít do konce ledna.
- probíhá akce Víno z Nosislavi, z Nosislavi jsme obdrželi děkovný dopis za příspěvek na PF a pozvánku k účasti 21. 4. 13 na slavnost položení základního kamene domu seniorů
- farářský kurs – Téma: Krása (od 28.1. do 1.2. nebudou sborové aktivity vyjma Našich pěvců)
- datum výročního sborového shromáždění bylo stanoveno na 10. 3. 2012
- domluva slibu staršovstva
- informace ze Střediska Diakonie Stodůlky – byl problém obsazení pozice vedoucí pracovní dílny, paní Müllerová byla odvolána mimo jiné z důvodu, že nesplňuje kvalifikační předpoklady, není sociální pracovnice, prozatímni vedoucí byla pověřena s. D. Caldová
- sbírka na JTD – 3029, sbírka na seniorátní Diakonii Kobylisy – 2706 Kč
- sbírka na bohoslovce a vikariát – Boží hod 7.249,--
- koncert vděčnosti vynesl 6.000,-posláno na Diakonii Stodůlky, navíc odesláno ještě 23800 (výtěžek z obrazů H. Härtela)
- bylo rozhodnuto ukončit běžný účet u CS, od února bude funkční pouze číslo u Fio
- nutno provést včas inventuru
- bylo zakoupeno skartovací zařízení
- heslo roku s úvahou SR bude vyvěšeno na nástěnce
- pro velký zájem bude dotisk brožury Zastav se...

Pomeyrol

O letošních prázdninách jsem strávila necelé tři týdny v Communauté de Pomeyrol, křesťanské komunitě Sester z Pomeyrolu v Provence. Dověděla jsem se o ní díky své kmotře Evě Kusákové, která zde taky byla.

Z mé strany to byl trochu výstřel naslepo, protože jsem o ní moc nevěděla. V průběhu pobytu jsem se ale mnoho o Pomeyrolu (a nejen o něm) naučila. Už při příjezdu jsem byla překvapená. Budovy komunity nebyly žádná ponurá klášterní stavení, ale šlo o několik nižších domů ze světlého kamene, typických pro Provence. Uprostřed celého pozemku byl navíc malý vrch, na který se o Velikonocích chodí ráno zpívat. Brzy jsem se seznámila se sestrami i s dalšími lidmi, kteří se také přijeli na nějaký čas podílet na společném životě v křesťanském kruhu. Pomeyrol je sice spřátelená komunita se známou Taizé (akorát na rozdíl od ní je většinou protestantská), ale návštěvníků je tu méně. V době mého pobytu v komunitě našťěšťi zrovna probíhal několik dní sjezd *compagnons*, což jsou lidé, kteří

sdílějí stejný duchovní život jako sestry ve svém rodinném a profesním životě. Díky této příležitosti jsem měla možnost seznámit se s dalšími milými lidmi.

V Pomeyrolu jsme se věnovali jak duchovní stránce, tak i práci. Práce bylo vždy dost, především v zahradách a v kuchyni, a i když to mnohdy v letním horku není vůbec snadné, o to víc se člověk může věnovat vlastní myšlenkám. Do kaple jsme se scházeli čtyřikrát denně: ráno, v poledne, večer před jídlem a v půl desáté k večerním modlitbám. Takováhle změna denního režimu mi opravdu moc vyhovovala - dnešní uspěchané společnosti přinese hlavně potřebný klid. Z nějakých rituálů toho moc v Pomeyrolu nenajdete. Snad jen to, že se v pátek dodržuje jednoduchost jídla a oběd se odehrává pokud možno v tichu, aby se nenarušila nálada z poledních bohoslužeb, při nichž se modlí modlitba Páně. V neděli je v komunitě slavnostní a radostná nálada. Po poledním shromáždění v kapli se z ní vychází za zpěvu písní. Často sem zajdou i lidé ze zdejší vesnice. Krásný zážitek jsem měla i z bohoslužeb v nedaleké románské kapli Saint-Gabriel z dvanáctého století. Nejenže je to úchvatná budova obklopená olivovníky, ale navíc jsme ještě zpívali za flétnového doprovodu některých sester.

V Pomeyrolu mě nejvíc oslovila možnost sdílení s ostatními. Ať už se jedná o čas v kapli, společné jídlo nebo práci. Byl to krásně prožitý čas, který jsem tu strávila, a snad sem přijedu zas za rok.

Karolina Härtelová

la Chapelle Saint-Gabriel

V březnu oslaví svoje životní jubileum dlouholetá členka našeho sboru, sestra Jarmila Tichá.

Při této příležitosti jsme sestře Tiché položili několik otázek.

Můžete nám něco říct o svých rodičích?

Narodila jsem se 1.3.1933 (Jarmila Ottová) evangelickému tatínkovi, komerčnímu inženýru, který služebně dosti cestoval před válkou i po válce a katolické mamince. Žili jsme v Praze Dejvicích. Jako dítě jsem chodila do průvodu na Boží tělo s troušením květů ze strýčkovy zahrady v Poděbradech, kde žili rodiče matinky.

Kdy jste začala chodit do dejvického sboru?

Do evangelického sboru v Dejvicích, což byla pouze kazatelská stanice sboru salvátorského, jsem se dostala někdy před koncem války s přípravou na confirmaci, která se uskutečnila v mých 13 letech u Salvátora. Zúčastnila jsem se potom několik let schůzek mládeže i hezkých výletů.

Postupem času se dejvický sbor osamostatnil a sídlil nejprve na stejném místě ve Wuchterlově ulici, později na naší současné adrese.

Na které okamžiky sborového života ráda vzpomínáte?

Mám mnoho hezkých vzpomínek na bývalé faráře - Miroslava Krejčího (za totality na čas ztratil souhlas), Jana Čapka (křtil mého syna Ivana Prachenského), Daniela Henycha (s kterým jsem díky našim dětem vzdáleně příbuzná), Miloše Rejchrtu a nyní si vážím přátelství současných farářů Hudcových.

Proč jste zůstala svému sboru věrná i po přestěhování na Pankrác?

Jsem členkou sboru cca 67 let, proto i po přestěhování na Pankrác před cca 25 lety dojíždíme s manželem do Dejvic mezi své přátele. Nuselský sbor na Paloučku, vzdálený pěšky jen asi 12 minut od našeho bydliště v blízkosti kongresového centra, navštěvujeme jen občas. Našla jsem tam po desítkách let přítelkyni z dětství (kdy jsem za války chodila do obecné školy v Poděbradech u babičky a dědečka), Rut, dceru evangelického faráře Jeschke v Poděbradech.

Pozvánka pro členy našeho sboru na přípitek (vína z Nosislavi) s občerstvením v neděli 3.března 2013 po bohoslužbách v Komenského síni.

Těším se, že si společně popovídáme a zavzpomínáme.

Vaše Jarmila Tichá

Foto J. Hlavsa

Silvestr s mládeží

Byla jsem s mládeží už na několika společných oslavách konce kalendářního roku. Vždy se mi čas strávený s ostatními moc líbil a odpočinula jsem si od rušného a rychlého života v Praze.

A jaký byl ten letošní? Tentokrát jsme se s mládeží rozhodli, že se podíváme po několika letech znovu na faru do Křížlic. Na místo jsme se trousili celý den po menších skupinkách, protože někteří z nás nejeli z Prahy, nebo měli odvoz autem až k příjemně vyhřáté faře. Zabydleli jsme se v nejvyšším patře, kam za námi hned první večer přijel Petr Hudec, který si pro nás připravil program o životě Martina Luthera - film i povídání bylo poučné a zajímavé.

Hned druhý den ráno se šlo na výlet. Balancovat na zledovatělých cestičkách, nebo se brodit sněhem nebyl žádný med. Ale čerstvě zasněžené lesy, pole, louky a nádherný výhled na okolní hory nám naše snažení dostatečně vynahradil. Prošli jsme se až do Rovečného a celí zmrzli se odpoledne vrátili na faru, kde jsme si uvařili moc dobré jídlo a večer zakončili znovu s Petrem Hudcem. Tentokrát jsme nakousli téma potrat a podívali jsme se na film natočený k této problematice.

V dalších dnech se k nám připojili poslední opozdílci - vystřídali několik z nás, kteří museli odjet dřív. Kromě výletů do okolí se někteří nadšenci vydali i na celodenní výlet na běžkách, nebo trávili volné chvíle koulováním.

V hojném počtu jsme se také zúčastnili bohoslužeb, které probíhaly ve společenské místnosti na faře. A 31. prosince místní pan farář vyhrál kostel, aby tam mohly proběhnout poslední bohoslužby roku. Pojal je velice zajímavým způsobem a pro oživení si s našimi kluky secvičil k jedné písni doprovod na kytaru.

Myslím si, že alespoň pro mne byl letošní Silvestr velice povedený. Plný zábavy, přátel, zamyšlení a odpočinku.

Efox

Foto J. Homuta

„„„ Radost „

Poslední den v minulém roce jsme se setkali v naší modlitebně v 17 h, abychom poděkovali za uplynulý rok. Pavel Prosek zvolil téma k tomuto setkání – RADOST.

Předvedl s Janou Jasnou, jaká je to radost hrát na klavír čtyřručně. Manželé Volní, bratr Heller a Křivohlavý, Jana Oliveriusová přispěli svými zkušenostmi a mluvili o radosti a vděčnosti v rodině, ve sboru, v těžkých chvílích, o radosti s domácím zvířectvem.

Já jsem dostala za úkol povědět něco na téma „Výtvarné umění a radost.“

Nejdříve k jednotlivým pojmům.

Umění a řemesla byla u Židů ve velké vážnosti proto, že ruční práce byla považována za důstojné zaměstnání svobodného člověka.

Všeobecně můžeme UMĚNÍ pochopit jako schopnost vycvičenou až ke zručnosti.

Bratři někdy slovem umění překládají řecké slovo ZNALOST.

Z náboženských důvodů se v Izraeli nevytvářelo umění malířské a sochařské. Užitečná byla řemesla.

Křesťanství neodmítá umění a uměleckou tvorbu, ale umění má sloužit ke vzdělávání posluchačů. Každopádně umění je dar a ten se má rozvíjet.

Pojem RADOST může být vyjádřena velmi silně – „Směje se tak, až se za břicho popadá“, ale může to být tichá radost, kterou pocítujeme v srdci a ta může být spojená s blažeností i vděčností.

Musím se vám svěřit, že po zadání této úvahy jsem sáhla po několika knihách z dějin umění a hledala radostné náměty. Převažovala spíše témata vážná, někdy dramatická či tragická. Vysloveně radostných či veselých událostí je zachyceno daleko méně. Mnohé náměty jsou neutrální – krajiny, zátiší, zvířecí motivy apod. Nicméně oblast výtvarného umění člověka obohacuje či poučuje.

Jako příklad za jiné bych uvedla návštěvu výstavy Jakuba Schikanedera, kterou jsme absolvovali s naším Klubem poznávání. Tento malíř neměl lehký život a jeho obrazy jsou spíše melancholické či nostalgické. – Zasněná Praha s osvětlením plynových lamp. Přesto z této výstavy odcházíte s tichou radostí v srdci a s vděčností za krásný zážitek.

Tak to jsou náměty. A teď radost z tvorby. Radost umělce určitě provází, zvláště když může tvořit svobodně. Určitě se k tomu mísí obava, zda jeho dílo bude pochopeno, jestli je výstižné, zda zvolil správnou cestu. Jestliže je konečný výsledek dobrý, je z toho i radost.

Radost můžeme způsobit i tak, že výtvarné dílo DARUJEME, ale pak je dobré znát vkus a záliby toho dotyčného, jinak to může být dar, který překvapí, ale nemile.

Radost a obdiv můžeme pocítovat i při návštěvě výstavy, kde je instalováno umělecké řemeslo. Důmyslnost, s jakou naši předkové vytvářeli věci běžné spotřeby je obdivuhodná. Ve vánoční době jsme navštívili starodávné betlémy. Co je v nich fantazie, postřehů a důmyslu!

Ještě poznámku na téma TVORBA a DÍTĚ. Máte jistě zážitky s vlastními dětmi nebo vnoučaty, když objeví tužku či pastelky- Jaká je to nádhera patlat se štětcem nebo prsty ve vodovkách či temperách. Prosím rodiče i prapředky: mějte pro tuto „uměleckou tvorbu“ pochopení. Vyplatí se to, nedojdou pak újmy stěny vašeho byru či nábytek. Stalo se nám před lety že když jsme vymalovali byt, s hrůzou jsme zjistili, že stěny dětského pokoje

jsou pomalované. Vysvětlení dítě podalo takto: „Neměla jsem dostatek papíru na kreslení“. Od té doby jsem dbala vždy na to, aby byl dostatek. Druhá dcerka obtáhla pečlivě fixami vzory na perském koberci, které se jí zdály vybledlé. Divila se, že jsme nejásali. Děti se kreslením, malováním, prací s výtvarnými materiály rozvíjejí. Přejme jim to v hojnosti.

Ještě několik slov k ARTETERAPII. Opírá se o výtvarné projevy klientů, je to hlavní léčebný prostředek ke komunikaci. Pomáhá lidem trpícím emocionálními nebo psychickými problémy, také těm, kteří se obtížně slovně vyjadřují. Tyto prostředky vedou k uvolnění a k radostnějším pocitům.

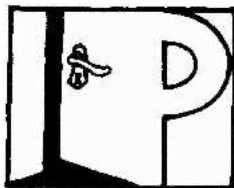
Ještě něco na konec. Jsem přesvědčená, že největším umělcem je náš STVOŘITEL. Denně to poznáváme. Buďme vděční za to, že žijeme v tak krásném městě s bohatou historickou minulostí, že nebydlíme na rovníku ani na Sibiři a že můžeme prožívat čtvero roční období se všemi jejich krásami a radostmi

Jana Kohoutová

Hledám slova pro hledající

Před krátkým časem vyšla v nakladatelství Mlýn kniha Draga Fišera: Hledám slova pro hledající. Drago Fišer seznamuje širokou obec čtenářů čtivým způsobem s diskusí o základních otázkách křesťanského myšlení a vstupuje do ní sám s originálními postřehy. Věnuje se vztahu víry k přírodním vědám, dějinám a náboženským tradicím. Jádrem knížky jsou výklady o významu a dosahu Ježíšovy smrti, která hraje závažnou roli v křesťanské teologii a jejíž zástupný charakter je třeba nově interpretovat, abychom vystihli původní smysl křesťanského vyznání. – Výhodou je, že autor se většinou odvolává na texty, které jsou dostupné i v českém překladu, takže čtenář se s nimi může sám seznámit. Knihu si můžete zakoupit ve sboru ČCE v Praze Dejvicích, stojí 120 Kč.

Profesor Petr Pokorný
(Recenze, která vyjde v Křesťanské revue)

Staré číslo účtu bylo zrušeno.

Plat'te prosím na nový účet u Fio banky, který byl zřízen koncem minulého roku:

č. ú.: **2400319773/2010**

Kalendář na únor 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 2. 10. 2. 17. 2. 1. postní s VP 24. 2. 3. 3. s VP	P. Hudec A. Hudcová R. Mazur (slib poloviny staršovstva) MUDr. Z. Susa P. Hudec
Biblická hodina	Úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola: Náboženství: ZŠ Suchdol :	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 pátek 13:45
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 14. 2. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťanská služba	3. 2. po bohoslužbách	
Klub poznávání	! 20. 2. v 9:30 Václav Petříček - Po stopách východních křesťanů (dokončení)	
Hodina pohybu	1. 2. v 15:00	
Setkání s hostem	Čtvrtek 28. 2. v 19:00 Josef Stráský a Jitka Vrátná - Afrika	
Staršovstvo	Čtvrtek 7. 2. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 26. 2. 2013
Příští číslo vyjde 3. března 2013

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Obsah	Strana
Reminiscere	1
Výtah z jednání staršovstva	2
Piero della Francesca: Vzkříšení	3
Hledám slova pro hledající	5
Adopce dětí v Kongu: jak to vypadá?	6
Život sboru v roce 2012	7
Jak čerti prohráli sázku	15
Oznámení	19
Kalendář na březen 2013	20

Reminiscere

Právě uplynula, druhá neděle postní, nese název „Reminiscere“. To znamená „pamatuj“. Paměť je velmi důležitá. Dnes se mluví často o historické paměti. Jak je krátká. Jak rychle lidé zapomínají na totalitní režim, v kterém jsme byli nuceni žít 40 let, a klidně znovu volí komunisty. Jak rychle lidé zapomínají, co znamenal nacismus a jsou dosti lhostejní k neonacistickým hnutím nebo k nacionalistickým náladám. Měli bychom historickou paměť více pěstovat. Tady nepomohou prášky, ale četba dobré literatury a předávání zkušeností dětem. A nejenom paměť historická je důležitá. Ale paměť vůbec. Možná to taky zažíváte. Jak v životě přibývá let, je to s pamětí horší. Najednou si nemůžete vzpomenout na jméno, na datum narození, kde jste co nechali, na další věci a zatrne vám. Začnete se o paměť strachovat, protože bez paměti si život nedokážete představit. Jsou ovšem situace, kdy je dobré zapomínat. Apoštol Pavel píše v epištole Filipským: „Na to, co je za mnou, zapomínám, k tomu, co je přede mnou, usilovně chvátám.“ A je v tom také kus moudrosti: na nepěkné věci, na staré křivdy, na staré viny je dobré zapomenout. S takovými vzpomínkami se těžko žije. Viny se mají vyznat, napravovat, ale pak je dobré přijmout odpuštění a odpustit, a viny nepřipomínat. Stejně tak není dobré se stále vracet k minulosti. Pro poučení ano. Ale utíkat od přítomnosti a budoucnosti do idealizované minulosti, to je jako umřít. Ve smyslu náboženském je paměť také velmi důležitá.

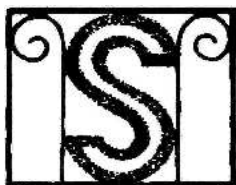
Ve známém žalmu 103 žalmista hovoří se svou duší a vybízí ji:

- dokončení uvnitř čísla

„Nezapomínej na žádná Hospodinova dobrodiní.“ To je časté pokušení. Brát život jako samozřejmost. Úspěchy jako výsledky své práce. Neúspěchy jako nespravedlnost, za niž mohou ti druzí, lidé nebo Pán Bůh nebo nějaký osud. Jsme v pokušení zapomínat na to, že vše podstatné dostáváme jako dar od Pána Boha. Proto je tak důležité nezapomínat na žádné Boží dobrodiní. To vede k vděčnosti. Když nezapomínáme na Boží dobrodiní, žije se lépe.

Název postní neděle „Reminiscere“ ukazuje ovšem ještě k jiné souvislosti. To slovo je vzato ze žalmu 25. Je to vlastně prosba. Žalmista prosí Hospodina: „Pamatuj na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, která jsou od věků.“ Ta prosba vyplývá z pokorného vědomí, že nejsme dokonalí, že nechodíme po Božích cestách, že jsme hříšní, že Boží obraz v sobě různě deformujeme. Proč by tedy měl Pán Bůh na nás pamatovat a neponechat nás našemu osudu? Odtud asi vychází „reminiscere“, pamatuj, rozpomeň se na nás, na své milosrdenství. Možná, že právě modlitby věřících za svět, za druhé, modlitby v duchu 25. žalmu jsou tím, co svět drží při životě, co světu dává naději.

Petr Hudec

Výtah z jednání staršovstva

– čtvrtek 7. 2. 2013 (zkráceno)

- dotisk brožury **Zastav se** byl realizován a výtisků je zatím dost.
- informace o DVD – tento víkend bude v Německu vernisáž výstavy o Přemyslu Pitrovi, a proto jsme chtěli mít DVD hotové, aby je tam bylo možno distribuovat. Martina Študentová odvedla obrovskou práci a vše včas dokončila. DVD bude ale kvůli průtahům ze strany režisérky Polákové vytištěno až v úterý 12. 2. Oficiální uvedení DVD v našem sboru za přítomnosti synodního seniora Rumla a dalších hostů se uskuteční 14. 4. t.r.
- probíhá akce Víno z Nosislavi (zatím odesláno 32 tisíc).
- farářský kurs byl velmi zajímavý (téma „Krása“).
- host – br. Nadrchal a při mládeži Mikuláš Vymětal (navštívené v docela hojném počtu).
- setkání s hostem v únoru – Afrika (J. Stráský a J. Vrátná) bude 28. 2.
- datum VSS – 10. 3. Výroční zpráva bude uveřejněna v Souterrainu,

který vyjde v neděli 3. 3. Br. Černohorský připraví přehled účetnictví za loňský rok a návrh rozpočtu pro rok letošní.

- bohoslužby dle rozpisu v Souterrainu, 27. 3. Středa - Koncert NP u nás ve sboru s programem pašijí v 19 h., 29. 3. Velký pátek bohoslužby s VP v 18:30, neděle 31. 3. bohoslužby s VP v 9:30.
- slib staršovstva – 17. 2. – (1. postní neděle). Kázat bude senior R. Mazur, VP – P. Hudec.
- 18. – 24. 2. budou mít Hudcovi dovolenou, 24. 2. káže MUDr. Z Susa.
- Marta Světlíková písemně požádala o možnost pravidelných schůzek maminek s dětmi okolo jednoho roku zde ve sboru. Poprvé by se to mělo konat ve čtvrtek 21. 2. dopoledne. Staršovstvo souhlasí a tuto iniciativu vítá.
- o křest požádala studentka Zemědělské univerzity v Suchdole Sandra Krupičková (pochází z Loun).
- Středisko Diakonie Stodůlky letos dostane slušné dotace, bude se měnit způsob vytápění. Z dílny odešla paní Müllerová a jako vedoucí nastoupila s. Dana Caldová se smlouvou do konce června t.r. Po tu dobu nebude moci být řádnou členkou dozorčí rady. Bude tedy dočasně z funkce uvolněna a schůzí dozorčí rady se účastní jenom jako host s poradním hlasem.
- sbírka na tisk – měla by být provedena 17. února a odevzdána do konce března.
- sbírka na Nosislav – odesláno 32 tisíc.
- ses. Hencychová tlumočila mínění některých členů sboru, že je zbytečně stále dokola v ohláškách oznamovat dlouhodobější akce (např. Víno z Nosislavi, prodej knih apod.) Navržena zásada „3x a dost“.
- probíhá prodej knih za symbolickou cenu ve prospěch sboru z pozůstalosti s. A. Peřinové.

Piero della Francesca: Vzkříšení

Blížkost Ježíšova zmrtvýchvstání cítívám již o Vánocích jako plnost Boží lásky a milosrdenství ve světě.

Výtvarných ztvárnění této mimořádné události, tohoto zázraku, je dost, ale ještě žádné pro mne nevystihlo tuto skutečnost tak přesvědčivě jako freska Zmrtvýchvstání/Resurrection od Piera della Francesca (1412-1492)

v toskánském Sanse Polcro. A působí tak zřejmě na každého návštěvníka, zvláště poté, co ji známý americký spisovatel Aldous Huxley ve svém fejetonu označil v r. 1925 za nejkrásnější obraz světa (The Best Picture in the World), a Bohuslav Martinů se touto a dalšími malířovými freskami inspiroval v r. 1954 k přenádherné, myslím dosud ne zcela doceněné skladbě Les Fresques de Piero della Francesca.

Aldous Huxley byl ateista a rovněž nepředpokládal, že autor díla byl věřícím - a přesto byl tímto dílem zcela uchvácen. Jistě k tomu přispěl způsob ztvárnění tématu - bezpochyby geniální - a to nejen ve své době, kdy se z deskové malby strnulých církevních postav a tváří začínala pomalu klubat renesanční živost. Aby mohl tvůrce díla lépe vystihnout předěl a rozdílnost dvou světů - světa vskutku živoucího a vědomého, a světa běžného života - zde reprezentovaného spícími vojáky - zdokonalil rozvíjející se perspektivní zobrazení. Namaloval hluboce spící vojáky v malířsky nejobtížnějších pozicích, kde zkrácení jednotlivých částí těla tak, aby působilo věrohodně, musel propočítat. A propočítal i celkové rozvržení díla tak, aby Kristova Pravda se diváka zcela zmocnila - a to "nejen" Kristovým uchvacujícím pohledem. Barva Kristova roucha není běžně bílá, ale nadpozemsky růžová, a celá krajina kolem něj je v jakémsi zvláštním nadpozemském klidu a míru, a to v kontrastu s živoucím a plnobarevným světem spících vojáků. Kristus však tento předěl na obraze překračuje, aby své naplnění vnesl a otevřel spícímu světu, aby probudil a podnítl radost - jako vítěz života!

Piero della Francesca maloval převážně fresky a jsou jich plné okolní chrámy. Proto zřejmě byla jeho genialita po dlouhá staletí skryta. Ovšem je pozoruhodné, že jeho známější následovníci (Leonardo da Vinci, Rafael Santi, Michelangelo, později Tizian a d.) pocházejí právě z tohoto kraje. Tyto fresky zřejmě ovlivnily vnímání mnoha soukmenovců i pozdějších obyvatel tohoto zvláštního jímavého kraje, rozprostírajícího se od městečka Arezzo až po Assisi, v němž dvě století před ním žil a působil jiný pozoruhodný člověk, později známý jako František z Assisi.

Toto dílo zapůsobilo i na mladého anglického důstojníka v době 2. světové války, jehož úkolem bylo právě městečko Sanse Polcro a celé okolí z nějakých strategických vojenských důvodů vyhodit do povětří.

Řízením zvláštní "náhody" si vzpomněl na Huxleyho fejeton a šel se na fresku podívat. Byl tak uchvácen, že vzal na sebe tu vojenskou zodpovědnost nesplnit nařízení, a zachoval nám tato přenádherná díla i celý, milostí obdařený kraj i s jeho milými obyvateli dodnes. Takový obraz mohl namalovat pouze člověk hluboce věřící, právě tak, jako hluboce věřící odborník nachází řešení i tam, kde je běžná věda bezradná, nebo kde je situace zdánlivě neřešitelná.

Návštěvu tohoto kraje vřele doporučuji. Lze zde cestovat i obecními dopravními prostředky. Setkáte se se vstřícnými lidmi a hospodařením, které se od mého cestování po Itálii v r. 69 změnilo hospodářsky i sociálně (bohužel na rozdíl od nás) příkladně k nepoznání.

Požehnané Velikonoce Vám přeje

Jaroslava Slánská

pozn.: Náhled fresky je také dostupný na: <http://goo.gl/zXZJB>

Hledám slova pro hledající

Ráda bych se podělila o několik myšlenek nad knihou bratra doktora Fišera Hledám slova pro hledající. Kniha mě hluboce oslovila. Upoutal mě i dlouhý seznam literatury, kterou bratr Fišer prostudoval a který ukazuje, s jakou vážností se tímto tématem zabýval.

To, co na mne zapůsobilo, je ale něco jiného. Dlouho jsem se trápila myšlenkou, že nemám právo pokládat se za křesťanku. Moji rodiče byli hluboce věřící. Jejich jednání bylo vždy určované jejich vírou a nám dětem byli příkladem. Uvědomovala jsem si, že nedokážu dosáhnout hloubky víry svých rodičů a že neumím přijmout všechno z církevního učení.

Kniha bratra doktora Fišera je určena i lidem mimo církve, lidem hledajícím. Zároveň vede k poctivému přemýšlení nás, kteří v církvi žijeme. Ukazuje na časté metaforické vyjadřování Bible a na tajemství, které zahaluje naše představy o Pánu Bohu. Přemýšlí nad Ježíšovou smrtí a jejích významem. Přitom se snaží přiblížit se myšlení a vyjadřování dnešního člověka.

Mně osobně přinesla kromě hlubokého zamyšlení též úlevu

a osvobození. Kniha zdůrazňuje Ježíšova autentická slova a poukazuje na Boží lásku k nám jako lásku Otce k nezdárnému marnotratnému synovi. Tím nám naznačuje, že nejdůležitější nejsou dogmata, která jsou především vyznáním víry svých autorů, ale Ježíšova slova a na těch že můžeme v životě stavět.

Jana Oliveriusová

Adopce dětí v Kongu: jak to vypadá?

Projekt členů dejvického sboru „adopce dětí v Kongu“, jehož cílem je podporovat základní vzdělávání (školní docházku na základní a střední škole) chudých dětí v Kongu, běží již od roku 2001. Kolik dětí dostalo pomoc, kdo z nich ji úspěšně užíval a kdo ne? Kolik jich ještě dnes dostává pomoc?

Od roku 2001 dejvický sbor přispěl ke vzdělání 28 dětí v Kongu. Z těchto dětí bylo bohužel 10 dětí vyřazeno z projektu a nemohly dále podporu dostat. Šest z nich nebylo nalezeno, když bylo provedeno mapování situace v roce 2006 a 4 ukončily školu z různých důvodů (např. otěhotnění). Nyní dostává podporu 15 dětí, z nich jedna pygmej. Všem dětem se ve škole daří, kromě jednoho, který minulý rok opakoval ročník. V současnosti se hlídá, jak je s vašimi příspěvky nakládáno. O tom jak se dětem daří ve studiu, uvádí jednotlivé roční zprávy (ty vycházejí z kontrol probíhajících každé čtvrtletí). Díky podpoře Dejvického sboru 3 děti už úspěšně složily maturitu. Z těchto dětí je už jeden v prvním ročníku na univerzitě. Od tohoto roku by mělo každý rok složit maturitu alespoň jedno z těchto dětí.

J.C. Moliba Bakanza

V příštím období bychom rádi pomoc rozšířili i o podporu nadaných dětí ve studiu na vysoké škole.

Pokud by měl někdo další chuť připojit se a podporovat potřebné děti v Kongu, může kontaktovat s. farářku Hudcovou.

ve dvou skupinách - starší a mladší, ve vedení se střídali: Klára Cihlová, Filip Härtel, Magdalena Härtelová, Karolína Härtelová, Anna Hejlová, Kateřina Hejlová, Ivana Hellerová, Magdalena Hellerová, Jan Petříček, Michaela Petříčková, Marta Študentová. Od podzimu se probírá se staršími dětmi kniha Skutků apoštolských a s dětmi předškolními a mladšími školními vyprávíme biblické příběhy podle knihy „Tím vše začíná“ od Tinie de Vries. Náboženství se vyučovalo ve sboru 29x za průměrné účasti 4, v ZŠ Suchdol 27x, prům. účast 6 dětí. Seznamujeme se postupně se základními biblickými příběhy od stvoření, přes praotce, exodus, nyní stojíme s Božím lidem na prahu zaslíbené země.

- ✘ **Konfirmační** přípravy se účastní: Daniela Růžková, Michal Růžek, Vít Cihla, Jakub Jílek, Tereza Jelínková a Nevena Prosková. Konfirmace by měla být v letošním roce na podzim nebo v adventu. V létě se konfirmandi zúčastnili puťáku „Po stopách tajných a tolerovaných evangeliků po Vysočině“.
- ✘ **Mládež** se sešla 34x za průměrné účasti 9. V létě se část mládeže zúčastnila společného pobytu v Alpách v Zaunhofu, 10 nás sjíždělo řeku Orlici na kanoích, 5 lidí pomohlo s vedením tábora pro děti v Rovečném. Na jaře jsme připravili společný víkend v Křížlicích a tamtéž mládež strávila Silvestr.
- ✘ **X-cátníci** se sešli 10x za průměrné účasti 9. Setkání se koná zpravidla třetí čtvrtek v měsíci od 19h. Program mívá dvě části – biblický výklad, druhý program – rozhovor na aktuální téma, co kdo prožil apod..
- ✘ **Setkání s hostem** je určeno všem zájemcům o vybrané téma, konalo se 9x, průměrná účast 22. Hosty zajišťovala M. Študentová.
- ✘ **Senioři. Hodinu pohybu** pro seniory vede s. J. Prosková. Jde při ní o rehabilitaci a rozcvičení. Hodina se koná zpravidla 1. a 3. pondělí v měsíci v 15 hod. V minulém roce se konala 15x, s průměrnou účastí 8.
  - ✘ **Klub poznávání** je také určen především seniorům. Koná se zpravidla poslední středu v měsíci v 9,30 h. Sestry Kohoutová, Bošková a Petříčková připravily 8 akcí, průměrná účast byla 14, čtyři přednášky a čtyři procházky spojené s výstavou a prohlídkou.
  - ✘ **Debatní klub seniorů** – se v minulém roce již nekonal z důvodu stáří a nemoci br. Fišera, ale uvažuje se o dalším pokračování pod

vedením jiných bratří a sester.

- ✘ **Křesťanská služba** je především v kontaktu se staršími členy sboru, provází je v nemoci, navštěvuje je u příležitosti jejich narozenin, rozdává gratulace a drobné dárky, snaží se podle potřeby pomoci radou i jiným způsobem. Schází se zpravidla 1x měsíčně po bohoslužbách k poradě. V minulém roce se sešla 8x za účasti 8. Křesťanská služba se děje i neorganizovaně mnoha dalšími členy sboru.
- ✘ **Pastorace** – jde o doprovázení jednotlivců i rodin ve sboru farářem a farářkou a o vzájemné sdílení formou rozhovorů, nasloucháním, povzbuzováním, potěšením, spolu nesením břemen, konkrétní pomocí. Děje se tak při vzájemných návštěvách, ale také při sborových akcích, telefonicky či elektronicky.
- ✘ **Staršovstvo** tvoří 16 řádných členů, 4 náhradníci, farář a farářka sboru. Staršovstvo se sešlo 10x za průměrné účasti 15. Na podzim byla zvolena jedna polovina staršovstva na další období. Řádnými členy byli zvoleni titíž členové, jako byli doposud. Kromě jiného se staršovstvo rozhodlo financovat vydání publikace „Hledám slova pro hledající“, kterou napsal br. Drago Fišer (vydalo nakladatelství Mlým a je k zakoupení za 100 Kč v našem sboru); rozhodlo se podpořit projekt Domov pro seniory v Nosislavi zakoupením brožur „Zastav se“ (jde o meditace P. Hudce na jednotlivé ovoce Ducha svatého s obrázky vitráží naší modlitebny – za 20 Kč); na stavbu Domova pro seniory v Nosislavi věnovalo 40 tisíc Kč a rozhodlo se odebrat víno z Nosislavi k večeři Páně. Koupí vína lze též projekt podpořit. Dále staršovstvo se zabývalo realizací projektu vydat DVD s dokumentem T. Škrdlanta o Přemyslu Pittrovi „Milujte své nepřátele“. Sbor tento projekt podpořil finančně, polovinu prostředků obdržel od Fondu česko-německé budoucnosti. Partnerem vydání je Aktion Sühnezeichen Friedendienste. Vydání podpořilo také Ackerman Gemeinde a synodní rada ČCE. V souvislosti s přijetím zákona o majetkovém vyrovnání státu a církví, který bude znamenat finanční odluku od státu, se staršovstvo zamýšlelo nad tím, zda sbor v nastalé situaci odluky bude schopen samofinancování. Staršovstvo rozhodlo o změně bankovního účtu, nově byl zřízen účet u Fio banky: 2400319773/2010, účet u České spořitelny byl zrušen.

- ✘ **Naši pěvci** měli v roce 2012 54 členů. Celkem vystoupili 8x (3x Dejvice, 2x Salvátor, 1x sv. Vít, 1x Martin ve zdi, 1x ČCE Střešovice). Při vystoupeních zpívalo průměrně 44 pěvců, při zkouškách, které jsou každou středu v 18,30 ve sboru, byla průměrná účast 38.
- ✘ **Svatby** se konaly dvě – ve Střešovicích byli oddáni Tomáš Tichý a Dora Plíšková a u Martina ve zdi Karolína Prchalová a Roman Švidrnoch.
- ✘ **Církevní pohřby** byly 4: ve sboru jsme se rozloučili se sestrou Hermínou Duškovou, s bratrem Jaroslavem Podhorským a Alžbětou Peřinovou, v Nové obřadní síni na Vinohradech se sestrou Annou Ptáčkovou.
- ✘ Sborový měsíčník **Souterrain** do podzimu zajišťovali manželé Härteľovi. Za to jim děkujeme. Jsme rádi, že se této práci ochotně ujala sestra Eva Henychová, e-mail: henychova@atlas.cz .
- ✘ **Diakonie Stodůlky** - Pro zaměstnance společně s klienty se 1x týdně koná zpívání s kytarou v zařízení Diakonie ve Stodůlkách, spolu s farářem tam dojížděl Jan Machovec. Členy dozorčí rady jsou tito členové našeho sboru: Daniela Caldová, Petr Hudec, Vladimír Jenček, Pavel Prosek, Hana Volná. Dozorčí rada zasedala 6x do roka. Dočasně se sestra Caldová ujala vedení ergoterapeutické dílny, do té doby má v dozorčí radě pouze hlas poradní. Středisko v tomto roce plánuje změnu topného média. Naš sbor uspořádal pro středisko prodejní výstavu obrazů br. Hanuše Härteľa, výtěžek činil 26 tisíc Kč.

Čím jsme žili v jednotlivých měsících v roce 2012

Leden 2012

Nedělní sborové odpoledne s M. Prudkým: Na stopě krále Davida? (55)

Setkání s hostem - P. Nedoma: Co je výtvarné umění? (23)

Klub Poznávání - Valdštejnský palác – J. Jindrová (7)

Svatovojtěšský ples a Báječnej bál

Nabídka knih ze sborové knihovny

Oslava 90. narozenin s. B. Kovářkové

Únor 2012

X-cátníci – Zjevení Janovo – P. Hudec (6)

Zahájení pastorálek v Dejvicích (příprava občerstvení pro 30-40 osob)

Rozloučení se zesnulou sestrou Hermínou Duškovou (101 let) – účast 120

Klub poznávání – Studium v Izraeli – P. Tomášek (16)

Po bohoslužbách nedělní vycházka s Martou Študentovou – Příběh Pražského hradu

Nedělní sborové odpoledne – autorské čtení Pavla Rejchrt s hudebním doprovodem M. Hejla (32)

Setkání s hostem: Lékaři bez hranic – Petra Růžičková (25)

Březen 2012

Naši pěvci při bohoslužbách v Dejvicích

Vzpomínka na sestru Duškovou v Národním muzeu

Dětem čtení z knihy Astrid Lindgrenové s kvízem a s promítáním obrázků – Debora Rumlová (13)

Výroční sborové shromáždění (účast 92)

Prodej výrobků ergoterapeutické dílny Stodůlky

Setkání mládeže u M. Stoklasy a Judith Albrecht

Exkurze dětí z náboženství na hady – vyprávění o hadech v Bibli (6)

Setkání s hostem – Evangelická církev v Etiopii – E. Grollová (14)

Celocírkevní odbor mládeže v Dejvicích

Sborové odpoledne ke 420. výročí narození J.A.Komenského – z Labyrintu světa a ráje srdce četl herec Dejvického divadla Martin Myšička, hudební doprovod na středověké nástroje – Tomáš Najbrt (95)

Křest Davida Býmy

Klub poznávání – Egypt – J. Kohoutová (10)

Sbírka na tisk –2964 Kč

Duben 2012

X-cátníci – Aktion Sühnezeichen Friedendienste – Stanislava Šimuniová (10)

Naši pěvci – Velikonoční koncert Našich pěvců u Salvátora – Alfréd Strejček: Theodore Dubois - Sedm slov Kristových (200)

Křest Tomáše Volného a Kryštofa Robina Horského

Velikonoce: Zelený čtvrtek – Pašije podle Jana, Velký pátek s VP, Hod Boží velikonoční, sbírka na Hlavní dar lásky Jeronymovy jednoty (4978 Kč), zahájení sbírky darů JJ

Sobotní večerní bohoslužby s německými přáteli – M. Prudký

Klub poznávání – Nový židovský hřbitov – M. Študentová (24)

Setkání s hostem – dr. Zd. Vojtíšek, přední odborník na religionistiku a problematiku nových nábož. Hnutí - Nová náboženská hnutí a jak jim porozumět (18)

Květen 2012

Víkend s dětmi a mládeží v Křížlicích (účast 29)

Oslava 90. narozenin sestry Malé

Bazar šatstva – sbírka 52 tisíc Kč určena na potřeby sboru

Klub poznávání – Výstava Jakuba Schikanedra (19)

X-cátníci – P. Hudec – I učinil Bůh člověka jako muže a ženu – pohled Bible na sexualitu (12)

Setkání s hostem -Jitka Šimonová-Hlaváčková: Radosti i strasti vrcholové sportovkyně v době totality (9)

Sbírka darů Jeronymovy jednoty dosáhla 50478 Kč

Sbírka na Diakonii – 4590 Kč

Ekumenická bohoslužba za krajinu – Suchdol

Zpívání Našich pěvců na ekumenické bohoslužbě u sv. Víta

Červen 2012

Noc kostelů – přednáška M. Sklenářové – Efektivní rodičovství krok za krokem (12), čtení pro děti s kvízem – D. Rumlová, minivýstava fotografií z dílny br. Santlera

Křest Romana Švidrnocha

Vizitace sboru členem seniorátního výboru – kázání Tomáš Trusina

Výlet s dětmi do Dalejského údolí s buřtákem u Petříčků

Koncert pro Afriku III – výtěžek 15 tisíc Kč věnován na školu v buši

Mládež – exkurze do pivovaru v Suchdole (18)

Volejbalový turnaj s katolíky od sv. Vojtěcha (vítězství evangelického družstva)

Synod – téma: Malé sbory

Vymalování sklepních sborových prostor

Sbírka na Fond solidarity sborů - 4192 Kč

Seniorátní shromáždění Jeronýmovy jednoty v Dejvicích (účast 30)

Červenec a srpen 2012

Týdenní pobyt členů sboru v Rakousku v Pitztal v Zaunhofu (účast 62)

Puťák s konfirmandy Po stopách tajných evangelíků (15)

Zhotoveno označení nade dveřmi do modlitebny a kanceláře

Mládež – sjíždění Orlice na kanoích (10)

Letní pobyt s dětmi v Rovečném, – vedoucí a pomocníci: O. Macek, D. Rumlová, K. Cihlová, K. Burešová, K. Härtelová, K. Hejlová, G. Nováková a mládež z Nosislavi (účast 38)

Oslava 75. narozenin br. kurátora Pavla Proška

Odesláno 71 tisíc na školné dětem v Kongu

Září 2012

Svatba T. Tichého a Dory Plíškové ve Střešovicích

Výlet dětí do Nebušic

Rozloučení se zesnulým br. Jaroslavem Podhorským (60)

Svatba Romana Švidrnocha a Karolíny Prchalové v kostele U Martina ve zdi

Oficiální rozloučení s Petrem Tomáškem na závěr vikariátu

Mezisborový zájezd do Provence pod vedením M. Chába (z našeho sboru 12 účastníků, celkem 64)

Zahájena intenzivní práce na vydání DVD o Přemyslu Pittrovi

Sbírka na křesťanskou akademii - 3850 Kč

Klub poznávání – J. Plečnik v Jižních zahradách Pražského hradu – provázela M. Študentová (17)

Říjen 2012

Vymalování předsíně a místnosti J. A. Komenského a zhotovení lišty na zavěšování obrazů

Výstava obrazů br. Hanuše Härtela (výtěžek 26 tisíc věnován Diakonii Stodůlky)

Přednáška dr. Jana Maška „Hospodaření vtelenského sboru 1785 - 1935“ - o vývoji pojetí saláru, postavení kazatelů a mezi sborové solidarity (9)

Díkůčinění za úrodu

Křest Terezie a Amálie Hlávkových

Sbírka na Fond sociální a charitativní pomoci – 2434 Kč

Oslava 70. narozenin MUDr. Z. Susy s povídáním a promítáním fotografií

X-cátníci - prof. Jan Royt: Mariánský sloup v kontextech staletí (26)

Setkání s hostem - Bulgan O. Rico (Mongolsko): „Jsem integrována. Co dál?“ - Život a práce cizince v ČR (15)

Klub poznávání – Biblické náměty v dějinách umění – J. Kohoutová (11)

Bazar podzimních plodů a suchých květin ve prospěch křesťanské služby

(s. Kohoutová a Bošková - výtěžek 3500 Kč)

Med od Dalibora Titěry

Změna peněžního ústavu – přechod k Fio bance

Změna redaktorů Souterrainu

Sbírka na Jubilejní toleranční dar – 3029 Kč

Listopad 2012

Naši pěvci při bohoslužbách

Rozloučení se zesnulou sestrou Alžbětou Peřinovou (25)

Křest Eliáše Homuty a společné posezení sboru po bohoslužbách

Účast M. Študentové a M. Hellerové na semináři pro učitele NŠ v Pardubicích

Klub poznávání – Václav Petříček – Východní křesťané (14)

Konvent Pražského seniorátu v Nuslích

Koncert vděčnosti za 50 let společné cesty manželů Proskových – výtěžek 6 tisíc Kč věnován Diakonii Stodůlky

Volba poloviny staršovstva – zvoleni tito staronoví presbyteři: Jana Cihlová, Tomáš Černohorský, Jan Mašek, Marta Petříčková, Pavel Prosek, Zdeněk Susa, Marie Uhlířová a 4 náhradníci: Kryštof Sýkora, Martina Jílková, Jacques Moliba Bankanza a Bohunka Minářová

Setkání s hostem – Josef Stráský a Jitka Vrátná - Čínský ping-pong Peking Hong-Kong a pak po hedvábné stezce do Taškentu (21)

Sbírka na seniorátní fond solidarity sborů v seniorátu – 2990 Kč

Prosinec 2012

Mikulášský koncert souboru příčných fléten Syrinx s cembalem (52)

Kurátorem opětovně zvolen P. Prosek a jeho náměstkem D. Heller

Seniorátní adventní sbírka – 2706 Kč (Diakonie Kobylisy)

Prodej výrobků Jednoho světa a Ergoterapeutické dílny Diakonie Stodůlky

Vydání knihy Drago Fišera – Hledám slova pro hledající

Víno z Nosislavi a publikace Zastav se...

Teta Božka zasahuje – knížka od br. f. Henycha (k dostání ve sboru za 80 Kč) a knížka v překladu br. Světlíka o Alžbětě Durynské Síla lásky (k dostání ve sboru)

1. adventní s VP – Naši pěvci při bohoslužbách, po bohoslužbách občůdek Jeden svět

2. adventní – po bohoslužbách prodej výrobků ergoterapeutické dílny Diakonie Stodůlk

3. adventní neděle

Vánoční besídka v Diakonii ve Stodůlkách

Vánoční koncert Našich pěvců s orchestrem u Salvátora – Bachovo vánoční oratorium (cca 250)

4. adventní neděle – sborová vánoční slavnost – divadlo dětí od Pavla Juna – Výpravčího vánoční sen o vlaku do Betléma, společný oběd, odpolední divadlo mládeže od Pavla Dvořáčka: Po nás potopa aneb ze života hmyzu
Štědrovečerní ekumenické setkání s Písmem a koledami na náměstí v Suchdole

Hod Boží vánoční - sbírka na bohoslovce a na vikariát – 7249 Kč

Silvestrovský pobyt mládeže v Křížlicích (účast cca 15)

Silvestrovské posezení s občerstvením a programem na téma: Radost - připravil P. Prosek (účast cca60)

Několik vět na závěr:

Máme radost, že se ve sboru stále objevují noví lidé, stoupl i zájem o biblické hodiny. Konají se křty a svatby. Pořádají se společné akce, některé se těší poměrně velkému zájmu. Prohlubuje se sborové obcenství. Intenzivně pokračuje spolupráce sboru se Střediskem Diakonie ve Stodůlkách. Finančně podporujeme potřebné, přispíváme na dobré projekty. Přemýšlíme, jak zefektivnit pomoc dětem v Kongu. Řadu let

přispívají někteří členové sboru 15 dětem v Kongu na školné - na základní a střední vzdělání. Nyní uvažujeme o podpoře nadaných dětí ve studiu na vysoké škole. Podařilo se vydat DVD s dokumentem T. Škrdlanta „Milujte své nepřátele“ o Přemyslu Pittrovi a nyní stojíme před úkolem rozšíření DVD – do sborů, do škol atd. Slavnostní uvedení DVD proběhne v našem sboru 14. 4. 2013 v 17 hodin za přítomnosti několika význačných osobností, účast již přislíbil bratr synodní senior.

Děkujeme Vám všem, kteří přispíváte na provoz sboru a podílíte se aktivně na jeho činnosti. Dar církvi si lze odečíst od daňového základu, potvrzení o daru je možné si vyzvednout u našich účetních - manželů Černohorských (email: tomascernohorsky@inteline.cz). Uvádíme zde nové číslo účtu (staré bylo zrušeno): **2400319773/2010**. Variabilní symboly zůstávají: salár v.s. **101** (provoz sboru), Jeronymova jednota v.s. **102** (příspěvek na opravy kostelů a budov), Personální fond v.s. **103** (příspěvek na platy farářů), Kongo v.s. **200** (příspěvek na školné 15 dětem v Kongu). O výsledku hospodaření bude předložena podrobná zpráva na **výročním sborovém shromáždění 10. března 2013** po bohoslužbách. V této zprávě náš bratr účetní také podrobněji rozebírá otázku samofinancování sboru, které nastane během dalších let v důsledku přijetí nového zákona o církvích. Srdečně vás na toto shromáždění zveme.

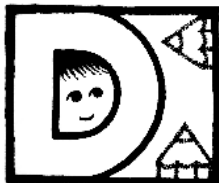
Přejeme Vám, aby Vás v tomto roce provázela slova Písma, která byla vybrána jako heslo pro rok 2013: „Nemáme zde místa zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.“ (Žd 13,14).

Srdečně Vás zveme do sboru na pravidelná shromáždění, na bohoslužby o Velikonocích a na nejbližší mimořádná setkání, informace o nich naleznete na www.dejvice.evangelnet.cz, zde uvádíme jen výběr:

- 10. 3. v 9:30 Výroční sborové shromáždění v rámci bohoslužeb
- 27. 3. v 19:00 Škaredá středa - Koncert Našich pěvců se čtením pašijí
- 29. 3. v 18:30 Velký pátek – bohoslužby s večeří Páně
- 31. 3. v 9:30 Hod Boží velikonoční – bohoslužby s večeří Páně
- 14. 4. v 17:00 Slavnostní uvedení DVD s dokumentem T. Škrdlanta „Milujte své nepřátele“.

Jménem staršovstva Farního sboru Praha – Dejvice

Abigail Hudcová, farářka a Petr Hudec, farář

Jak čerti prohráli sázku

Čerti Zlomil a Fujtajbl se sázeli, kdo přivede do pekla více duší. Svádění lidí se jim opravdu dařilo. Když Zlomil přivedl do pekla zlého šafáře, přivedl Fujtajbl lakomou selku. Když Zlomil koupil duši mladého hraběte za generálský klobouk, nalákal Fujtajbl koňského handlíře na láhev, ze které neubývalo kořalky. Dlouho nemohl sázku žádný z čertů vyhrát, stále to bylo nerozhodně.

Nakonec se dohodli, že vyzkouší oba své umění na Bětušce Fialkové. Bětuška byla komornou na zámku a bydlela tam v komůrce úplně pod střechou. Neměla rodiče ani sourozence; zbyla z celé rodiny sama. Svou práci však konala ráda a byla docela spokojená. I panstvo ji mělo rádo, poněvadž byla ochotná a poctivá.

Jednoho dne se ztratil paní na zámku zlatý náramek. Hraběnka i sloužící prohledali kdejaký koutek, ale náramek nenašli. Když však večer rozestýlala Bětuška hraběčino lůžko, našla šperk zapadlý mezi pelestí a prostěradlem. Sám Zlomil jej tam lstivě nastražil. Ale Bětuška nezaváhala ani chvíli a náramek poctivě odevzdala. Druhý den nalíčil na Bětušku ještě horší léčku Fujtajbl: Kuchařka, která záviděla Bětušce oblibu u pánů, Bětušku obvinila, že trusí o pánovi a paní ošklivé klevety, a Bětuška byla propuštěna. Musela opustit podkrovní komůrku a odejít jen s uzlíkem v ruce. Nastaly pro ni zlé časy. Byla zima a nikdo ji nechtěl přijmout do služby. Přespávala tajně ve chlévech a živila se zbytky jídla, které si vyzebrala. Fujtajbl si spokojeně mnul ruce: Určitě už brzy začne Bětuška reptat na to, jaké neštěstí na ni Pán Bůh dopustil, a to bude první krůček do pekla. Ale Fujtajbl se nedočkal. Než totiž umřela před léty Bětuščina maminka, naučila dcerušku krásná slova: Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej dobrým zlé. Kdykoliv to teď Bětušku svádělo, aby něco vyčítala Pánu Bohu, připomínala si ta slova a snášela všechno tiše a pokorně.

A Pán Bůh na ni nezapomněl. V blízkém městě žili dobří lidé, kteří kdysi znali Bětuščinu tatínka a maminku. Ti se nyní dozvěděli o Bětuščině neštěstí a poněvadž byli bezdětní a toužili po synu nebo dceři, přijali Bětušku k sobě. Zanedlouho ji měli jako vlastní dceru. Však jim to Bětuška oplácela vděčností.

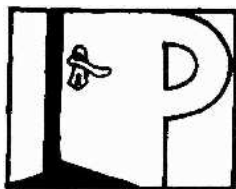
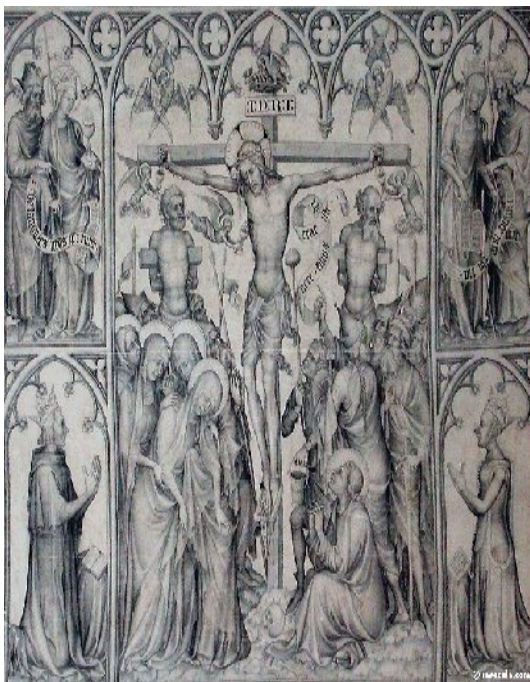
A tak čerti ostrouhali tentokrát kolečka. Ani jeden sázku nevyhrál. Pozor však! Možná, že někde číhají na nás, jestli to s námi nepůjde snáze než s Bětuškou.

Stává se, že v okamžení
s člověkem se všechno změní.
Ztratí domov, lidskou přízeň,
peníze i celou sklizeň.
Zasáhne-li také tebe
bolest jako úder z nebe,
bez reptání snášej všechno,
ať jsi velký nebo děcko.

heda

PAŠIJOVÝ KONCERT:
STŘEDA 27. 3. 2013
V 19 HODIN,
MODLITEBNA ČCE
V DEJVICÍCH
ÚČINKUJE SBOR
NAŠI PĚVCI SE SÓLISTY,
Z BIBLE ČTE
PETR HUDEC

Další pozvání:

- 16. 3. 2013 v 9:30 – 13:00 Jarní seniorátní konference v Libni – téma: Restitučně – odlukový zákon – past nebo šance? (R. Mazur, D. Kuc, D. Šourek, J. Matějka, P. Stolař)
- 14. 4. v 17:00 Slavnostní uvedení DVD s dokumentem o Přemyslu Pittrovi „Milujte své nepřátele“
- 21. 4. 2013 Sborový zájezd na slavnost položení základního kamene stavby domova pro seniory v Nosislavi (více informací ve sboru a na www.dejvice.evangnet.cz)
- Ve sboru jsou k zapůjčení tři invalidní křesla, která sbor získal darem. V případě potřeby se obraťte na s. farářku Hudcovou.

Kalendář na březen 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 3.	P. Hudec	
	4.10. 3.	Výroční sborové shromáždění	P. Hudec
	17. 3.		A. Hudcová
	24. 3.		P. Hudec
	29. 3. v 18:30 s VP Velký pátek		P. Hudec / A. Hudcová
	31. 3. s VP Hod Boží velikonoční		P. Hudec / A. Hudcová
	7. 4.		A. Hudcová
Biblická hodina	Úterý 17:30		
Děti	Nedělní škola: neděle 9:30		
	Náboženství: čtvrtek 16:30		
	ZŠ Suchdol : pátek 13:45		
Mládež a dorost	Úterý 19:00		
x-cátníci	Čtvrtek 14. 3. v 19:00		
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30		
	27. 3. v 19:00	Koncert Našich pěvců se čtením pašijí	
Křesťanská služba	3. 3. po bohoslužbách		
Klub poznávání	27. 3. v 9:30	Tunisko, rozvojová země očima českého zdravotníka - s. Bedrunková	
Hodina pohybu	Pondělí 4. 3. a 18. 3. v 15:00		
Setkání s hostem	V dubnu		
Staršovstvo	Čtvrtek 7. 3. v 19:00		
Konfirmandi	Čtvrtek 16:30		
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30		

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 26. 3. 2013

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Obsah	Strana
Nad hlavou mu dali nápis	1
Výtah z jednání staršovstva	2
Tichý bratr odešel	3
Hezký výlet	4
Program sborového zájezdu	4
Milujte své nepřátele - pozvánka	5
Proč mají lidé rádi fialky	6
Oznámení	7
Kalendář na březen 2013	8

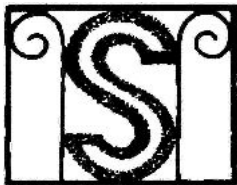
Nad hlavou mu dali nápis: „To je Ježíš, král Židů.“ (Mt 27,37)

Podle vyprávění všech evangelistů umístili Římané na kříž, na němž ukřižovali Ježíše, nápis, který označoval jeho provinění. Podle Matouše tam stálo: „To je Ježíš, král Židů.“ Otázkou je, zda Ježíš ve skutečnosti byl králem či nikoli. Ti, kdo na kříž umístili nápis, že Ježíš je král, to mysleli ironicky. Byl to výsměch: „Ten ubožák, že je král? To je přece nesmysl.“ V zástupu, který sledoval anti - triumfální průvod na popraviště, se ozývaly také posměšné hlasy: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Sestup z kříže, Ježíši, a pak uvěříme, že jsi král od Boha.“ Ale zázrak se nekonal. Ježíš z kříže nesestoupil, naopak - z jeho úst zazněl ve chvíli smrti výkřik: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ V evangeliích jsem také nikde nenašel, že by Ježíš o sobě někdy prohlašoval, že je král. Ano, jiní to o něm někdy říkali, že je mesiáš, král, ale Ježíš to o sobě nikdy neřekl.

Byl Ježíš král nebo nebyl? Jednou mi takovou otázku položili konfirmandi. Možná je to špatně položená otázka. Jaké jsou podmínky, aby se někdo stal králem? Musí být zvolen lidmi nebo se stává králem podle nástupnického práva. Ježíš žádnou z těchto podmínek nespĺňoval. On takto králem nebyl. Na otázku, zda byl Karel IV. králem, můžeme dát objektivní odpověď: „Ano byl.“ Na otázku, zda byl Ježíš králem, nemůžeme takto odpovědět. Můžeme na ni odpovědět jen osobně, subjektivně. Můžeme jen vyznat: „Je to můj král.“ Odpověď na tuto otázku bude vždy vyznáním víry. Mé víry. Mohu odpovědět jen sám za sebe. Pro mě je Ježíš Králem. Je mým Králem proto, jak žil a jak umřel. Svým svatým životem si mě získal. Mocí své lásky si mě podmanil. Z toho vyplývá jedna důležitá katechetická poučka. Předávání křesťanské víry je náročné v tom, že musím s kůží na trh. Když se mě mé dítě zeptá: „Byl Ježíš králem?“ nemohu odpovědět jinak než vlastním vyznáním víry. Každá jiná odpověď je nedostatečná.

Petr Hudec

Z jednání staršovstva – čtvrtek 7. 3. 2013 v 19,00

- DVD „Milujte své nepřátele“ je, jedno DVD + 1 kniha je k dispozici všem sborům zdarma (cena knihy Kč 20,- a sbor zakoupí publikace ve výši Kč 4 000,-),

- 17. 3. kázal P. Hudec, neboť br. senior Mazur onemocněl, slib staršovstva přijal D. Titěra,

- 24. 2. Eva Henychová zajistila bohoslužby místo Z. Susy, který se kvůli sněhové kalamitě nemohl dostavit do sboru, děkujeme jí za to,

- setkání s hostem – o cestování po Africe vyprávěli pan Stráský a slečna Vrátná,

- 3. 3. proběhla oslava 80. narozenin J. Tiché,

- seniorátní konference se konala v Libni 16. 3. – téma: Restitučně - odlukový zákon,

- 17. 3. oslava narozenin L. Janské,

- 14. 4. slavnostní uvedení DVD – příprava - hudební doprovod Trigonum musicum, účast přislíbili Joel Ruml, T. Škrdlant, paní Ovčáčková, která dělala rozhovory a „dětmi“ P. Pittra, P. Kosatík aj.,

- naplánován zájezd do Nosislavi – 21. 4. – zájemci se mohou hlásit e-mailem, možno navštívit bohoslužby v Brně, kázat bude br. f. J. Gruber, následně nabízí komentovanou prohlídku Brna s průvodcem (podle délky prohlídky by se případně zrušila návštěva Slavkova), ve sboru nám nabízejí k obědu polévku, odpolední program by zůstal již nezměněn, ochutnávka vína proběhne nejspíš na faře nebo ve sboru v Nosislavi,

- předběžně plánován víkend pro děti – asi 26. 4. -28. 4. (půjde možná jen přespání ve sboru ze 27. 4. na 28. 4.),

- bazar šatstva bude v týdnu po 13. 5. a koncert I. Troupové, J. Siřínka a L. Vendla je naplánován na 19. 5.,

- katecheze – příprava ke křtu sl. S. Krupičkové, probíhají předsvatební rozhovory Koblicovi, J. Caldová a A. Šulc, M. Štamfestová a E. Kesl, Judith Albrecht a Marek Stoklasa, o prázdninách K. Hejlová a M. Tichý,

- sbírka na tisk byla 17. 2. Kč 3 123,-,

- sbírka na HDL bude o Velikonocích, též zahájena sbírka darů JJ,

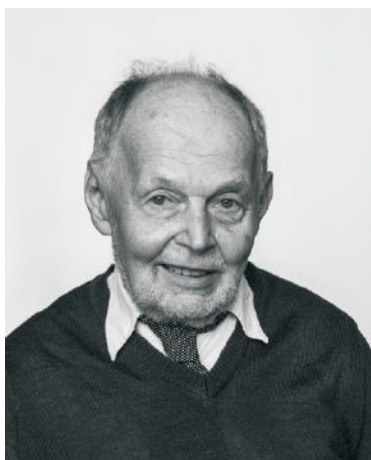
- br. Mašek přednesl výsledky dotazníků týkajícího se otázek samofinancování sborů seniorátu,

Výsledek: pražské sbory jsou schopny své závazky plnit s tím, že movitější sbory by měly být schopny finančně podpořit potřebné předměstské a venkovské sbory. Platba saláru: Výše platby saláru se pohybuje nejčastěji v rozmezí do 500,- a ve druhé skupině od Kč 1 000,- výše. S touto skupinou je třeba počítat, salárníci s platbou saláru v několika tisících tvoří 50 – 75% příjmu sboru, je vhodné se

zaměřit na tuto skupinu, od členů s nižším příjmem anebo od těch, kteří z nezájmu nepřispívají anebo jen velmi málo, nelze očekávat citelný nárůst příspěvků,

- seniorátní výbor se nás dotazuje na účast na společných bohoslužbách 12. 10. 2014 na slavnost k výročí vysluhování podobojí - staršovstvo souhlasí, aby se celý sbor ten den zúčastnil společných bohoslužeb v kapli Betlémské nebo u sv. Týna. Půjde o to, že se bohoslužby nezruší, ale pouze přesunou do prostor, které k tomu budou vybrány (dotaz vznesen na výročním sborovém shromáždění – odsouhlaseno – pozn. Redakce).

Tichý bratr odešel

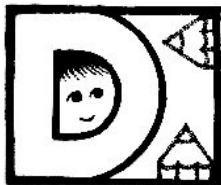

Už ho nebudeme vídat při bohoslužbách neděli co neděli na „jeho“ židli na galerii. Bratr Ivan Zelený, náš Ivánek, dlouholetý člen dejvického sboru, zemřel. Pokorný a tichý bratr nám bude scházet. Odešel zase jeden z pamětníků začátků našeho sboru. Když mu zdraví sloužilo, nevynechal skoro žádnou sborovou akci. Byl s námi všude, kde jen mohl být. I na sborových výletech. Leckteří ho mohou mít ve vzpomínkách také, jak při setkání tzv. střední generace, zejména v dřívějších sborových prostorách ve Wuchterlově ulici, plaše a skromně, avšak zcela zasvěceně, obohacoval diskusi. Byl velmi

sečtělý a znalý historie, i té církevní. Budeme na něho vzpomínat s láskou. V jedné naší písni zpíváme, „že pokoru Bůh miluje, těm milost svou uděluje, kdo jsou ducha tichého, přítelé mají Krista samého. Za ty on se přimlouvá, před Otcem v nebi zastává...“ A to milému našemu bratru přejeme. Rozloučili jsme se s ním v naší dejvické modlitebně v pátek 22. března, týden před Velkým pátkem.

P. Prosek

- o O o -

Hezký výlet

V sobotu 23. března jsme se sešli u tramvajové zastávky na Hradčanské. Bylo nás sedm i s vedoucími, byla to Gabriela Nováková s Jiřím Mužíkem. Hodně mrzlo. Když jsme došli do Stromovky, hráli jsme vybíjenou. Pak jsme se přesunuli do Planetária, kde byl moc zajímavý dokument o supernovách. Když to skončilo, šli jsme na výstavu, co je dole v Planetáriu. Pak jsme šli zpátky do Stromovky a hráli jsme fotbal a vybíjenou.

Potom nás tramvaj odvezla do metra. Když odešli Sobotkovic kluci, hráli jsme my zbylí v metru na schovávanou. Pak si nás vyzvedli rodiče.

Doufám, že se výlet s nedělní školou bude brzo opakovat.

Šimon Härtel

Sborový zájezd na položení základního kamene stavby domova pro seniory v Nosislavi

Kdy: neděle 21. 4. 2013

Předběžný program:

7,00 - odjezd z Prahy - Hradčanské do Brna

10,00 - 11,00 bohoslužby v Červeném kostele – káže Jiří Gruber

11,00 - 12,30 komentovaná prohlídka města, polévka ve sboru (popř. Mohyla míru Slavkov 13,00-14,00)

14,15 odjezd do Nosislavi

15,00 - 17,00 položení základního kamene Domova pro seniory

17,00 - 19,00 pro zájemce návštěva sklípku s ochutnávkou vína (250 Kč na osobu) nebo ochutnávka s povídáním na faře (150 Kč)

19,00 odjezd do Prahy

22,00 příjezd do Prahy

Výdaje na osobu:

Cesta: 400 - 550 Kč (dle počtu účastníků), příp. vstupné do Mohyly (50-80 Kč) + ochutnávka ve sklípku nebo na faře (250 nebo 150 Kč). Jídlo s sebou nebo individuálně, v Brně ve sboru polévka, občerstvení při slavnosti v Nosislavi.

Přihlášky e-mailem na adresu: abigail.hudcova@evangnet.cz, do předmětu uveďte: Zájezd Nosislav nebo písemně na vyvěšený arch ve sboru.

Pozvání

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze-Dejvicích Dr. Zikmunda Wintra 15, 160 00 Praha 6 Vás zve v neděli 14. dubna 2013 od 17 hodin na uvedení DVD s dokumentárním filmem režiséra Tomáše Škrdlanta

Milujte své nepřátele.

Film zachycuje příběh Švýcarky a Čecha, kteří změnili stovkám lidí život. Přemysl Pitter (1895 - 1976) a Olga Fierzová (1900 - 1990) zachránili po druhé světové válce přes 800 židovských a německých dětí z německých koncentračních a českých internačních táborů. Pro mnohé z těchto dětí bylo setkání s Přemyslem a Olgou rozhodujícím zážitkem, který předurčil jejich další život, volbu povolání i duchovní orientaci.

Slavnostní uvedení doprovodí hudbou soubor Trigonum musicum.

Vznik filmu podpořily:

- Jiřina Hlaváčová, Zürich
- Nadační fond Přemysla Pitterra a Olgy Fierzové
- Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR
- Nadační fond obětem holocaustu
- Česko-německý fond budoucnosti
- Aktion Sühnezeichen Friedensdienste

Vydavatel:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické Praha-Dejvice,
Film & Sociologie, 2013

Proč mají lidé rádi fialky

Na kraji lesa stála stará zeď. Kdysi obepínala celý les. To bylo ještě v dobách, kdy si bohatý kníže zřídil z lesa oboru, ve které pěstoval jeleny, srnce a bažanty. Teď však zeď už dávno nikdo neudržíval a zůstal z ní vlastně jen polorozvalený zbytek. Na zdi se za horkých dnů vyhřívaly ještěrky a před zdí bujely divoké keře. Lidé si zdi příliš nevěšovali a málokdo sem zašel.

A přece! Když roztál sníh a jarní sluníčko se opřelo hřejivými paprsky do země, přišly sem z blízké chaloupky děti a hledaly něco pod křovisky při zdi. Netrvalo dlouho a Honzík zavolal na ostatní: „Tady jsou!“ A když se sem děti seběhly, uviděly u zdi několik trsů modrých, nafialovělých kvítků. Byly to fialky. Některé měly ještě zavřená poupátka, jiné však byly už rozvité a krásně se vyjímaly uprostřed srdcovitých listů. A jak voněly. Děti sem přicházely každé jaro, trhaly je, doma je svazovaly do svazečků a pak je prodávaly ve městě na trhu. V té době bývalo mnoho chudých lidí a také maminka dětí byla ráda, když jí děti přinesly alespoň pár korun, které za fialky utržily.

V téhle rodině však žila také babička. Byla shrbená a neměla již sílu na těžkou práci. Přesto však za ní přicházelo dost lidí. Babička se totiž vyznala dobře v bylinkách, sušila je a pomáhala léčit nemocné, kteří neměli dost peněz na lékaře a na drahé léky. Také babička se vydávala jednou nebo dvakrát do roka k rozpadlé zdi pro fialky. Nebylo to však na jaře, ale koncem léta, kdy fialky rozkvétaly podruhé. Neměly sice už tak sytě zbarvené kvítky, zato v jejich podzemních oddencích byla tentokrát nashromážděna zvláštní léčivá látka. Proto babička oddenky sušila a pak je přidávala do čaje dětem i dospělým, když trpěli ošklivým dávivým kašlem. A fialky pomáhaly a léčily.

Plynula léta a děti z chaloupky odešly do světa. Domů se vracely jen občas. Jednou na Velikonoce se na okraji lesa objevil nejmladší z rodiny, Honzík. Byl však už veliký a za ruku si vedl půvabnou dívku. „Ukážu ti, kde rostou fialky,“ sliboval. Jenže když došli k místu, kde stávala zeď, Honzík se překvapeně zastavil. Nestála tu už zeď. Právě před několika týdny přišla totiž skupina mužů a zbytky zdi rozebrala. Kameny naložili na vůz a odvezli traktorem, křoví vykopali i s kořeny a uhrabali hlínu. „Tady bylo přece jejich místo!“ zvolal Honzík zklamaně. „Nic si z toho nedělej!“ usmálo se děvče na Honzíka. „Nepatří teď fialky dokonce mezi chráněné rostliny? A kromě toho mi k narozeninám můžeš dát voňavku s fialkovou vůní.“ „To by už nebylo ono,“ odpověděl chlapec. „Ale podívej se, přece tady jsou!“ A skutečně, mezi zpřevrácenými dny se modral opuštěný trs fialek. A byly stejně krásné a voňavé jako před lety.

Pane Bože, dej, abychom všade, kam nás tvá vůle zasadí, šířili vůni poslušnosti a lásky.

heda

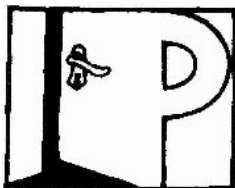
Modlitba

Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Prosíme, Hospodine, pomoz!

Žalm 118, 24n

Požehnaný Bože a Otče našeho Pána Ježíše Krista. Oslavujeme tě za veliký skutek tvého milosrdenství, že jsi toho lidmi zavrženého a ukřižovaného Krista slavně vzkřísil z mrtvých. Do našich srdcí jsi vložil živou naději. Dej, ať tvé velikonoční vítězství stále více prozařuje všechny temnoty dnešního světa. My se jich bojíme a často jim ustupujeme. Zdá se nám, že nemáme důvod radovat se a jásat. Povzbuzuj nás, abychom nebyli unařikáni, ale radostní křesťané. Děkujeme za ty, kdo nás povzbuzují, když upadáme do beznaděje. Přimlouváme se za všechny, kdo vnášejí paprsek naděje a radosti do nemocnic a věznic. Beránku Boží, náš vzkříšený vítězný Pane, všemi strastmi, kterými ještě máme projít, nás konečně doved' k pramenům živých vod, kde Bůh setře všelikou slzu z našich očí. Amen

Jiří Doležal (z knihy Modlitby, 2012)

Milé sestry, milí bratři,

21. dubna bude položen základní kámen pro domov seniorů v Nosislavi. Náš sbor na tuto stavbu přispěl prodejem vína z Nosislavi, ale sbírka bude pokračovat dál. Máme nápad pro děti, mládež i dospělé. Víme, že někteří z vás jste talentovaní malíři a kreslíři. Obracíme se tedy na vás, kdo by chtěl nakreslit nějaký biblický nebo vánoční motiv. Po prázdninách bychom vybrali nejlepší a nechali natisknout na pohlednicové formáty. Výtěžek z prodeje bychom poslali na seniorský dům. Bližší informace u mne nebo u D. Boškové. Počítáme s vámi.

Jana Kohoutová

- o O o -

Kalendář na duben 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	7. 4. 14. 4. 21. 4. 28. 4. 5. 5. s VP	Abigail Hudcová Petr Hudec Pavel Pokorný Petr Hudec Abigail Hudcová
Biblická hodina	Úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola: neděle 9:30 Náboženství: čtvrtek 16:30 ZŠ Suchdol : pátek 13:45	
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
N-cátníci	Čtvrtek 11. 4. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťanská služba	7. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	24. 4. v 9:00 !!! Návštěva kostela Nejsvětějšího srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad	
Hodina pohybu	Pondělí 8. 4. a 22. 4. v 15:00	
Setkání s hostem	Čtvrtek 25. 4. V 19:00 MUDr. Zdeněk Susa: Korea letným pohledem	
Staršovstvo	Čtvrtek 4. 4. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

4. 5. Svatba Gabriely Novákové a Jiřího Mužíka v Plzni

27. – 28. 4. Připravuje se pro děti přespání ve sboru s programem (vycházka, soutěže, hry, promítání filmu)

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 23. 4. 2013

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Hencychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: hencychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Obsah	Strana
Jsou kameny...	1
Výtah z jednání staršovstva	2
Sborový výlet	4
Milujte své nepřátele	6
Setkání maminek s dětmi	10
Bohoslužba za krajinu	11
Koncert Našich pěvců	12
Lišaj v tunelu	15
Kalendář na květen 2013	16

Jsou kameny...

Jsou kameny, které spojují,
jsou kameny, které rozdělují.
Jsou kameny, které tvoří dům a chrám,
jsou kameny, z kterých stojí plot a hradby.

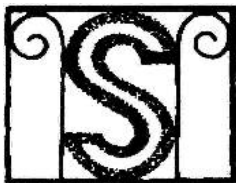
Ale z tohoto kamene ať vyroste dům,
který bude lidi spojovat.

Ať spojí v jedno zdravé i nemocné,
mladé a staré, věřící i nevěřící,
chudé i bohaté, šťastné i nešťastné.

Ať z tohoto kamene vyroste dům,
který bude svému okolí svědectvím
o víře, lásce a naději,
kterou v nás vzbudil Ježíš Kristus.

Přímluvná modlitba:

Pane Ježíši Kriste,
svěřujeme ti toto dílo lásky a služby,
a prosíme, aby bylo postaveno brzy a ke Tvé slávě.
Byl jsi to ty, Ježíši Kriste, kdo jsi nám ukázal krásu a ušlechtilost
vzájemné lidské pomoci a solidarity. *(dokončení na str. 3)*

Výtah z jednání staršovstva

- distribuce DVD „Milujte své nepřátele“ – cca 500 ks je rozebráno. Došlo k chybě v bookletu, není tam uvedena věta týkající se původu fotografií, které jsou tam použity. Uvedení zdroje bylo požadováno ve smlouvě o zapůjčení fotografií paní Lajskovou z Pedagogického muzea J.A.K. Byla zjednána náprava, DVD bylo opatřeno lístečky s uvedenou větou původu fotografií. Pro případný dotisk DVD již ses. Študentová do bookletu požadovaný text doplnila.
- stále probíhá akce Víno z Nosislavi – obdrželi jsme nabídkový list s dalšími informacemi – konkrétní víno lze objednat přes A. Hudcovou
- seniorátní konference v Libni na téma Restitučně odlukový zákon proběhla 16. 3. Od nás tam bylo 8 lidí.
- O setkání referovala ses. Uhlířová. Br. Šourek ve svém vystoupení zmínil problém, který hrozí Diakonii ČCE od sociálnědemokratických hejtmanů, tj., že nebudou platit DČCE příspěvky s poukazem na restituce. Z dotazníků SR, které jsme obdrželi na podzim, vyplynulo, že pouze 27 sborů ČCE napsalo, že odlohu církve zvládnou vlastními silami.
- pokračuje příprava ke křtu a předsvatební rozhovory. Křest katechumenky Sandry Krupičkové bude pravděpodobně na svatodušní svátky.
- ve Středisku Diakonie Stodůlky proběhne o letních prázdninách instalace čerpadel, 25. 5. odpoledne pořádá škola bazárek na zahradě střediska.
- sbírka na HDL byla vykonána o Velikonocích, vynesla 4648 Kč a byla již odvedena. Začala sbírka darů JJ.
- byla zahájena úprava kanceláře. Vybíleny zdi obou místností (kancelář a místnost pro NŠ), byl přestěhován nábytek. Staršovstvo souhlasí se zakoupením sedací soupravy do kanceláře a do kuchyně.
- Martina Jílková byla pověřena zakoupením zásobníku na utěrky na ruce na WC tam, kde nefunguje vysoušeč rukou, a pořízením košů na tyto utěrky.
- přišla pozvánka na konvokaci u příležitosti 80. narozenin br. prof. Petra Pokorného a oznámení o úmrtí br. faráře Jiřího Staňka.

(dokončení ze strany 1)

Prosíme tě, abychom na tomto místě
mohli s tvou pomocí konat tvé dobré dílo.

Přimlouváme se za ty, kteří budou tento dům stavět, aby jim šla práce od ruky.

Přimlouváme se za ty, kteří v něm budou bydlet, aby v něm našli skutečný
domov.

Přimlouváme se za ty, kteří v něm budou pracovat, aby viděli, že jejich služba
přináší dobré ovoce.

Přimlouváme se za ty, kteří ho budou řídit, aby měli cit pro lidskou
individualitu a odlišnost.

Přimlouváme se za ty, kteří sem budou přicházet na návštěvy,
aby tu našli radost a pokoj, které se na ně přenesou.

Přimlouváme se za ty, kteří půjdou kolem tohoto domu,
aby spatřili víru a naději, na níž je postaven,
a šířili ji tam, kde je úzkost a samota.

To, co nás, Pane, drží při životě,

je víra, že jsi Bůh dobrý a věrný

a nepouštíš dílo svých rukou.

Otče náš ...

Požehnání:

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.

Nestaví-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.

Nadarmo časně vstáváte, dlouho vyledáváte a děláte si mnoho starostí.

Bůh dopřává svým věrným klidný spánek.

Ti, kdo nyní s námahou sejí, s plesáním budou sklízet.

Ti, kdo nyní chodí s úzkostí v srdci,

radostně si poskočí, až ponesou snopy.

Tato slova zazněla z úst seniora brněnského seniorátu Jiřího Grubera při
slavnostním poklepání na základní kámen pro stavbu domova pro seniory
v Nosislavi, jehož se část našeho sboru zúčastnila v neděli 21. 4. Kámen pochází
ze staré toleranční modlitebny, a tak je svědectvím o víře, lásce a naději našich
předků a spojuje budoucí dílo s minulostí. Obojí úsilí bylo a je nesené stejným
Duchem. Hudcovi

Foto J. Hlavsa

A ještě jednou o sborovém výletu...

21. dubna se skupina necelých třiceti členů sboru ČCE v Praze-Dejvicích vydala autobusem do Nosislavi, aby se účastnila slavnosti položení základního kamene budoucího Domova seniorů, který se chystá postavit Diakonie ČCE. Cestou dejvičtí navštívili bohoslužby v brněnském „červeném kostele“, prošli se historickým centrem Brna a s vděčností přijali pohoštění připravené brněnským sborem. Odpoledne se vydali do vinařské obce Nosislav, která je asi 20 kilometrů jižně od Brna. Ve tři hodiny odpoledne, za účasti asi zhruba dvou set místních i přespolních, byl zahájen slavnostní akt. Slovem i modlitbami přispěli nosislavský farář ČCE Ondřej Macek, za SR ČCE promluvil Daniel Ženatý, za Jihomoravský kraj lidovecký senátor Stanislav Juránek, ředitel Diakonie ČCE David Šourek, ředitel brněnského střediska Diakonie Jan Soběslavský, profesor Evangelické teologické fakulty UK Jakub S. Trojan a brněnský farář Jiří Gruber. Všichni poklepali na základní kámen, pocházející z původní toleranční modlitebny z roku 1783 (a opatřený dvěma letopočty, 1783 a 2013).

Cena projektu byla vyčíslena na 21,7 milionu Kč, příslibená dotace z Regionálního operačního programu Jihovýchod činí 18 milionů Kč. Rozdíl (cca 3,7 milionu) má uhradit ČCE. Vznikne dvoupodlažní objekt chráněného bydlení pro seniory a osoby se zdravotním postižením. O funkčnosti a smysluplnosti stavby svědčí, že v okolí žádné podobné zařízení neexistuje. Počet klientů byl předběžně stanoven na 10 až 15 osob. Na rozdíl od „velkoka-

Foto M. Calda

pacitních“ zařízení pro seniory bude kladen důraz na péči rodinného typu. Se stavbou, která vznikne na pozemku přilehlém k nosislavskému Husovu domu, se začne letos, s dokončením se počítá v roce 2014. Jak mnozí z nás vědí, stavbu podpořilo několik nosislavských vinařů, kteří poskytli několik set lahví svého vína. Z každé prodané láhve dostává projekt Domu seniorů 100 korun.

Miloš Calda

Foto M. Calda

Milujte své nepřátele

V neděli 14. dubna 2013 jsme se mnozí z nás sešli ve sboru na slavnostním uvedení DVD s dokumentárním filmem o Přemyslu Pittrovi. V programu vystoupili např. synodní senior ČCE Joel Ruml, ministr zahraničních věcí ČR Karel Schwarzenberg, zástupce Ackermann-Gemeinde e.V. Matthias Dörr, režisér filmu Tomáš Škrdlant a řada dalších. Ze vzpomínek Olgy Fierzové četl Martin Stropnický, hudební doprovod zajistilo Trigonum musicum, byl promítnut i krátký úryvek filmu. Z tohoto setkání přinášíme několik fotografií a jeden z příspěvků, který zazněl. Jeho autorkou je Monika Žárská, členka ediční rady Nadace P. Pittra a O. Fierzové.

Foto J. Hlavsa

Mým úkolem je uvést příběh, který za chvíli přečte pan Stropnický, předtím však ještě krátce něco povím o vztahu Přemysla Pittra a evangelické církve. Kdo ho poznal, kdo zná knížky o jeho životě, ví o tom, jak ho formovalo studium na Husově bohoslovecké fakultě (třebaže studium nedokončené), přátelství s mnoha českobratrskými evangelíky, a že jeho celoživotní sounáležitost (nikoli členství, sounáležitost) s evangelickou církví se v posledních letech jeho života zcela přirozeně projevila v tom, že založil Husův sbor Čechů a Slováků ve Švýcarsku a kázal v něm a pastoračně působil. A jak je to se vztahem evangelické církve k němu? Přiznává se k němu českobratrská církev? Rozhodně dospěl k dobrému závěru tento projekt, který v evangelické církvi vznikl, který chce o Pittrově díle informovat všechny její sbory, má podporu církevního vedení, právě promluvil synodní senior. Snad je tedy možno říci, že se Českobratrská církev evangelická přiznává k Přemyslu Pittrovi. Ráda bych k tomu ale poznamenala, že by nebyla správná představa, že Pitter, když konal dobro (jedna z postav filmu o něm a o Olze Fierzové říká, „mysleli jen na dobro“), konal dobro bezproblémově až idylicky, že byl vždy a všude laskavost

sama, že byl prostě dobrák. To by nám evangelíkům velice vyhovovalo, a přiznat se k Pittrovi by pak bylo příjemnější než například k Blahoslavu Hrubému, ten byl také exulant a také zachránil mnoho lidí před nacisty i před komunisty, nebo než k Miladě Horákové. Pitter dění v naší církvi bedlivě sledoval, a nekomentoval je dobrácky. Za velmi významnou písemnost z jeho pozůstalosti považuji jeho kritický dopis J. L. Hromádkovi, a když vyšla kniha Pavla Kosatíka a psala jsem o ní recenzi, neopomněla jsem zásadní rozpor mezi Pittrem a Hromádkou, rozpor, kterému Kosatík věnuje jednu kapitolu knihy, zdůraznit a uveřejnila jsem plné znění dopisu Hromádkovi (Protestant10/09). Měla jsem dojem, že to v církvi musí vyvolat poprask. Ale nevyvolalo. Potřeba omlouvat zločiny komunismu je příliš silná. (Přesněji bych měla říci, potřeba omlouvat ty, kdo omlouvají zločiny komunismu.) To, že Pitter v meziválečném období působil v hnutí zvaném křesťanský komunismus, svědčí o tom, jak intenzivně přemýšlel o bohatství a chudobě a jak velkou měl touhu po spravedlivé společnosti, ale ani v nejmenším to nesvědčí o tom, že by se někdy mohl stát komunistou. Z toho, že přední evangelický činitel J. L. Hromádka prosazoval spolupráci s komunisty, byl Pitter nešťastný, jinak se to nedá nazvat. A nevěřím tomu, že už to není důležité, je to dávno a o mrtvých jen dobře, hlavní je dobráctví. Je to dávno, ale my potřebujeme vědět, na koho navazovat, a některé touhy, které vedly v minulosti národy do katastrofy, jsou stále živé a ochota pravdivě je pojmenovat stále vzácná.

Foto J. Hlavsa

V příběhu, který za chvíli uslyšíme, je jen letmo zmíněn farář Jan Kučera jako duchovní, který se nebál docházet do tábora pro internované Němce. (Je to ten Jan Kučera, smíchovský farář, který byl přítelem manželů Horákových, nesměl však navštívit před popravou dr. Miladu Horákovou, členku svého sboru.) Jan Kučera a Pitter docházeli

do Hagiboru, píše se v tom textu. Že byly po válce zřizovány internační tábory pro Němce, v nichž čekali na odsun, je obecně známo, není však ochota připustit, doslova „pustit k sobě“ fakta o tom, jak strašné v některých z nich panovaly poměry. Projevilo se to před nedávnem, kdy jeden z kandidátů na úřad prezidenta promluvil o zločinech Čechů spáchaných po válce na Němcích, a přivodil si tím odliv přízně voličů a nejhroší obvinění. Když Petr Hejl s manželkou (ten nápad totiž byl jejich společný) začali promýšlet projekt, který dejvický sbor pak rozvinul a realizoval, o tomto vývoji situace ještě nemohli mít tušení. Prostě se to tak sešlo. Co se událo před téměř sedmdesáti lety, v lednu 2013 najednou zneklidnilo a provokovalo; oč naléhavější a nebezpečnější to muselo být tenkrát, zkusme si to jen představit! Tenkrát, kdy Pitter měl jiný názor než většina kolem něho, kdy podnikl něco, co nedokázal nikdo jiný, a nechoval se dobrácky, naopak mnohdy i tvrdě. Dejvičtí dali dohromady pěknou pozvánku na toto odpoledne a myslím, že je ani nenapadlo, že by mohla někoho iritovat – že se nesluší, aby se zároveň napsalo německé koncentrační a české internační tábory. Nebo že je přehnané psát o záchraně dětí. Vzpomínám si na seminář o Pittrovi v červenci roku 2011 v Norimberku, kterého se zúčastnili i pamětníci, Pittrovy „děti“. Na pódiu byli němečtí pamětníci, vybavuji si paní Brigittu Zarges, která ve filmu také vypráví, a Pavel Kohn, narozený v Praze, který prošel Terezínem, Osvětimí a Buchenwaldem. A on hned na začátku debaty řekl: „Už mi to vadí, že se pořád mluví o tom, jak Pitter zachraňoval. Mě nezachránil. Já jako židovský kluk, který přežil, jsem u něho byl v ozdravovně v zámku, byl jsem hodně nemocný, neměl jsem po koncentráku kam jít, za mnoho mu vděčím, ale nezachránil mě. Já jsem prostě přežil. Vás německé děti zachránil, vytáhl vás z těch táborů, kde byste asi umřeli. Ale ne mě.“ A víte, co na to řekli ti němečtí účastníci? Vůbec nic. Mlčeli. Byla to velmi silná chvíle.

Když jsem vybírala text k přečtení, měla jsem před sebou texty dva, oba příběhy nebyly zařazeny do knížky Dětské osudy a oba pojednávají o nedorozuměních spojených s pátráním po ztracených dětech. Zatímco Uršulka se dostala ke svému tatínkovi, i když to trvalo víc než dva roky, ten jiný text, o Hertě Schreckové, žádný happy end nemá. Půlroční holčička byla v Brně v nemocnici, když přišel konec války, rodiče byli odsunuti do Rakouska a ji pak nebylo možno najít, až se našla jakási stopa nejprve ve Slezsku a pak v Praze, a tehdy do pátrání vstoupili i Přemysl Pitter a Olga Fierzová. Dokonce několikrát byly vzbuzeny marné naděje, ještě v r. 1947, zdálo se totiž, že se dítě dostalo k českým pěstounům. Skutečnost byla ale taková, že zemřelo hladem v červenci 1945 v Praze v nemocnici pro internované Němce. Osoba, která měla kontakt s rodiči, nechtěla je ještě více rozjitřit, a tak jim řekla, že Herta zemřela už koncem dubna, ještě v Brně, aby se nemuseli trápit tím, jakým utrpením děťátko prošlo při putování po táborech. Ale rodiče se to stejně dozvěděli, byli rozjitřeni ještě více a přesvědčeni, že jim všichni Češi záměrně lhali, i Pitter a Fierzová. Je to příběh velmi komplikovaný a dlouhý, nebudeme ho proto zde číst, ale zvolila jsem ten kratší o Uršulce i proto, že příběh holčičky, která se nakonec našla, je také pravdivý, a my se nemůžeme soustřeďovat jen na zprávy, které působí

bezvýchodně. To je totiž na Pittrovi a Fierzové zvláštní, že oni se sice setkávali s velkým utrpením, vydávali o něm svědectví na odpovědných místech, ale odmítali používat je pro argumentaci. Jsou o tom četná svědectví, že odmítali připomínat, obsáhle líčit židovským dětem hrůzné detaily o koncentracích, a odmítali o tom vyprávět i německým dětem. To někteří současníci nedokázali pochopit a naléhali na Pittra, ať aspoň těm větším chlapcům o tom pěkně naplno poví, co se dělo v koncentracích, o různých způsobech zabíjení, o plynových komorách. Byli to chlapi, kteří nepoznali nic jiného než nacistickou výchovu, hitlerjugend, byli doslova zkažení. Ale Pitter nevěřil, že je možno člověka napravit poukazováním na násilí. O tom se dozvíte při sledování filmu, a zejména je možno si tuto úvahu prohloubit nad Dětskými osudy, knížkou příběhů, kterou sestavila Olga Fierzová na základě svých záznamů a záznamů dalších učitelek v zámčích, zejména Dobrušky Štěpánkové.

Až budete poslouchat o hledání Uršulky, zkuste se zaměřit na dobré věci, náznaky dobrých věcí, které přece jen v textu jsou. Že ji v karlovarské nemocnici čeští lékaři ošetřili, že se jí někdo ujal. Uslyšíte její jméno dokonce ve třech verzích, není to přehlédnutí při čtení, byl to průvodní znak chaosu při hledání a repatriaci dětí, že úřady zapisovaly údaje nepřesně, zkomoleně – kvůli spěchu, kvůli tomu, že malé děti neuměly své jméno pořádně říct, a mohla to být někdy i schválnost. Hořkost v tomto textu je přítomna, ale také vděčnost za Pittrovo dílo. Strojopis příběhu o Uršulce je uložen v archivu mezi texty, které Olga Fierzová redigovala v době, kdy Pitter už nežil. Je sepnutý zrezivělou sponkou a je nadepsaný třaslavým písmem: „použít, ale zkrátit“. Tak jsme to splnili.

M. Žárská

Foto J. Jenček

V našem sboru se nedávno začala scházet další zájmová skupinka – maminky s malými dětmi. Zprávu z jejich už třetího setkání nám poslala Marta Světlíková.

Foto MS

Zimní bundy a kombinézy byly vyprány a uloženy hluboko do krabic. Vysvitlo sluníčko, a tak jsme se vypravily na první jarní návštěvu zoologické zahrady. Bylo to v pořadí již třetí setkání maminek a dětí z Dejvického sboru a jeho okolí (maminky z Našich pěvců a bývalé sboristky Našich pěvců a jejich kamarádky). Počet se rozrůstá o další maminky, které mají děti přibližně jeden rok staré. Náš plán je jasný; většina z nás ráda zpívá, tak chceme časem svým broučkům a beruškám dát do ruky baskytary a bubny a iniciovat nějaký ten „rock-band.“ Zatím naše děti uspokojujeme chrastítky a během našich setkání je nejčastější aktivitou papání následované přebalováním. My maminky si přitom vyměníme informace o tom, kdo už chodí, kdo už leze, odkud má Adámek tak pěkné kalhoty. A kdy a kde se sejdeme příště.

MS

- o O o -

Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. (Žalm 19,2)

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s OS Nad Drahaňským údolím, OS na ochranu památek v Dolních Chabrech, OS pro Ďáblice a s občany Suchdola a Sedlce, Čimic a Dolních Chaber Vás srdečně zvou na již šestou

Ekumenickou bohoslužbu za krajinu

v sobotu 25. května 2013 v 15 hodin na levém břehu Vltavy, na louce na Sedleckých skalách . Možnosti poutě na bohoslužbu :

- odchod v 10 hodin od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech, dále pěšky krajinou se zastávkami. Kostel bude otevřen již od 9 hodin.
- pro zájemce o kratší trasu bude ve 14 hodin od Sedleckého přívozu zajištěn doprovod na místo bohoslužby.

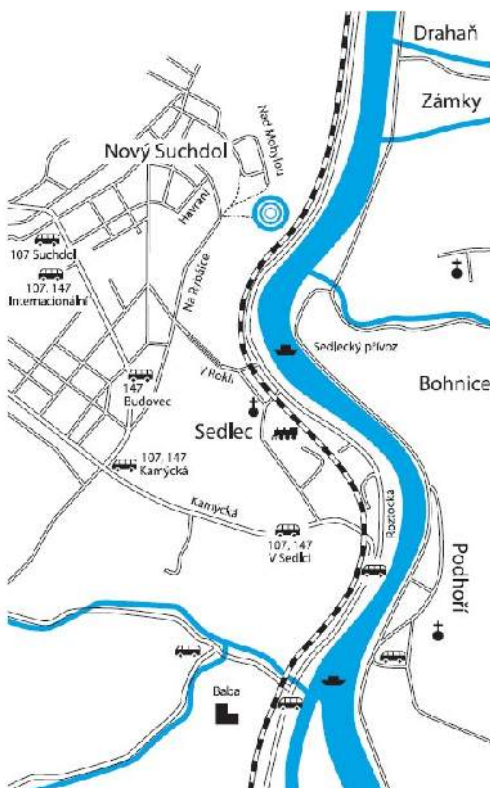
Při bohoslužbě v 15 hodin kázáním poslouží evangelický farář Jan Kowalczyk, účast přislíbili kněz Obce křesťanů Milan M. Horák, evangelický farář Petr Hudec, katolický kněz P. Krzysztof Tomasz Łabędź, ordinovaný presbyter ČCE Jiří Nečas a další.

Po bohoslužbě (cca 15.45) biolog RNDr. Pavel Štifter, místostarosta Benátek nad Jizerou, uvede besedu na téma Život v městské krajině – hledání společného řešení.

Místo konání bohoslužby se nachází nedaleko žlutě značené cesty ze Suchdola do Roztok a je dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (147 Budovec, 107 a 147 Kamýčká), od žel. zast. Praha-Sedlec nebo od přívozu v Praze-Sedlci.

Předpokládaný konec akce je v 17.30.

Více na www.drahan.chabry.cz

Srdečně zveme na koncert s názvem

BIBLICKÉ POSTAVY V HUDBĚ MISTRŮ

(Mojžíš, Josef a jeho bratři, David a Absolon,
Marie a Alžběta, Ježíš a Pilát a další...)

Účinkují:

NAŠI PĚVCI

sbm. Lydie Härtelová (Dvořák, Černohorský, Händel, Eccard, Lotti aj.)

a

JIŘINA DVOŘÁKOVÁ MAREŠOVÁ - varhanní improvizace

Evangelický chrám u Salvátora, Salvátorská ul., úterý 28. května 2013 v 19:30

Koncert je věnován 400. výročí Bible kralické

- o O o -

24.05.13 **NOC KOSTELŮ**

Potom už nebude den ani

NOC

ale v čase večera bude světlo.

Zach 14,7

WWW.NOCKOSTELU.CZ

Informace o programu na www.nockostelu.cz.

- o O o -

Srdečně zveme na koncert z díla
J. S. Bacha

**JESUS SOLL MEIN
ERSTES WORT**

v neděli 19. května 2013 od 18:00 hodin
v evangelickém sboru v Praze 6 – Dejvicích, Dr. Zikmunda Wintra 15

Účinkují:

Irena Troupová – soprán, **Jan Siřínek** – housle a

Lukáš Vendl – cembalo, varhany.

Vstupné dobrovolné

U NÁS SI VYBERE KAŽDÝ

Srdečně vás zveme na **prodej šatstva všeho druhu z Německa**
(second hand),

který se koná v prostorách modlitebny

ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

V Praze 6, Dr. Zikmunda Wintra 15

od **14. května (úterý)** do **17. května (pátek) 2013**

vždy od 13 do 18 hod.

CENY VELMI NÍZKÉ

Mateřská škola a základní škola
speciální Diakonie ČCE Praha 5

Diakonie
Československé církve evangelické

www.skola-stodulky.diakonie.cz

CHARITATIVNÍ BAZÁREK spojený se zahradní slavností

Vy nakoupíte, po čem toužíte. Pobavíte se. My získáme prostředky na další část zvedacího a transportního systému. Přijďte, potěší nás to.

Mateřská škola a základní škola speciální Diakonie ČCE Praha 5 ve spolupráci se ZUŠ Stodůlky pořádá
dne 25. května 2013 od 14.00 do 19.00 hodin
na zahradě školy Vlachova 1502, Praha 5 již druhý „Charitativní bazárek se zahradní slavností“.

Cílem akce je získat finanční prostředky na další část zvedacího a transportního systému do třídy A, který usnadní těžkou fyzickou práci pedagogů a asistentů a z kvalitní péči o naše žáky.

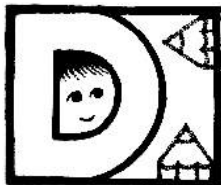
Doprovodný program: Petr Skoumal, žáci Základní umělecké školy Stodůlky, Kokeš Jazz Trio.
Canisterapie, grilování masa, ochutnávka zákusků, trampolína, kuželky.

Vstup zdarma

Partneři akce:

CERVA
CERVA GROUP

Lišaj v tunelu

Skoro každý člověk zná babočku „paví oko“, běláška, hnědáška nebo modráška. Je-li parné letní odpoledne, vidíme jich na lesní pasece nebo polní cestě celá hejna. Daleko méně však znají lidé noční motýly. Ti vylétají teprve tehdy, když už děti spí, a živí se nektarem kytek, které se otvírají až večer. Kdo z vás ví, jak vypadá třeba můra „gama“ nebo osenice?

Mezi noční motýly a můry patří také lišaj šefrkový. Jak byste ho poznali? Vypadá trochu jako kouzelník. Je celý oblečený do černých šatů a černá křídla připomínají široké rukávy. Jeho děti se mu však vůbec nepodobají. Jsou to housenky, které se zdržují na šefřku. A víte, co je to šefřk? Šefřk je zahradní keř, který je v květnu celý obalený obrovskými kyticemi bílých, modrých nebo fialových květů. A ty květy voní tak silně, že provoní celou zahradu.

V kterémsi parku žil také jeden lišaj šefrkový. Mohl žít šťastně a spokojeně, poněvadž v parku rostly všechny druhy šefřků. On však spokojený nebyl. Stále si představoval, jaké by to bylo krásné, kdyby nemusel létat za šera, ale ve dne, kdy na obloze plane veliký oheň, kterému se říká slunce. Marně mu přátelé domlouvali, že by si nikdy na slunce nezvykl. Marně mu vyprávěli, jak ošemetné může být světlo. Vždyť se už spousta nočních motýlů dala zlákat září svíčky nebo lucerny a spálili si křídla a zaplatili za svou nerozumnost smrtí. Lišaj se však nedal přesvědčit.

Jednou navečer opustil park, v němž se mu tak dobře dařilo a rozletěl se do městských ulic. Město bylo osvětleno jen tlumenými elektrickými lampami a lišajovi se nezdálo, že by mu hrozilo nějaké nebezpečí. Nakonec se usadil na soše uprostřed náměstí a rozhodl se tam počkat na východ slunce.

Když se první sluneční paprsky přehoupaly přes okraj domů, lišaj se blaženě protáhl. Po noci byl totiž celý prochlady a paprsky příjemně hřály. Rozhlížel se zvědavě kolem sebe a liboval si, že pozná svět, o kterém dříve slyšel jen vyprávět. Pak však sluníčko začalo stoupat po obloze a lišajovi se z toho světla a tepla začaly dělat mžítka před očima. Zatoužil po parku, roztáhl křídla a vznesl se nad sochu, aby našel cestu domů. Ale místo, aby odletěl co nejrychleji pryč, začal se ve vzduchu třepotat a motat jako slepý. Jak rád by unikl ostrému světlu a zalezl do nějaké temné škvíry, nevěděl však kudy kam.

Pak uviděl pod sebou velký tmavý otvor. Byl to vjezd do podzemního tunelu. V tunelu byla sice tu a tam také světla, ale převládalo tam šero. A tak lišaj zamířil rychle dovnitř a usadil se na stropě. Pak to však začalo. Do tunelu se vřítilo auto s oslnivými reflektory, vyfouklo až ke stropu smrdutý plyn a s divokým vrčením se hnalo na druhý konec tunelu. A za chvíli další a další auto. Čím více postupoval den, tím více aut tunelem projíždělo. Tunel byl zamořen benzínovým puchem, což působilo lišajovi hotová muka, neboť – jak víme – motýli mají velmi dobrý a jemný čich.

Až teprve pozdě večer ustal ten hrozný shon a v tunelu bylo klidněji. Konečně se lišaj odhodlal tunel opustit. Klopýtavým letem se dostal z tunelu ven a vdechoval svěží vánek, který se v noci zvedl. Ale co to? Vánek s sebou přinášel i jemnou vůni šefřku z parku. Ach, jak rád zamířil lišaj za tou vůní a jak pospíchal tam, kde dřív býval nespokojený a odkud tak lehkomyšlně uprchl. „Sem patřím a tady už zůstanu nadosmrti,“ sliboval sám sobě.

Není vždycky zlato, co se zlatě třpytí.

Není vždycky dobré, co by sis přál mítí.

Čím dřív poznáš omyl, tím pro tebe lépe.

Kdo se vzpírá pravdě, ten má oči slepé.

Jsi-li moudrý, k svému prospěchu jsi moudrý.

Příslaví 8,12

Kalendář na květen 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 5. s VP 12. 5. 19. 5. Svatodušní s VP 26. 5. 2. 6. Pro malé i velké na závěr školního roku	A. Hudcová P. Hudec P. Hudec /A. Hudcová Lenka Ridzoňová A. Hudcová
Biblická hodina	Úterý 17:30	
Děti	Nedělní škola: neděle 9:30 Náboženství: čtvrtek 16:30 ZŠ Suchdol: pátek 13:45	
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 16. 5. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťanská služba	12. 5. po bohoslužbách	
Klub poznávání	29. 5. v 9:30 6 státy Unie za historii USA” (manželé Boškovi – DVD).	
Hodina pohybu	Pondělí 6. 5. a 20. 5. v 15:00	
Setkání s hostem	Bude až po prázdninách 24. 5. Noc kostelů - více informací strana 12	
Staršovstvo	Čtvrtek 2. 5. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 21. 5. 2013

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**

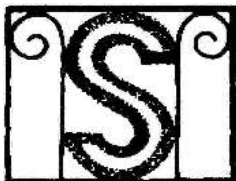
Obsah	Strana
Věřím v Ducha svatého	1
Výtah z jednání staršovstva	2
Kirchentag	3
Jedno životní jubileum	5
Mládež v novém kabátě	6
Spaní v kostele	7
Kalendář na červen 2013	8

Věřím v Ducha svatého

Deisté tvrdí, že Pán Bůh stvořil svět a už do něj nezasahuje. Vidím to jinak a také to zakouším jinak. Bůh aktuálně působí. S Božím působením je to jako v příběhu o stvoření světa. Píše se tam: ***Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi. Země pak byla nesličná a pustá a tma byla nad propastí, ale nad vodami se vznášel Boží Duch.*** Potom Bůh promluvil, poslal své „duchaplné slovo“ a v pustině a prázdnotě vykvetl život, z chaosu povstal řád, vše dostalo své místo a poslání, člověku byl vdechnut život, aby byl obrazem Božím. I my se někdy cítíme pustí a prázdni, ztrácíme naději, život z nás vyprchal, ale i nad námi se dnes vznáší Boží Duch. A v něm je dnes a vždycky naděje. Pro nás, pro každého. Můžeme očekávat v naději na nový závan Ducha života, prosit o tento dar, a když přijde, můžeme se jím nechat prostoupit. Když se v nás rozšíří pustota a prázdnota, můžeme poslechnout moudrou radu žalmisty: ***Proč jsi tak smutná má duše: Na Boha čekej. Opět mu budu vzdávat chválu. Jen jemu, své spáse.***

A tak věřím v Ducha svatého. Věřím, že může odstranit všechny moje předsudky. Věřím, že může změnit moje zvyky. Věřím, že může přemoci moji lhostejnost. Věřím, že mi může dát fantazii k lásce. Věřím, že mě může varovat před zlým. Věřím, že mi může dát odvahu k dobrému. Věřím, že může porazit můj smutek. Věřím, že mi může dát lásku ke slovu Božímu. Věřím, že mi může odebrat moje pocity méněcennosti. Věřím, že mi může dál v mých bolestech sílu. Věřím, že mi může dát člověka, který bude se mnou. Věřím, že mě může provést mým životem.

Petr Hudec

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 2. 5. 2013

- slavnostní uvedení DVD „Milujte své nepřátele“ – 1000 ks je rozebráno, dalších 1000 ks je již k dispozici, průběžně probíhá distribuce, podáno vyúčtování Česko – německému fondu budoucnosti – proběhne kontrola položek, na které fond přispěl
- zájezd do Nosislavi – zprávu podala s. Caldová, účast 25, zájezd se moc líbil
- přespání dětí ve sboru 27. - 28. 4. s programem – účast 11 dětí, z řad mládeže pouze Majda a Kajka Härtelovy, ostatní dívky onemocněly
- oslava narozenin s. Adamové – s. Adamová děkuje za přípravu pohoštění hlavně sestřím z křesťanské služby
- svatba Gabriely Novákové a Jiřího Mužíka v Plzni 4. 5. 2013
- bazar šatstva – od 14. 5.
- koncert I. Troupové, J. Šifínka a L. Vendla – 19. 5. v 18 h.
- Noc kostelů 24. 5. – pozvání a programy na webu
- koncert NP u Salvátora 28. 5. Biblické postavy
- předsvatební rozhovory
- křest Sandry Krupičkové na svatodušní neděli 19. 5., 18. 5. v 17:30 hod. proběhne rozhovor s presbytery (M. Študentová, P. Prosek a M. Petříčková)
- křest dětí Zachových – Ema Daniela a David Jan – 9. 6. zpívají NP, bude VP
- 2. 6. „rodinná“ neděle program pro děti po bohoslužbách připravuje M. Študentová, pravděpodobně Žižkovská věž
- probíhá konfirmační cvičení, 6 konfirmandů, příprava probíhá podle konfirmačních listů
- sbírka darů JJ Kč 48 tis. k 30. 4.
- předpokládá se navýšení personálního fondu na nejbližším jednání synodu pro rok 2014
- br. Černohorský vyčíslí stav účtu Kongo z důvodu možnosti podpory vysokoškoláka
- br. Černohorský vyčíslí stav účtu Nosislav
- br. Černohorský vyčíslí stav účtu DVD P. Pitter
- proběhla úprava kanceláře a zakoupení nábytku do kuchyně (Hudcovi), zakoupení zásobníku papírových utěrek na WC a odpadkových košů – M. Jílková a L. Jílek

- br. Nadrchal požádal o podporu pro změnu titulního listu Českého bratra (lesklý x matný papír)
- žádost sboru Hlinsko o finanční pomoc – M.Študentová podala vysvětlení – schválena částka ve výši Kč 15.000,-
- poděkování M. Volnému za srovnání tabulek se zkratkami názvů biblických knih dle abecedy – prosíme o zachování tohoto systému
- opakovaně upozorňujeme všechny presbytery, aby dodržovali rozlišování číslic 6 a 9, číslice jsou na vrchní hraně opatřeny barevným pruhem
- 3. 5. 2013 se bude konat veletrh neziskových organizací od 11:00 do 18 hod. v Národní technické knihovně

Kirchentag, a nutilo mě to tam k uvažování o restitucích, tak i restituce

Je smutné, že sdělovací prostředky u nás tomuto křesťanskému sejítí nevěnují pozornost, byť v sousedním Německu, kde se tato shromáždění pořádají, se k nim sjede vždy daleko přes sto tisíc věřících. Kirchentag tedy znamená sejítí věřících: Kirche = církev, Tag = (v tomto případě) sněm. To sejítí trvá zpravidla až pět dnů. A koná se každý rok: jednou katolické, podruhé evangelické. Zhruba lze povědět, že evangelíci versus katolíci v Německu jsou početně tak půl na půl. Letos, v prvním květnovém týdnu, se tedy konal 34. evangelický Kirchentag v Hamburku. Hamburk, jako vesměs celý německý sever, je evangelický. Však si tam také hrdě ustanovili Severní církev. Německá evangelická církev není řízena na republikové úrovni, nýbrž biskupstvími jednotlivých německých zemí (Hesensko, Bádensko, Durynsko, Bavorsko atd.) Jednotlivé německé severské (polabské) zemské církve se vloni o svatodušních svátcích spojily a vytvořily Severní církev.

Sněm probíhá jako řada duchovních meditací pietistických a vyznavačských shromáždění s hojnou účastí, intelektuálních debat k přednáškám, i zahraničních účastníků, letos tam, mimo jiné, přednášel Tomáš Sedláček na téma: **Hranice hospodářského růstu**. Konají se nespočetná bohoslužebná a modlitební shromáždění, koncerty, hovory o umění, setkání při zpěvu historických duchovních písní, spirituálů, písní z Taizé, debaty na různá témata jako: staří, mladí, děti a zase děti, Evropa, sbory, práce s biblí, literatura, tentokrát i člověk, moře a přístav, ekumenická setkávání i setkání věřících rozdílných náboženství (křesťanství, judaismus, islám) - ta letošní, podle několika německých účastníků, měla pouze verbální ráz, praktický dopad byl vnímán nulově. Dochází k setkávání křesťanských homosexuálů a jině.

Letošní církevní sněm probíhal ve znamení motta: „**Tolik, kolik potřebuješ**“, vycházejícího z 2. Mojž. 16, 8. Lze povědět, že v tomto duchu se nesla většina zásadních příspěvků. Sněm otevřel, jak jinak, evangelický farář, spolkový prezident Joachim Gauck.

Foto Marek E. Světlík

Velká pozornost byla věnována zásadní přednášce hamburské rodačky, dcery evangelické fary, spolkové kancléřky Angely Merkelové. Ve své řeči rozebírala z aktuálně politického pohledu myšlenku: **Jaký význam má stvoření v globalizovaném světě.** Zcela přirozeně se svými slovy, potvrzujíc tak celkovou německou politiku, přiznávala ke globálnímu světu. Zdůraznila především význam úsilí Německa při potírání celosvětové chudoby. Sněm vyvrcholil radostnými bohoslužbami se sta tisícovou účastí i s vysluhováním Večeře Páně. Jako kazatel byl přizván anglikánský biskup Nicholas Baines z Brandfordu z Velké Británie. Bohoslužby se konaly v Městském parku na travnatém prostranství, zvícím několika desítek fotbalových hřišť.

Součástí sněmu je však i veletržní ráz. V halách hamburského výstaviště svou činnost představovaly různorodé církevní spolky a aktivity, uvedené zastřešujícím mottem **Trh možností:** Diakonie, Archa, Setkávací a ekumenická centra, Střediska zdravotnické osvěty, YMCA, Skaut, mládež a desítky jiných. Samostatnou halu naplnily stánky křesťanských nakladatelství, zhusta evangelických. Významnou součástí Trhu možností byla i účast evangelických církví ze sousedních i blízkých zemí. Tedy i účast naší církve, která spolu se slovenskou delegátkou zastupovala i činnost české i slovenské Diakonie. A jak již bratr farář připomněl, ve stánku česko-německé příhraniční sborové spolupráce bylo prezentováno a nabízeno video **Milujte své nepřátele**, věnované poválečné činnosti Přemysla Pittra.

P.S. Celý Kirchentag byl prosvětlen i nádherným slunečným počasím.

Ale co ty restituce, že? Necháme si to do příštího čísla - bude to delší.

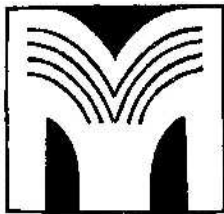
Marek E. Světlík

Koncem června oslaví životní jubileum dlouholetá členka našeho sboru, sestra Ludmila Henychová. Když sestra Henychová nastoupila do důchodu, stala se „babičkou na plný úvazek“. Poprosili jsme tedy její vnučata, aby nám napsala, co je první napadne, když se řekne „babička Lída“. A zde jsou odpovědi:

- Spousta energie, pohotovost sama, jasné názory, nepostradatelný spojenec pro všechny své vnučky a vnuky.
Filip (24)
- Architektka nejvyšší kvality!
Ondřej (23)
- Babička Lída se rozhodla žít život pro ostatní a ne pro sebe.
Tomáš (23)
- ...A vezmi si něco na cestu...
Václav (18)
- Dělá nebezpečné věci: stojí na opěradle židle a sundává housle ze skříně u stropu nebo leze na suché větve.
Šimon(9)
- Babička, kterou bych za nic na světě nevyměnila už kvůli jejímu elánu, dobrotě, všestranné pomoci, schopnosti vyřešit každou situaci, a mnoha dalším vlastnostem, které utvářejí její zcela neobyčejnou osobnost.
Eliška (20)
- Praktická; dobrá kuchařka, vždycky na mě měla čas.
Vít (22)
- Babička Lída je pro mne velký vzor. Je nezníčitelným zdrojem energie, jejíž velkou část nám věnovala.
Karolína (19)
- Navaří, napeče, vždycky k plotně uteče. Všechny nás však ráda má, pak je z toho ztrhaná...:-)
Martin (27)

Přejeme sestře Henychové do dalších let mnoho sil a Božího požehnání.

Mládež v novém kabátě

O Velikonocích jsme přemýšleli s pár mládežníky, co s naší mládeží. Chtěli bychom ji probudit a osvěžit. Nakonec z toho vyšlo pár myšlenek. Určitý řád, který by mělo každé setkání mít – prostor je dán sdílení, písničkám i společné modlitbě. Hlavní novota je ale program. Děláme si ho většinou sami. Téma se točí okolo svědků víry - každý týden jeden z nás vybere životopis, kázání, knížku, zkrátka člověka, který ho oslovil. Petr jednou za čas také přispěje svým programem. Vyprávění jsou velmi osobní a jsem vždycky zvědavá, o co se kdo chce podělit a co ho zajímá. Jsem ráda, že i když všichni máme spoustu učení, najdeme si čas, abychom si dali práci s programem a abychom při úterních večerních setkáních naslouchali druhým. To je myslím hrozně důležité. Za cíl jsme si vytyčili, že na konci diskuse zkusíme společně napsat větu, dvě, které by shrnuly naše setkání. Začnou se tu postupně objevovat, abyste věděli, co tam ta mládež vlastně dělá, a kdyby vás zaujalo, o čem si povídáme, přijďte se podívat – každé úterý v 19 hodin!

23.4.

Ježíšovská modlitba v díle J.D.Salingera (Magdalena Jadwiga Hartelová)

„Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou, hříšníkem.“ jako cesta modlitby, která je neustálá a adresovaná Ježíši, také vždy pravdivá a opodstatněná.

30.4.

Boží řeč, Francis S.Collins (Kateřina Hejlová)

„Učíme se jazyku, vněmž Bůh stvořil svět“ - genetika a evoluce ve stvoření. Biologos. (Jan 1, 1-14)

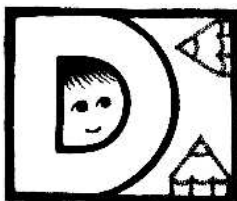
7.5.

Kauza stvořitel, Strobel (Michael Heller)

Věda a existence Boha se nevyklučují. 21.5.

Jak orat s čertem, Jan Heller (Matouš Heller)

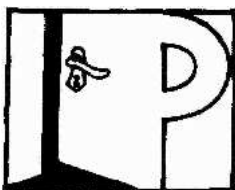
Bůh dopouští zlo na světě, protože dal člověku svobodu. Ale zároveň je dokáže proměnit v dobré. (Izajáš 45, 1-8)

Ohlédnutí za výletem dětí aneb spaní v kostele

Nejdřív jsme jeli autobusem do Nebušic na svačinu. Kája nám upekla perník. Pak jsme šli na výlet Šárkou do kostela. Bylo tam hodně pampelišek, tak jsme si z nich udělali náhrdelníky, náramky a prstýnky. Hráli jsme cestou desítku a bombu. Když jsme přišli do kostela, hráli jsme hry a pak jsme se dívali na film o Jonášovi. Jonáš byl brokolice. Potom jsme měli bojovku po stopách Přemysla Pitra. Pak jsme šli spát. Ráno jsme měli k snídani buchtu. A pak už začali chodit lidi na bohoslužbu.

Markétka Petříčková

- 8. 6. Svatba M. Štamfestové a E. Kesla u Martina ve zdi v 11:11
- 20. 6. Svatba J. Exnerové a A. Šulce v modlitebně FS ČCE Praha Dejvice
- Devleskere čkave – společná bohoslužba za pokojný život Romů, 27. 5, v 19,30, ekumenická bohoslužba v kostele sv. Martina ve zdi

Po bohoslužbách 2. 6. výlet rodin s dětmi na Žižkovskou věž – s M. Študentovou

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 25. 6. 2013.

Kalendář na červen 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 6. Pro malé a velké na závěr školního roku 9. 6. s VP a křest dítek Zachových 16. 6. 23. 6. 30. 6. 7. 7. s VP	A. Hudcová P. Hudec/A. Hudcová (zpívají Naši pěvci) Martin Prudký P. Hudec Petr Brodský P. Hudec
Biblická hodina	Po prázdninách	
Děti	Nedělní škola: neděle 9:30 Náboženství: po prázdninách ZŠ Suchdol: po prázdninách	
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 20. 6. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťanská služba	2. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Po prázdninách	
Hodina pohybu	Pondělí v 15:00	
Setkání s hostem	Po prázdninách	
Staršovstvo	Čtvrtek 6. 6. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Obsah	Str.
K životnímu mezníku...	4
Ohlédnutí za synodem	5
Kirchentag a restituce	10
Kořeny víry	13
Jak skončily Husovy šaty	14
Terapie důstojnosti	15
Ekumenická bohoslužba	16
Čeští bratři a Bible	17
Příprava nového zpěvníku	20
Anketa	23

Proč nevzejde větší množství semínek a nepřinese úrodu?

V evangeliích Pán Ježíš vypráví podobenství o rozséváči. Rozséváč vyšel rozsívat. Když rozsíval, padla některá zrnka podél cesty a sezobali je ptáci. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je a protože neměla kořen, uschla. Jiná zase padla mezi trní, trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. Ježíš dále podobenství vykládá. Někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce. To je případ první. U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá, ale nezakořenilo v něm a je nestálý. U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí a zůstane bez užitku. U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší, chápe a přináší úrodu.

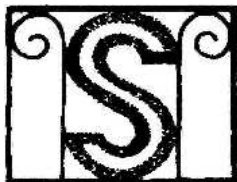
Toto Ježíšovo kázání bylo asi předně povzbuzením pro první křesťany. Představovali si, jak se lidé masově budou obracet k víře, když uslyší kázání o Božím království. Skutečnost ovšem byla jiná. Jen jednotlivci uvěřili a přidávali se k církvi.

Učedníkům to bylo líto, byli rozčarování, kladli si otázku po smyslu kázání evangelia. A Ježíš jim v podobenství říká, aby neházeli flintu do žita. Je to prostě tak, že zvěstování evangelia nestrhne masy. Nebo někdy možná strhne, ale ten účinek je většinou krátkodobý. Vzpomeňme na přestupové hnutí v Československu. Kolik lidí se přihlásilo k naší církvi? A dnes z těch desetitisíců, možná statisíců přistouplých zbývají trosky. Vždycky to budou jednotlivci, kteří slovo slyší, chápou, přinášejí úrodu. Takhle se šíří Boží království. A tak nevyčerpávejte svou energii vzdycháním, že se k církvi nepřidávají masy lidí. Spíš se soustřeďte na kvalitu rozsívání. Vy máte rozsívat, ostatní nechte Pánu Bohu.

Přesto si stále klademe otázku, proč naše zvěstování nezasáhne více lidí? Asi je to přirozené. Odpovědí je slyšet mnoho – církev je nesrozumitelná, faráři jsou líní, laici přijímají zvěstování jako servis, ale nejsou kněžími ve svých rodinách a ve svém okolí, církev je nevěrohodná, jinak káže a jinak žije atd. Nedávno jsem slyšel ještě další odpověď. Kvůli ní tuto úvahu vlastně píšu. Jedem přítel, hluboce věřící starší bratr, mi řekl. Právě čtu podobenství o rozsévání a přemýšlím, proč tak málo semenek zvěstování vzchází. Myslím, že jsme málo pokorní. Že ze všeho, co děláme ve sboru, na veřejnosti, jak se prezentujeme, čouhá pýcha, člověčina. Nějak ze všeho čouhá naše ješitnost. Potřebujeme se blýsknout, upozornit na sebe. Kristus se nám ztrácí. Chybí nám pravá pokora. Proto se tak málo setby ujímá. Církev si nepřivlastnila dostatečně slova: „Všechno, cokoli mluvíte nebo děláte, činite ve jménu Pána Ježíše Krista a skrze něho děkujte Bohu.“

Už měsíc mě ta slova leží v hlavě a nepouštějí mě. Myslím, že na všech výše zmíněných odpovědích je něco pravdy, ale na této je pravdy nejvíc.

Petr Hudec

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 6. 6. 2013 v 19,00

- datum příští porady - 5. 9. v 19:00, úvodní pobožnost – D. Heller (dokončení ep. Jk)
- předsvatební rozhovory: s Judith Albrecht a Markem Stoklasou – svatba bude 20. 7. v Pirně; s Kateřinou Hejlovou a Markem Tichým - svatba bude 31. 8. u Martina ve Zdi v 11 h.
- plánuje se křest Dorotky Holubové
- br.f. Hudec informoval o mládeži, která si začala vedení a programy z vlastní iniciativy zajišťovat sama; odpovědnost převzala skupina tří z nich: M. Hartelová, K. Hejlová a Michael Heller.
- M. Volný poukázal na nízký zájem o scházení tzv. X-cátníků.
- výtěžek bazárku ve Stodůlkách ve výši 70 tisíc Kč (včetně sponzorských darů) konaného 24. 5. ve 14 h. byl určen na speciální školu DČCE.
- sbírka darů JJ - bylo odesláno 55 756 Kč + HDL 4 648 Kč
- svatodušní sbírka 9 257 Kč
- sbírka solidarity – bude vykonána 23. června
- staršovstvo odhlasovalo, že za podpis účetních dokladů budou odpovědni členové staršovstva a pracovníci sboru s podpisovým právem podle směrnice 01/2008.
- SR vyzvala sbory k vyhlášení sbírky na podporu postiženým povodní. Sběrka bude uvedena v ohláškách a odváděna co nejdříve, pravděpodobně ve 2 až 3 etapách a potrvá nejspíš do konce září. Je možno přispívat na účet sboru s v.s. 62013.
- br. Heller informoval o jednání synodu. Zmínil se např. o nově připravovaném zpěvníku, o odhlasování prodeje budovy evangelické fakulty UK, o problematice kolem dopadů zákona o církevních restitucích. Příští synod bude na Vsetíně.

K životnímu mezníku bratra Františka Jelínka

Foto: J. Hlavsa

Jana vyhrávala recitační soutěže a také otec František měl (a dosud má) vzácný cit pro přednes. Jeho příjemný hlas, schopný různých modulací, jsme využívali nejen u nás, ale oceňovali jej též v Boskovicích, kam František dojížděl za stárnoucí maminkou.

V dejvickém sboru se však František osvědčil především jako dlouholetý vedoucí "třicátníků". Na večery této skupiny se vždycky svědomitě připravil (stejně jako na všechno ostatní). Předem se seznamoval s tématem, které ohlásili přednášející, což se pak projevilo v jeho promyšlených úvodních modlitbách i ve způsobu, kterým nenápadně doplňoval cizí referát a usměrňoval diskusi.

Hodnotit ing. Františka Jelínka CSc. jako vědeckého pracovníka přísluší jinému prostředí. Zde ho chceme kratičce připomenout či představit jako člena dejvického sboru.

Před lety přicházeli Jelínkovi na bohoslužby (ještě ve staré modlitebně) obvykle ve dvou - otec a dcera. Podobali se tváří a postavou, ale i svými obdarováními a zálibami.

Dlouho odmítal volbu do staršovstva, poněvadž byl až přespříliš sebekritický a zdálo se mu, že nesplňuje předpoklady pro takovou službu. Když si konečně dal říct, uvolil se vzít na sebe dosti nepopulární úlohu spoluvést sborové finanční hospodaření, neustále kontrolované státními dohlédacími úřady.

V současné době František a jeho žena přijíždějí téměř každou neděli až ze Zbraslavi a obsazují pravidelně svá místa u jednoho ze vchodů do bohoslužebného sálu. Zdá se, že se výborně doplňují - "paní Růženka" se svou živější povahou a František s příznačnou laskavostí. Spolu procestovali pořádný kus Starého i Nového světa. V posledních letech ale byli oba nuceni podstoupit náročné ortopedické zásahy, takže nikam dál už vyrážet nemůžou. Jejich život však obohacuje mimo jiné i sledování, jak se vyvíjejí životní příběhy jejich dětí a vnoučat.

K osmdesátinám přejeme bratru Jelínkovi, aby dokázal s Boží pomocí vzdorovat tělesným omezením a dovedl prožívat též další dny života s podobnou vnitřní radostností jako František z Assisi (1182 - 1226), z jehož optimistických citátů připomínáme: Srdce jediného člověka je tak radostné a veliké, že je s to obsáhnout bolest jiných.

Heda

Ohlédnutí za letošním synodem

Od čtvrtka 30.5. do neděle 2.6. se konalo 3. zasedání (ze čtyř následujících vždy po roce) 33. synodu naší Českobratrské evangelické církve (ČCE). Více než 70 zvolených zástupců z řad farářů i laiků (i všichni senioři a seniorátní kurátoři byli před časem zvoleni na konventech svých seniorátů) rozhodovalo o celé řadě návrhů, které podala synodní rada, jednotlivé sbory prostřednictvím konventů svých seniorátů a další předkladatelé. Jednání probíhalo opět v prostorách Emauzského kláštera, které nám byly velkoryse zapůjčeny a v budově ETF UK, kde jsme se v pátek večer sešli k jednání v jednotlivých komisích (teologické, výchovné, právní a hospodářské). V sobotu odpoledne přijel jednání

synodu pozdravit pražský arcibiskup Dominik Duka. Ze zahraničních hostů mne nejvíce zaujalo živé vystoupení zástupkyně francouzské (letos na jaře) sjednocené evangelické církve (náš synodní senior Joel Ruml se jarního slučovacího jednání v Lyonu zúčastnil), která je také církví výrazně menšinovou a zápasí s podobnými problémy jako my. Kdo se chcete zdokonalit v francouzštině a máte zájem o teologii, zavítejte na stránky www.theovie.org (théovie - service de formation biblique et théologique à distance), máte-li zájem o život evangelické církve ve Francii, najdete informace na adrese: **www.eglisereformeedefrance.fr**.

Pro jednání na synodu je třeba se připravit jednak studiem připravených tisků (dnes se vše posílá už jenom elektronicky jak přílohy, většina synodálek a synodálů si je ani netiskne a téměř všichni mají při jednání před sebou své laptopy a stále častěji tablety, připojené do synodní sítě - WiFi), aby poslankyně či poslanec synodu měli jasno v tom, co kdo navrhuje a proč, jednak studiem církevních řádů, aby poslanci synodu měli jasno v tom, co lze a co nelze. Naše církvev jistě není bez chyb, ale opakovaně se (zejména při jednání na jejích konventech a synodech) přesvědčuji o tom, jak jsou její řády demokratické.

Něco k práci v komisích synodu: Nejsem právník ani ekonom, a když jsem byl v listopadu 2010 zvolen konventem pražského seniorátu jedním ze dvou laických zástupců sborů pražského seniorátu na synod (kromě seniorátní kurátorky, která je členkou synodu automaticky), měl jsem zájem o práci v komisi výchovné (komise se schází i mimo zasedání synodu, zpravidla s předstihem). Jenže členkou výchovné komise za náš pražský seniorát se logicky stala vinohradská kurátorka Jana Šarounová, která je speciální pedagožkou (její manžel s námi zpívá již několik let v Našich Pěvcích). A tak jsem "zapadl" do komise teologické a jsem za to opravdu velice vděčný. Církev je do značné míry také "lidská" organizace, ale od všech lidských spolků se naprosto zásadně liší. A na tento "vertikální" rozměr všeho našeho praktického konání by měla dbát a upozorňovat i teologická komise. Navíc se musím přiznat, že mne jako laika teologie opravdu zajímá.

Naše církvev projednává podle církevního zřízení (můžete si ho

nastudovat, je již léta k dispozici na internetu) "provozní otázky" na třech správních úrovních: sbor, seniorát a celá církev, kterým odpovídají tři volené správní orgány: staršovstvo, seniorátní výbor a synodní rada. Staršovstvo a seniorátní výbor se scházejí k jednání jednou měsíčně, synodní rada téměř každý týden. V přípravě ke konfirmaci jsme se kdysi učili, že naše církev má presbyterně-synodní zřízení (tenkrát jsem tomu moc nerozuměl). Presbyter znamená starší, tedy členka nebo člen staršovstva. To známe "zblízka" ze života sboru. Ten synodní princip se realizuje tak, že nad zvolenými správními orgány (seniorátní výbor a synodní rada), které pracují průběžně, jsou shromáždění ("zdola" volených zástupců), která kontrolují jejich práci a mj. je i na určitá období volí: konvent nad seniorátním výborem a synod (což je nejvyšší orgán naší církve) nad synodní radou. Toto zřízení mj. brání manipulaci církve jakoukoli "aktivistickou" skupinou, už proto, že zde funguje řada zpětných vazeb.

Dovolím si být na chvíli osobní (takže následující odstavec můžete přeskočit): Moje předem neplánovaná "cesta na synod" začala v roce 1991, kdy jsem byl - za farářování Miloše Rejcherta, který mj. křtil tři naše děti - zvolen do dejvického staršovstva. Ve staršovstvu jsem byl po několika letech zvolen jedním z poslanců konventu. Po letech jsem se na konventu pražského seniorátu stal náhradníkem seniorátního výboru (v Praze jsou i náhradníci tradičně pověřováni úkoly a "nesedí na lavičce náhradníků"), po dalších letech členem seniorátního výboru a nakonec (téměř po dvaceti letech) mne konvent zvolil jako jednoho z poslanců za pražský seniorát na synod. V opakovaných tajných volbách v průběhu řady let přibližně sedmdesát (v různých letech částečně různých) lidí mi dalo důvěru a vyjádřilo názor, že se mám na nějaké práci v církvi na nějaké úrovni podílet. Takový "kariérní postup" ostře kontrastuje s tím, jak dnes všude kolem nás postupují lidé, kteří se chtějí "něčeho zmocnit" hned. Presbyterně-synodní řízení dává velký prostor demokracii v církvi a zároveň blokuje jakýkoli (i když čistě teoretický) pokus o něco jako "palácový převrat".

Vrátím se k letošnímu synodu: Musím pochopitelně vybrat jenom něco málo z toho, o čem jsme jednali. Zájem byl o některé důležité volby: Vedoucím tajemníkem Ústřední církevní kanceláře

(ÚCK), která zajišťuje "veškerý servis" (finanční a mzdová účtárna, atd.), se stal Martin Kocanda z Pardubic. Farářem pro mládež byl zvolen Pavel Jun. Většinu času ale zabralo projednávání zpráv a diskuse k nim. Synod se zabýval prací Diakonie, Jeronýmovy jednoty, Sdružení evangelické mládeže, knihkupectví Kalich, péči o české sbory ve východní Evropě, podporovanými a misijními místy v ČCE, hospodařením s Personálním fondem, rekreačními středisky ČCE a mnoha dalšími tématy. Novinkou bylo povolávání církevních kantorů.

Otázkou, kolem které se velmi intenzivně diskutovalo, byl prodej čtyř pětín budovy naší Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlově (jednu pětinu již od roku 1998 Univerzita Karlova vlastní). Fakulta zatím platila církvi nájem, na který ovšem nedostávala od Univerzity prostředky, takže hledala potřebné peníze ve vlastním rozpočtu a pochopitelně zůstávala dlužná. Důvody prodeje byly tedy ekonomické a o prodej nejvíce usilovali právě zástupci fakulty. Zvažovaly se i postoje zahraničních dárců, kteří umožnili v roce 1994 budovu v Černé ulici zakoupit za 81 milionů korun. V diskusi bylo opakovaně zdůrazněno, že fakulta není totéž co budova a řada řečníků - i z řad laiků - zdůrazňovala důležitost sepětí teologické fakulty a církve.

Synod se zabýval i otázkou přípravy nového zpěvníku naší církve - o tom píší jinde v tomto čísle našeho sborového zpravodaje. Ve zpěvníku bude víc než 700 písní a "zpěvníková komise" má na mysli především dvě hlediska: návaznost na stávající zpěvník (mimořádně vydaný k 60. výročí vzniku naší církve, které jsme slavili v roce 1976) a rozšíření okruhu písní pro různé příležitosti, které život církve zahrnuje.

Skutečnou radost jsme prožili snad všichni přítomní dvakrát: Poprvé, když byli synodu ve čtvrtek večer představováni presbyteri a presbyterky z různých sborů naší církve, kteří byli ordinováni v průběhu posledního roku (od posledního zasedání synodu) "ke službě slova a svátostí", jak se tradičně říká. Svědčí to o dalším růstu zájmu o práci v církvi mezi laiky. Podruhé, když nám byli představováni první absolventky a absolventi tzv. SCHEA (Semináře církevní hudby Evangelické Akademie), systematického vzdělávání církevních kantorů vedeného Ladislavem Morawetzem. V sobotu večer uspořádali společně koncert ve vinohradském

sboru, kde jsme naslouchali jak jejich hře na varhany, tak je mohli ocenit v rolích dirigetek a dirigentů pěveckého sboru složeného z kolegyň a kolegů. Církevní hudba určitě není a nebude v naší církvi "Popelkou".

Synod jednal ovšem i o neradostných záležitostech: máme čtyřicet neobsazených sborů (v pražském seniorátu tč. čtyři z 31), většina studentek a studentů studujících Evangelickou teologickou fakultu nemá zájem stát se farářkami a faráři, v některých sborech trvá napětí např. mezi farářem a staršovstvem nebo mezi různými skupinami ve sboru, atd. S neradostnými stránkami života církve se ovšem pravidelně setkávám při práci v seniorátním výboru, takže to pro mne nebylo žádné překvapení. Práce "ve funkcích" v církvi znamená i naslouchání protichůdným stranám sporů a trpělivou snahu o řešení různých mezilidských problémů. Všechno jednání synodu je nahráváno a je veřejně přístupné hostům, až na jednu výjimku. V určitých situacích se synod může rozhodnout (hlasováním) prohlásit jednání za "uzavřené" a poslat hosty "za dveře". Letos to udělal jednou, právě tak jako loni (pokaždé šlo ale o úplně jiný problém). Nejde o žádné "tajné rady", ale o velmi moudré opatření, jehož cílem je někoho chránit. Jde o to, aby se v citlivých záležitostech někomu neublížilo. Přesto jsou někteří synodálové proti a žádají veřejné jednání úplně o všem.

Nakonec jsem si nechal "jablko sváru" naší mediálně rozjitřené české společnosti: tzv. "restitučně-odlukový zákon", resp. jeho důsledky (zákon platí a synod poněkud paradoxně jednal právě o weekendu, po kterém v pondělí vyhlásil svůj verdikt Ústavní soud ČR) pro ČCE. Ani faráři, ani laici nevidí tento zákon nekriticky a někteří ho považují za cosi jako "umění možného". Všichni se určitě shodneme, že bylo-li něco ukradeno, je třeba to vrátit, ale kritici zákona mají pravdu např. v tom, že náhrady budou vyplaceny i (nejmenované) církvi, které nic ukradeno nebylo a ani být nemohlo, protože v té době ještě neexistovala! Konečnou verzi zákona určilo především to, že největším restituentem v ČR je římsko-katolická církev.

Na synodu zaznělo celé spektrum názorů na to, jak s tzv. "restituční náhradou" naložit. Na jedné straně je snaha podpořit finančně především práci Diakonie, na druhé straně snaha zajistit v budoucnosti farářské platy v situaci "samofinancování". Synodu

byly předloženy i různé ekonomicko-matematické modely finančního zabezpečení života církve v budoucnosti, vypracované synodní radou. Lze do nich dosazovat různá čísla, jedno však mají společné - všechny varianty počítají s pravidelným zvyšováním odvodů do Personálního fondu za každý sbor. V současné době je tomu tak, že pracovní poměr uzavírá s farářkou či farářem synodní rada, nikoli konkrétní sbor a tento vztah je "asymetrický" - zatímco farář či farářka může rezignovat a odejít kdykoli, vypovědět pracovní smlouvu (uzavřenou často na dobu deseti let - podle toho, na kolik let byl duchovní zvolen či zvolena) není pro synodní radu snadné. I proto se jednalo o návrhu omezit dobu, na kterou mohou být voleni duchovní naší církve, na pět let (místo deseti). Tento návrh nakonec nebyl schválen. Jednalo se i o tom, že některé sbory mají nemalé příjmy ze svých domů, zatímco např. náš sbor platí nájem. Otázka solidarity bohatších sborů s chudšími je v církvi aktuální a její důležitost bude nepochybně růst. Kdybych měl shrnout diskuse na toto téma, vyjádřil bych to tak, že "spontánní" solidarita má velice širokou podporu, zatímco "nařízená" či dokonce "nároková" solidarita nikoli. Řada bohatších sborů je ochotna zaplatit za jiný sbor např. příspěvek do Personálního fondu, ale musí to být jejich svobodné rozhodnutí. Máme i příklady menších sborů, ve kterých výrazně vzrostla obětavost.

Daniel Heller

Kirchentag a restituce (pokračování z minulého čísla)

Pojmem restituce v nadpisu myslím ty naše diskutované církevní. Při rozhovoru se svými hamburskými hostiteli, jsou dvacátý šestý ročník, jsem si posteskl na nám chybějící tradici podobných uspořádání, prostě zkušeností z tak bohaté nabídky zděděného duchovního bohatství. Pro mě zůstane nezapomenutelným dojmem, tenkrát po dvou desetiletích, opět první sjezd evangelické mládeže v Novém Městě na Moravě v roce 1969. Pak jsem se zúčastnil ještě dalšího v Jimramově, tím ale mládežnické sjezdování pro mou generaci skončilo. Oba však pro mne znamenaly obrovské posílení. Je krásné, že v dnešní době se opět uskutečňují. Všem pořadatelům držím palce.

Než jsem se pustil do tohoto psaní, listoval jsem si v knižní novince, dokonce prvotině, Miroslava Veverky Evoluce svým vlastním tvůrcem, a to mi nahrálo v mém zamyšlení. Píše se tam i o evolučních vrstvách, jež mají svůj příběh, právě tak jako člověk, civilizace. Tak chápu i onen velikonoční "cíl evoluce", který Petr Pokorný uvedl ve svém nedávném televizním hovoru. Nadhodil jsem teď sice velikou svorku myšlenek knihy, ale mě uchvátily, protože mi odůvodňují mou lítost nad onou obrovskou censurou v duchovním vývoji naší společnosti, která doslova rozvalila, rozdupala a vniveč přivedla úsilí a konání našich dávných předků i otců v jejich snažení. Tedy, rozmetala jednu, ne-li více, z evolučních vrstev naší společnosti. Ano, dobře, Duch svatý v tomto světě vane a bude vát i bez našeho jakéhokoli pinožení. Avšak právě na německém Kirchentagu jsem si opět uvědomil, jak nezbytné je právě i to lidské přičinění. Moji hostitelé mi připomínali, že tradice Kirchentagu není tak dlouhá, je to teprve poválečná idea, ale to úžasné obecenství, kdy se zcela cizí lidi navzájem sdělují, a na jeho závěr ze špíny země - z níž se ty sta tisíce, při shromáždění na ní posedávající s miminy v náručí či krotící již pobíhající děti, staří, i mnozí všelijak nemocní -, s námahou pozvedají, aby tak vzdali, uprostřed toho nepřehledného společenství, alespoň náznakem, byť jen formální chválu Hospodinu! Ne, v žádném případě neobdivuji velikášství. Jsem Kristu vděčný za umenšení Jeho společenství i jen na dva či tři, ale na druhou stranu jsem vděčný i za ty zástupy ve víře.

Nakonec to dopadlo, že toho sněmu jsem se zúčastnil se svým desetiletým vnukem, takže konferenční prostory pro mě zůstaly mimo - na besedě s Angelou Merkelovou jsme ovšem byli - a věnovali jsme se Trhu možností. A tu jsem si uvědomoval ono nezměrné bohatství duchovní práce. Každý stánek svou činností představoval doslova řadu aktivitami bobtnajících zařízení, která ovšem vůbec nevaří z vody, nýbrž ze zkušeností, dnes již staletými prověřenými. Ale co především, svou činnost neprovádějí na koleni, neřku-li na kolenou!

Ano, ano, vím, nezáleží to na člověku, ale proč nabídku restituce nepřijmout? Jenom proto, že namyšlenými

fantazírujícími pomýlenými věčně poštívaná okolní společnost to kritizuje? Jsem přesvědčen, kdyby tomu tak nebylo, tak bratry a sestry, kteří restituce odmítají, by něco takového ani nenapadlo! To jsem si uvědomoval a myslel na to již i v Nosislavi, při pokládání základního kamene... Já sám mám jen ty nejlepší několikileté zkušenosti z pobytu v obdobném zařízení ve Chvalech - tenkrát dětském - které opět spravuje Církev Bratrská, a tak na dvoře nosislavského Husova domu se ve mně všechno doslova dmulo. I tam jsem hovořil se svými přáteli, z nichž mnozí možnost restitucí odmítali. Prý ty restituce např. s diakonií nemají co do činění. Jak snadno jsem je, právě v případě našeho sboru, vyvedl z omylu.

Miroslav Petříček, autor doslovu k Veverkově knize, sumarizuje autorovo vnímání evoluce jako "vzniklé" univerzum dotčené genezí, jež je "uložena v evolučních vrstvách", "jimiž je synchronně uspořádáno". Tu knihu jsem si koupil jen několik hodin předtím, než jsem zasedl k tomuto psaní... A jako bych zde objevil potvrzení myšlenky, která mě k tomuto psaní přiměla: Sobecké seskupení jakýchsi fantazírujících a věčně pomýlených revolucionářů, kteří se opět tak vehementně ozývají i v dnešní době, bohudíky že tentokrát beze zbraní či jiných násilných prostředků, nicméně o to mocněji verbálně - pochopili zřejmě, že to má daleko efektivnější účinky, aniž by ztratily důvěru -, svou brutalitou připravilo naši většinovou společnost, která, ať si to přeje nebo ne, po staletí byla a dosud je! určovaná předešlými evolučními vrstvami, naditými religiositou, o mimořádně významnou součást evoluční vrstvy naší doby - o její kořeny. A nyní, z logiky dění, je této okradené společenské entitě, jež se beze studu a pomatení přiznává k "nezničitelné potřebě" svého metafysična, ano i při plném vědomí, že "není s to si toto sama dát" či nějak naordinovat, nabízena náhrada. Uvědomuji si však, že i když tato nabízená náhrada působí kdoví jak ohromujícím, je to přese všechno jenom jakási pavučinková záplatka na tu obrovskou prerývku, do níž nás ti věčně pomýlení fantastové uvrhli. A dobře si pamatuji, jak právě mnozí z nás jim tehdy tleskali a je chválili! Tedy pozor, aby, až ale bude zase pozdě, oni opět nedospěli k pochopení vlastního

pomýlení. I to vše se mi zase honilo hlavou, když jsem procházel onou hamburskou "evoluční vrstvou" naší doby, byť ta je, podle Veverky, jako každá předchozí, naprosto svobodná, na předchozích nezávislá, přesto však jimi nutně podmíněná.

Marek E. Světlík

Kořeny víry mých rodičů

Maminka roz. Jaroslava Šustrová nar. 2.11.1911 byla druhé dítě Vlastimila Šustra, sedláka z Přišimas u Českého Brodu a Emilie Novotné z hospodářství v Oškobrhu u Poděbrad. Její tatínek pocházel snad z 12 dětí, jedna ze sester se provdala za Aloise Adlofa, jednoho z nejvýznamnějších kazatelů a prvního předsedy Svobodné reformované církve (později přejmenované na Jednotu českobratskou). Proto maminka za svobodna navštěvovala shromáždění této Jednoty a zpívala nám v dětství její písně.

Tatínek Dr. a Ing. Vít Hřivna nar. 8. 2. 1898 v Olomouci byl synem profesora latiny a řečtiny a později ředitele olomouckého gymnázia a Boženy Marie Černochové, narozené v Přerově r. 1871. Oba tatínkovi rodiče byli katolíci a k evangelické církvi přestoupili po první světové válce zvláště pod vlivem tatínkova staršího bratra Božetěcha, který se zaujetím četl knihy o historii českého národa.

Z maminčiných příbuzných byly pro nás významná naše kmotra a strýc Elfrýda a Josef Šustrovi z Olomouce, kteří se účastnili evangelického sborového života v Olomouci a když se ve stáří přestěhovali do Přišimas u Úval, chodili do kostela ve Škvorci. Tetička uměla pěkně vzpomínat na mou zemřelou maminku, působilo na mne, že si nic nedělala ze ztráty továrny a komentovala to "nahá jsem se narodila, nahá také zemřu".

Když maminka ve 14 letech osiřela, ujali se jí vzdálení příbuzní nevlastní maminky Fischerovi, ti se nepodíleli na životě žádné církve, ale „bábinka“ si doma denně četla v Bibli.

Maminka zemřela na srdeční vadu 1.5.1955 ve 45 letech

a bábinka a její služebná Stázinka, která s ní až do smrti žila, nám třem sestřám podstatně pomohly vyrůst a dospět. Tetička Šustrová říkávala, že maminka se za nás modlí.

Já sama jsem se za naše děti modlila, aby uvěřily v Pána Boha, poněvadž to považuji za nejjistější ochranu jejich života.

Eva Nadrchalová

Jak skončily Husovy šaty

6. července 1415 byl v Kostnici u Bodamského jezera v jihozápadním Německu popraven upálením magistr Jan Hus. V posledních letech se setkáváme s názorem odborníků, že se někteří vzdělaní účastníci kostnického koncilu snažili vyjít Husovi vstříc a odvrátit od něho potupný a strastiplný konec. Když se však Hus dostal do rukou lůzy, dopadalo to hrozně.

Očitý svědek převor od sv. Mikuláše ze švýcarského Badenu Pogius nám to popisuje takto: "Strhali mu z těla kněžské roucho a roztrhali na kousky, dělajíce z nich praporečky na znamení svého vítězství nad Husem. Potom se hádali hlučně mezi sebou, mají-li mu lysinu (*tonzuru*) zničit břitvou nebo nůžkami, až konečně uchopivše nůžky v pravém smyslu sedřeli mu hlavu za rozpustilého smíchu a úšklebků, vystřihavše mu velkou hvězdu ve vlasech. Když pak Hus stál tak přede všemi svými nepřáteli zohaven, počali se mu tito posmívati, pohazujíce po něm hliněnými kuličkami, které poslintali, a velice se těšili z toho, vlétla-li mu některá v obličej. Venku před vchodem posadil mu pak biskup kostnický na hlavu papírovou čepici, na níž byli namalováni tři oškliví ďáblové."

Z tohoto pochmurného líčení je patrné, že součástí trestu bylo zničení Husova kněžského oblečení, které podle přesvědčení katů Hus jako zarputilý kacír zneuctil. Pro zajímavost si připomeňme, jak to bylo s oděvem Mistra Ježíše z Nazaréta (jak ho jako ctěného rabína občas titulovali lidé z jeho okolí). Jeho šaty si rozdělili mezi sebe čtyři žoldnéři - pochopové. Byla to zřejmě součást jejich katovské mzdy. Spodní šat však byl beze švů, odshora vcelku tkaný (J 19,23), jak to

bývalo podle historika Josepha Flavia předepsáno u kněžského oblečení. Ještě před ukřižováním však Ježíše zneuctili tím, že ho oblékli do purpurového pláště a nasadili mu trnovou korunu a bili po hlavě holí a plivali na něho (*Mk 15, 17n*). Jak je vidět, způsoby, jak ponížit a deklasovat bližní, jsou podobné. Možná však, že jsou vynalézavější a neomezují se na šatstvo.

Heda

Terapie důstojnosti

V pondělí 6. 5. 2013 proběhla v Lékařském domě v Praze krátká přednáška dr. Harvey Max Chochinova profesora psychiatrie a rodinného lékařství (oddělení paliativní péče) a ředitele paliativní péče v Manitobě.

Profesor H. Chochinov vypracoval studii podloženou výzkumem v nemocničních zařízeních nebo zařízeních paliativní péče, v které se věnuje problematice různých vlivů na psychiku člověka v depresi, touze po smrti a vůli k životu v závislosti na **prožívání důstojnosti** na konci života.

Výzkum shrnul do praktické tzv. "Abecedy péče o zachování důstojnosti":

- A = Attitude (přístup)
- B = Behaviour (chování)
- C = Compassion (účast)
- D = Dialogue (rozmluva)

Ve studii zjišťoval, zda vůle žít a pocit bolesti se vzájemně ovlivňují, co je příčina a následek, co se zlepšuje/zhoršuje dříve.

Proč lidé žádají o euthanasii.

Co zakládá pocit ztráty důstojnosti (zdravotní a psychické potíže, zdravotní péče, intimní závislost-koupání, WC, oblékání, jak se nemocný vidí a zároveň co „čte“ z pečujícího okolí.)

K zachování důstojnosti jsou důležité **přístupy**:

- Kontinuita vlastního já
- Zachování si životní role
- Tvořivost/vlastní odkaz
- Pěstovat/uchovávat hrdost
- Naděje
- Autonomie/přijetí kontroly
- Odolnost/bojovný duch

Postupy:

- Žít „pro tento okamžik“
- Zachovávat normální běh věcí
- Vyhledávat duševní pohodu

Zároveň terapii důstojnosti neuplatňuje u pacienta, který pomoc odmítá („mě to nezajímá“, nechce mluvit, má zmatenou mysl).

Důležitá věta v terapii důstojnosti:

„Co bych měl o Tobě vědět, abych se mohl/a o Tebe co nejlépe starat, aby se Tvůj stav zlepšil?“

Eva Javornická

Ekumenická bohoslužba za krajinu

na Sedleckých skalách se v sobotu 25.5.2013 konala již pošesté. Na své zahradě, poli nad Vltavou, nás opět uvítali Helena a Libor Fetrovi, bylo nás tentokrát 40 - 50. Z katolické farnosti sv. Matěje, do níž spadá i Suchdol, přijel kněz Krzysztof Labeledz, z Obce křesťanů na Špejcharu faráři Milan Horák a Stanislava Veselková, od nás z Dejvic Petr a Abigail Hudcovi, nechyběl Jiří Nečas z Ekologické sekce ČKA. Kázáním posloužil letos farář Jan Kowalczyk, který dříve působil na Těšínsku v SCEAV, tedy Slezské

církvi evangelické augsburského vyznání. Jedním z prvních příchozích byl Pavel Štifter, místostarosta Benátek nad Jizerou, který po bohoslužbě pohovořil o nejrůznějších starostech a zkušenostech ze svého města i odjinud, přidal pak i informaci o sdružení „A Rocha“ - Křesťané v ochraně přírody.

Letos jsme při bohoslužbě poprvé zmokli. Stanové přístřešky přece jen plně nechránily, ale všichni, kdo přišli, s deštěm museli počítat. A déšť byl na místě v modlitbě s vděčností uvítán, je to přece voda, tak potřebná k životu, které je mnohde takový nedostatek. Následující den již pršelo nepřetržitě, a já si s vděčností uvědomovala, jak jen málo nám tu sobotu zapršelo.

Bratr Kowalczyk si vybral biblický text z Izajáše 5,8,12: „Běda těm, kteří připojují dům k domu a slučují pole s polem, takže nezůstává žádné místo, jako byste jen vy byli usedlíci v zemi... Citera a harfa, bubínek a píšťala a víno jsou na jejich pitkách, ale na dílo Hospodinovo neberou zřetel a dílo jeho rukou nevidí.“

Kolikrát jsme v příštích dnech slyšeli ono „běda“. Běda nám, že jsme porušili krajinu, narovnali řeky, vysušili mokřady, vybetonovali kusy naší země... Zažíváme to na vlastní kůži. A v modlitbě vyznáváme své viny, prosíme o Boží smilování i děkujeme za dar vody.

Anna Hejlová

Čeští bratři a Bible

Po skončení třicetileté války sepsal Jan Amos Komenský svůj Kšaft neboli Závěť, ve kterém odkázal českému národu šest hodnot. Jménem umírající Jednoty bratrské odkazuje českému národu hodnoty: lásku k pravdě, Bibli, lásku k řádu, jednotu, český jazyk a výchovu mládeže. Naléhavě žádá, aby se český národ k těmto hodnotám navrátil, jakmile to bude možné, a přijal je jako své vlastní dědictví, které převzal od otců. V tomto roce oslavujeme 400 let od posledního vydání Bible kralické. Je to pro nás příležitost naplnit přání a výzvu Komenského a ujmout se dědictví otců. O dědictví Bible píše Komenský ve své Závěti toto: A protože náš Pán nařídil, aby se studovala Písma svatá, odkazuji ti za dědictví Boží knihu, Bibli

svatou... Přijmi to tedy za svůj vlastní klenot, milá vlasti, a užij se toho k Boží slávě a k budování sebe v dobrém.

Odkaz Bible je stále živý a dosud ovlivňuje myšlení mnoha lidí. Tato kniha je stále nejprodávanejší knihou na světě, což svědčí o nadčasovosti jejího poselství. Již více než dvě tisíciletí ovlivňuje kulturu, vzdělanost, jazyk, morálku, mentalitu a hodnoty tisíců lidí ve většině národů světa. Přestože se společnost stále rychleji vyvíjí a mění, odkaz Bible zůstává jako trvalá hodnota v měnícím se světě. V současnosti lze vidět rozklad hodnot, které lidé ctili po staletí, vnímáme erozi dědictví našich předků, rozdrobení základů, na kterých stavěli naši předkové v nejlepších obdobích dějin, a odtržení od historické integrity našich předchůdců. Byli však naši otcové skutečně tak na omylu, že věřili všemu, co je psáno v Bibli, jak vyznal například i Komenský? Kdyby se někdo ptal na teologii, chopil bych se Bible a celým srdcem vyznal: Věřím všemu, co je napsáno v této knize. J. A. Komenský, Unum Necessarium.

Součástí oslav výročí Bible kralické bude program pro všechny generace, pro nevěřící i věřící. Příležitost k novým poznatkům a objevům budou mít jak znalci Bible kralické, tak i ti, kteří hledají, co by jim Bible mohla dát v dnešním světě. Připravuje se program pro děti, budou oceněny nejlepší práce celostátní výtvarné soutěže, která proběhne do konce července. Účastníci budou moci zdarma navštívit památník Bible kralické Moravského zemského muzea, shlédnout nový film o Bibli a šlechtickém rodu Žerotínů. V sobotu odpoledne se bude konat gala program pod názvem Kralický klenot, ve kterém vystoupí známé osobnosti společenského života se svojí autentickou výpovědí o tom, co pro ně znamená Bible a známí umělci zahrají a zazpívají výběr ze své tvorby se vztahem k Bibli a jejímu poselství. Večer vystoupí divadelní soubor s Komenského Labyrintem, vše bude prokládané písněmi a koncerty. Také zahraniční hosté vzpomenou, jak česká reformace ovlivnila jejich kulturu a národní společenství. Pevně věříme, že každý účastník si přijde na své a bude odjíždět s touhou uchopit Komenského odkaz nejen pro společnost, ale především pro svůj profesní, rodinný a soukromý život.

RÁMCOVÝ PROGRAM:

Pátek 13. 9. 2013

- od 17: 00 Vernisáže výstav
- Koncert Tomáše Najbrta
- Kralické stopy ve světě
- Film Pod ochranou Žerotínů

Sobota 14. 9. 2013

- 9:30 Zahájení oslav
- 10:00 – 15:30 Přednášky z oblastí
- Historie Kralic a Jednoty bratrské
- Bible kralická a kultura: jazyk, výtvarné umění, archeologie
- Bible kralická v zahraničí
- Teologie v Bibli kralické
- Bible (Kralická) jako inspirace pro dnes
- 14:00 Ocenění nejlepších prací celostátní výtvarné soutěže
- 15:30 – 18:30 Kralický klenot
- Komponovaný pořad o bibli. Alfréd Strejček a Štěpán Rak – Pocta Bibli kralické;
Jiří Lábus a Jaroslava Kretschmerová – Biblické příběhy s humorem;
Dagmar Patrasová a Felix Slováček a další.
- 19:30 Divadlo Labyrint světa a lusthaus srdce

Neděle 15. 9. 2013

- 9 :30 Ranní chvály
- 10:30 Ekumenická bohoslužba

Milí bratři a milé sestry, jak jistě víte, blíží se 400. výročí vydání Bible kralické. Připravují se oslavy a některé sbory chystají do Kralic zájezd. Sbor na Vinohradech se nás dotazuje, zda by se zájemci z našeho sboru nepřipojili. Plánují zájezd na sobotu 15. 9. Zatím nepředpokládáme velký zájem, proto tuto iniciativu vinohradských vítáme. Pokud máte o zájezd s vinohradskými zájem, napište nám nejpozději do 10. 8. 2013. V případě většího zájmu bychom zájezd řešili operativně vlastním autobusem.

A. Hudcová

Příprava nového zpěvníku naší církve

3. zasedání 33. synodu naší církve, které se konalo na přelomu letošního května a června se zabývalo i tím, jak je plněno usnesení (č. 36) loňského (2. zasedání) 33. synodu o přípravě nového evangelického zpěvníku (EZ).

Nový zpěvník připravuje již řadu let pověřená komise pod vedením církevního kantora Ladislava Morawetze a měli bychom ho dostat do rukou za pět let, v roce 2018, kdy bude Českobratrská církev evangelická slavit sto let od svého vzniku - spojení luterské a reformované církve u nás v prosinci 1918.

Jsem si vědom toho, že ve sborech naší církve není o této práci dost informací a tak jsem rozhodl se s čtenářkami a čtenáři Souterrainu podělit o informace, které „zpěvníková komise“ předložila na posledním synodu.

„V nedávné době jste dostali do rukou výzvu k vyjádření zájmu o připravovaný nový evangelický zpěvník. Mnozí z vás se tak poprvé setkali s informací o práci na budoucím zpěvníku naší církve. Výzva však vyvolala také řadu otázek, úvah a nejistot o tom, jaký zpěvník se vlastně připravuje. Komise, která se již od roku 2004 z pověření synodu věnuje této obsáhlé práci a přípravě, se proto na vás obrací se stručným představením chystaného zpěvníku, se zprávou o jeho charakteristice, záměru a předpokládaném rozsahu. Nejdůležitější složkou práce zpěvníkové komise je péče o poklad evangelického zpěvu, svěřený nám mnoha generacemi našich předchůdců. Písně, patřící do tohoto dědictví otců, tvoří základní součást obsahu

budoucího zpěvníku. Ze současného evangelického zpěvníku je převzato zhruba 70 % písní, každá píseň prošla zevrubnou hudební i textovou redakcí. Pokud to bylo možné, použili jsme tyto písně beze změny, v některých případech bylo však potřeba opravit zjevné chyby či nedostatky melodií, textů i zápisů písní. Podstatnější proměnu prodělala žalmová kapitola, v níž se komise pokusila hledat vedle ženevských žalmů širší okruh zpracování žalmových předloh z různých zdrojů. V současném stádiu práce je v této kapitole obsaženo celkem 150 žalmových zhudebnění, z toho 53 ženevských žalmů, zčásti opatřených novými texty.

Dále jsou zde větším počtu zastoupeny žalmy ve zhudebnění Heinricha Schütze, Petra Ebena, Miloše Rejchrt a také je do tohoto kontextu zařazena řada žalmových písní, které byly původně začleněny do jiných kapitol zpěvníku. Pro celý nově vznikající evangelický zpěvník je charakteristická větší hudební, stylová i vyznavačská různorodost a otevřenost ve srovnání s dosavadními zpěvníky. Ke hledání větší pestrosti a rozmanitosti zpěvu církve nás vedou tři základní skutečnosti, důvody, které si uvědomujeme při obsáhlých a otevřených rozhovorech o podobě současné církve i společnosti kolem nás.

1) Církev nežije a není tvořena jen nedělní bohoslužbou, existence sborů a nejrůznějších skupin uvnitř sborových společenství je provázána širokou škálou příležitostí a způsobů setkávání. Proto také budoucí zpěvník není zamýšlen jen jako soubor písní pro nedělní shromáždění, ale chce nabídnout písně pro různé druhy společenství a aktivit uvnitř sborů i pro pastorační a evangelizační práci mimo sbor. Zamýšlíme do zpěvníku zařadit také návrhy domácích pobožností, osobních ztišení a také další možnosti využití liturgických textů tam, kde není možné zpívat (např. žalmy k recitaci).

2) Církev je velmi různorodá, jednotlivé sbory či oblasti církve se velmi liší podobou zbožnosti i způsobem vyznávání, od zcela tradičních projevů reformované bohoslužby až po hledání nových a nekonformních způsobů zvěstování evangelia. Také z tohoto důvodu bychom rádi v novém zpěvníku nabídli bohatší šíři možností liturgického zpěvu, od tradičních chorálů a písní po moderní a nově vznikající písně, kánony, nepísňové liturgické zpěvy, rezponzoriální

žalmy, vícehlasy či několik lidových duchovních písní. Myslíme také na děti a mládež alespoň v několika zařazených písních.

3) Při konfrontaci se zpěvníky ze zemí na západ od nás si velmi zřetelně uvědomujeme jejich šíři pohledů, odvalu a otevřenost k přijímání nejrůznějších nových podnětů, například v rámci ekumenického soužití církví. Přímoú inspirací pro tvůrce nového evangelického zpěvníku se stal právě díky těmto výrazným rysům „Zpěvník evangelických-reformovaných církví německy mluvící části Švýcarska“. Zaujal nás také svým dokonalým zpracováním a hluboce promyšlenou vnitřní strukturou. Osnovu tohoto švýcarského zpěvníku jsme (s laskavým svolením autorů) převzali s drobnými úpravami i pro náš nový zpěvník. Švýcarští bratři nám navíc poskytují velmi účinnou praktickou pomoc při přípravách sazby, grafického zpracování a tiskových předloh a v mnoha dalších konkrétních problémech. Naším cílem je dokončit práci na novém zpěvníku naší církve tak, aby mohl vyjít k významnému výročí naší církve v roce 2018. Předpokládáme, že bude obsahovat kolem 700 písní, zpěvů, modliteb a dalších textových oddílů. Do té doby je potřeba zodpovědět řadu konkrétních otázek, týkajících se způsobů vydání zpěvníku, jeho předpokládaného nákladu a nalezení finančních zdrojů pro tisk. Proto se na vás obracíme s prosbou o některé informace, které nám pomohou tyto otázky postupně řešit. Odhad počtu výtisků a předpokládaných finančních nákladů, který byl připojen ústředím církve k závěru zprávy pro synod, je zatím jen velmi předběžný a není zatím podložen odezvou církve na komisi předložené dotazy.

Komise pro přípravu nového evangelického zpěvníku“

Vzhledem k tomu, že jsem ve styku s několika členy „zpěvníkové komise“, rád všem čtenářkám a čtenářům zodpovím jejich dotazy, které se budou přípravy nového zpěvníku naší církve týkat. Nejméně dva roky také ještě bude možné navrhnout komisi zařazení nových písní. Musím se však zmínit i o tom, že komise je ve své práci jak theologicky, tak muzikologicky náročná.

Daniel Heller

Milé sestry, milí bratři, rádi bychom v našem časopise zavedli novou nepravidelnou rubriku:

Anketa,

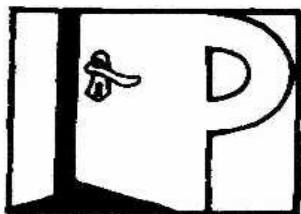
kde by byl prostor podělit se o své zážitky, zkušenosti, myšlenky, názory. Vaše příspěvky by se vztahovaly vždy k určitému tématu. A protože se blíží doba prázdnin a dovolených, kdy často cestujeme na místa neznámá nebo se vracíme na místa dobře známá, chtěli bychom Vás poprosit, zda byste se nezamysleli nad našimi prvními otázkami:

Navštívil jsem během léta některý mimopražský sbor? Zúčastnil jsem se bohoslužeb v kostele jiné církve? Co mě při této návštěvě oslovilo a obohatilo?

Vaše příspěvky nemusí být dlouhé, zcela dle Vašeho uvážení, stačí několik vět. Čas máte do uzávěrky příštího čísla, tj. do 27. srpna.

Těšíme se na Vaše příspěvky.

Redakce

- 29. 6. – 6. 7. Sborová dovolená v Rakousku
- 20. 7. Svatba Judith Albrecht a Marka Stoklasy v Pirně
- 31. 8. Svatba Kateřiny Hejlové a Marka Tichého u Martina ve zdi

Na povodně odeslal zatím náš sbor na účet SR částku 50 700 Kč. Sbíрка ale stále pokračuje, své příspěvky můžete zaslat na účet sboru č. 2400319773/2010 s variabilním symbolem 62013.

Naši pěvci

- st 17. 7. v 18:30 prázdninové setkání ve sboru
- so 31. 8. zpívání na svatbě K. Hejlové a M. Tichého

Kalendář na červenec a srpen 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	7. 7. s VP	P. Hudec
	14. 7.	P. Hudec
	21. 7.	A. Hudcová
	28. 7.	P. Hudec
	4. 8. s VP	P. Hudec
	11. 8.	P. Hudec
	18. 8.	Z. Susa
	25. 8.	D. Henych
	1. 9. s VP	P. Hudec
	9. 9. Na zahájení škol. roku	A. Hudcová
Biblická hodina	Po prázdninách	
Děti	Nedělní škola: po prázdninách Náboženství: po prázdninách ZŠ Suchdol: po prázdninách Pobyt s dětmi v Křížlicích 3.-9. 8.	
Mládež a dorost	Účast na svatbě Judith a Marka v Pirně 19.-20. 7.	
x-cátníci	Po prázdninách	
Sbor Naši pěvci	Dle dohody	
Křesťanská služba	7. 7. po bohoslužbách	
Klub poznávání	Po prázdninách	
Hodina pohybu	Po prázdninách	
Setkání s hostem	Po prázdninách	
Staršovstvo	Čtvrtek 5. 9. v 19:00	
Konfirmandi	Po prázdninách	
Zpívání ve Stodůlkách	Po prázdninách	

Uzávěrka příštího čísla je 27. srpna.

Příští číslo vyjde 1. září.

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Obsah	Str.
Důvod k reptání?	1
„Čtvrteční babička“	2
Sborový zájezd do Alp	5
Tábor v Křížlicích 2013	7
What a beautiful day!	9
Mládež v Německu	11
Dobrý nápad	11
Seniorátní rodinná neděle- pozvánka	14
Kalendář na září	16

Dobrořeč, má duše, Hospodinu a nezapomínej se na všechna dobrodíní jeho.

Žalm 103,2 (BK)

Důvod k reptání?

Jestliže máš v ledničce dost jídla, máš šaty k odívání, střechu nad hlavou a lůžko ke spánku, pak jsi bohatší než 75 % světového obyvatelstva.

Máš-li peníze na kontě a ještě něco v peněžence, patříš k těm 8% obyvatel země, kteří tvoří zámožnou vrstvu.

Jestliže jsi dnes ráno ve zdraví vstal, máš se lépe než miliony těch, kteří tento týden nepřežijí.

Vlastníš-li Bibli, je ti neobyčejně požehnáno. Třetina lidstva nemá přístup k Božímu psanému slovu.

Máš-li ještě rodiče a ti jsou stále ještě ve šťastném manželství, pak patříš k výjimkám v naší zemi.

Jestliže věříš v Pána Ježíše jako svého Vykupitele, patříš k té požehnanější části lidí na tomto světě.

Jestliže ses včera modlil za konkrétní věci a dnes snad také, pak patříš k té malé šťastné menšině, která věří, že Bůh slyší a vyslychává modlitby.

Můžeš-li číst tyto řádky, jsi na tom mnohem lépe než téměř dvě miliardy lidí, kteří neumějí číst ani psát. Pročpak jsi ještě nespokojen? Máš všechny důvody k tomu, abys byl vděčný.

Petr Hudec

V pátek 30. srpna jsme se v naší modlitebně rozloučili se sestrou Blaženou Kovaříkovou, členkou našeho sboru, která zemřela ve věku 91 let. Jako vzpomínku na ni uvádíme mimo jiné článek, který před několika lety vyšel v časopise motolské nemocnice, kam sestra Kovaříková docházela za dětmi s cystickou fibrózou jako jejich „čtvrteční babička“.

Rubrika dopísků

Chtěla bych Vám napsat téměř pohádkový příběh o paní Blaženě Kovaříkové, které se nikdy neříkalo jinak než „čtvrteční babička“. Těm z Vás, kteří jste ještě zažili dobu, kdy hospitalizace nemocných CF byla spojena pouze s oddělením 3C a kdy domácí i. v. léčba nebývala obvyklá, těm se možná vybaví milá babička, která už sama o sobě vypadala pohádkově. Chodila si každý čtvrtek s Vámi povídat, hrát a malovat, prostě Vám chtěla ukrátit dlouhé dny strávené v nemocnici. Nemusela, ani nikoho mezi nemocnými neměla, ale prostě jen chtěla někomu přinášet radost.

Několik let chodila pravidelně, ale pak se přihlásil věk, kdy sama už pomáhat nemohla. Ale věřte mi, nezapomněla na Vás! Jaké bylo překvapení, když do rozhlasového pořadu Káva o čtvrté, věnovaného CF, zavolala posluchačka a ozvalo se: „Dobrý den, paní docentko Vávrová, tady čtvrteční babička. Moc na všechny děti s CF a na Vás lékaře i sestřičky vzpomínám.“ Ještě milejší překvapení bylo, když se naše pohádková babička objevila na aukci v galerii U Prstenu, povídala si s námi a vzpomínala na děti, se kterými trávila spoustu času v nemocnici v Motole. Dokonce přinesla obrázky, které jste jí tenkrát malovaly.

Pravda, ty děti už dávno nejsou dětmi, a některé už bohužel nejsou mezi námi. Pohádkový příběh ale zůstává a já doufám, že Vás, kteří jste se s kouzelnou čtvrteční babičkou setkali, potěší, že na Vás stále myslí a vzpomíná na to, jak veselé byly čtvrtky s Vámi v nemocnici.

Maminka z Klubu

Občas se stane něco naprosto neuvěřitelného. Po naší redakční uzávěrce, kdy jsme předtím usilovně pátrali po nějakých bližších informacích o „čtvrteční babičce“, objevila se zničehonic na 3. patře dětského monobloku. Jako by spadla z nebe.

V tašce nesla omalovánky, křížovky, obrázky a různé hry pro děti. Už tu prý dlouho, snad rok, nebyla. Ale že je opravdu „čtvrteční“, nezapomněla, přišla totiž přesně ve čtvrtek.

Dozvěděla jsem se od ní, že je jí rovných 84 let a do nemocnice za dětmi chodila plných 9 let. V době, kdy ještě nefungovali dobrovolníci, ona a ještě čtyři další paní měly každá vyhrazený jeden den v týdnu pro motolské děti. Když ovdověla a slyšela od známého (lékaře z motolské nemocnice), že děti se odpoledne ve všední dny na odděleních nudí a jsou smutné, že by potřebovaly nějakou babičku, která by si s nimi povídala a četla jim pohádky, rozhodla se, že půjde.

A tak se z ní stala „čtvrteční babička“, kterou prostřednictvím našeho zpravodaje (který jí také posíláme) co nejsrdečněji zdravíme, děkujeme za milou a pozornou péči o naše malé pacienty a těšíme se na další setkání s ní.

Helena Chladová

Foto J. Hlavsa

Ohlédnutí za životem s. Blaženy Kovářkové

Sestra B. Kovářková se narodila 30. ledna 1922 v Plzni jako druhé z jednovaječných dvojčat. Se sestrou Jiřinou měly vždy ten nejužší vztah, byly si podobné ve všech ohledech, nejenom fyzicky. Měly stejné záliby, názory, zásady, životní optimismus a vstřícný vztah ke všem lidem v okolí. Po šesti letech se rodina odstěhovala do Písku, který se stal pro sestru Kovářkovou městem jejího srdce. Její tatínek zde pracoval jako prokurátor a později prezident krajského soudu. Maminka zahrnovala dcery láskou a vychovávala je v harmonickém prostředí a v duchu sokolství, neboť tatínek byl starostou Sokolské župy Jeronýmovy. Dcery studovaly na klasickém gymnáziu s latinou a řečtinou, ale i s moderními jazyky, chodily do Sokola a cvičily, jako celá rodina, na sokolských sletch, hrály na klavír a také tenis, vše v družném společenství ostatních gymnazistů, se kterými byly ve styku až do poslední doby. Na další studium však s. Kovářková nemohla pomýšlet, neboť Hitler zavřel vysoké školy.

V době maturit se život rodiny radikálně změnil, neboť otec byl jako vysoký sokolský činovník odvezen do Osvětimi, kde zemřel. S. Kovářková poté pracovala na Městském úřadě v Písku. Po sňatku s právníkem Štěpánem Kovářkem, který ji přivedl do evangelického prostředí, se přestěhovala do Prahy-Bubenče a věnovala se péči o tři děti. Stala se členkou dejvického, tehdy ještě salvátorského sboru. Zde její manžel pracoval ve staršovstvu a učil v Nedělní škole, k čemuž čerpal ze svých bohatých zkušeností ze sboru v Kostelci nad Labem, kde za svobodna vedl NŠ, Dorost, Sdružení, pěvecký sbor a divadelní soubor. V dejvickém sboru pak byly křtěny, chodily do NŠ a byly konfirmovány jejich tři děti, a vyrůstala zde i další generace.

Když děti odrůstaly, vrátila se s. Kovářková do zaměstnání, do dokumentace a knihovny Ústavu makromolekulární chemie Akademie věd na Petřínách. S ústavem a jeho pracovníky zcela srostla. Pracovala zde velice ráda, jak přímo ve svém oddělení, tak na mezinárodních mikrosymposiích, která ústav pořádal, v dámských a dětských programech, kde se uplatnila díky svým znalostem cizích jazyků. I po dvaceti letech práce zde, jako čerstvá důchodkyně, chodila do Makra na obědy a stále se živě zajímala o dění v ústavu a o osudy svých bývalých kolegů.

Mezitím přišla vnoučata, a i pravnoučata, ze kterých se s. Kovářková nesmírně těšila a nenásilně jim předávala mnohé ze své moudrosti, a ony ji, svoji babí, velice milovaly. Poté se starala o maminku, která se přestěhovala

do Prahy, a o nemocného manžela, trpělivě, s láskou a radostným optimismem, až do jejich dnů posledních.

Když v r. 1992 ovdověla, dozvěděla se od br. faráře Henycha o mimopražských dětech s cystickou fibrózou v motolské nemocnici. Jejich rodiny je mohly navštěvovat jen o víkendech a děti by uvítaly nějaké babičky, které by si s nimi hrály, povídaly, atd. ve všední dny. Sestra Kovářiková si vybrala čtvrtek a rázem se pro děti, jejich rodiče a nemocniční personál stala "čtvrteční babičkou". Na první odpoledne se (jako i vždy později) důkladně připravila, dlouho vybírala knížku pohádek, že bude dětem číst. Ale děti začaly žadonit: "Povídejte nám radši o tom, jaké to bylo, když jste byla malá holčička." Čtvrteční babička knihu zaklapla a začala napjatým dětem vyprávět. Toto vyprávění, společné malování, vystřihování, luštění křížovek a hádanek, vyrábění drobných předmětů (např. splétané papírové srdíčko na stromeček, které pak před vánoci poslali prezidentu Havlovi) trvalo bez přerušování devět let a oběma stranám přinášelo mnoho radosti.

Sestra Kovářiková tiše odešla, tak jako tiše žila. Zůstane v srdcích mnoha lidí, především svých dětí, sedmi vnoučat a devíti pravnoučat.

Jelena Hlavsová, dcera

8. ročník sborového zájezdu do Alp

První červencový týden nás 60 členů a přátel dejvického sboru trávilo společně týden na sborové dovolené v Rakousku. Tentokrát podruhé v penzionu Haus Tyrol v údolí Pitztal ve vesničce Zaunhof. Údolí to je hluboké a vrcholky alpských velikánů na nás hleděly pěkně z vysoka.

Věkové rozložení bylo opět velmi široké. Od těch, jejichž čas se počítá teprve na prožité měsíce, po ty, jejichž počet „křížků“ je o hodně vyšší než počet prstů na jedné ruce.

V našem uspěchaném vystresovaném všedním životě se často nedokážeme zastavit natož pak děkovat za každý den nám darovaný. A to nás má zastavit společná dovolená se 60ti lidmi na jedné hromadě? Je to zvláštní, ale funguje to. Každý rok! Ani tentokrát to nebyla výjimka, Už se na to společné soužití předem těším. Užívám si toho, že se dokážeme domluvit, abychom se v pokojích vzájemně nerušili, že se nasmějeme při společném vaření, že prožijeme společně horké chvílky při výstupech na velikány, že si při výletech popovídáme (pokud dech dovolí), nebo pak po výletě u kávy či pivu při čekání

na večeři vzájemně probereme čerstvé zážitky.

Každý den začínáme i končíme pobožností a po večeři ještě bývá společný program - třeba Tomáše Černohorského o varhanách a jejich zvuku, o cestovatelských zkušenostech v Africe Honzy Homuty, postřehy z pracovních cest Marka Tichého do Číny a na Ukrajinu nebo o českých přistěhovalcích v americkém Texasu od Aničky Hejlové.

Jedna věc byla ale letos úplně jiná a všechny nás překvapila. Děti, které s námi jezdí už od svých plenkových časů nám nějak dorostly a samy se aktivně zapojily do programu, když pro nás připravily kvíz nebývale těžký. Naštěstí tam byly možnosti na výběr!

Zkuste si sami a negooglujte!

3. Co jsou hieroglyfy?

- a) obrázkové písmo
- b) hláskové písmo
- c) abeceda
- d) znakové písmo

5. Kolik je vidět na tučňákovi prstů?

- a) 4
- b) 2
- c) 0
- d) 6

11. Od kolika metrů nad mořem je velehora?

- a) 2 500
- b) 2 000
- c) 3 000
- d) 3 500

Na závěr nemohu nepřipomenout už otřepanou frází - je to úžasné, když vezmete za kliku jakéhokoli kostela a je otevřeno, když dokonce může Pavel Prosek jít na kruchtu, zapnout varhany a hrát... Když si jdete koupit mléko do automatu a vedle je lednice se sýry, jogurty a vejci, na lednici visí ceník a na stolku vedle pokladnička...

Z radosti nad krásným pobytem (který takto může probíhat také proto, že naše farářka Abigail organizačně vše dopředu připraví, říkáme jí GÁJATOUR) jsme poslední den parafrázovali píseň „Díky za toto krásné ráno“:

DÍKY ZA CELÝ TENTO TÝDEN
DÍKY ZA JEDEN KAŽDÝ DEN
DÍKY ŽE JSME MOHLI BÝT SPOLU
KAŽDÝ SPOKOJEN

DÍKY ZA PŘEVYSOKÉ HORY
DÍKY ZA RYCHLÉ POTOKY
DÍKY ZA KVĚTINOVÉ DOLY
BEZPEČNÉ KROKY

DÍKY ZA PÍSKAJÍCÍ SVIŠTĚ
DÍKY ZA MOUDRÉ OČI KRAV
DÍKY A TĚŠÍME SE PŘÍŠTĚ
NA VŮNI ALPSKÝCH TRAV

Martina Študentová

Tábor v Křížlicích 2013

Letos se opět sešlo skoro 30 dětí z Prahy, Nosislavi a Daňkovic. Spolu s deseti vedoucími jsme prožívali příběhy proroka Elišy. V písničce, kterou jsme na motivy vyprávění složili, si je můžete zopakovat. Obsadili jsme celou starou školu v Křížlicích a v horách se dala tropická vedra snášet lépe než ve městě.

Šílo, Gilgál, Bét-el, Samaří a Jericých ho jsou názvy pěti družstev. Program byl opravdu nabitý – v naučných dílnách se učily uzly, zdravotnictví, šifry a poznávání bylin. Jiný den se vyráběly loutky, vařilo, pletly náramky nebo ze starých flašek dělaly krmítka pro ptáčky. Děti nám jeden večer připravily bojovku. Také stavěly koně, na kterých pak převážely rabované potraviny

z opuštěného tábora Aramejců, plnili dovednostní bobříky a každý si pomaloval svou tašku.

Myslím, že neobvyklým zážitkem byla noční hra. Na motivy 2. Kr 6, 8-23 prošli jako Aramejci se zavázanýma očima nepřátelským územím přes hřbitov a lesík na louku nad kostelem. Tam kolem nich křepčili a doráželi nepřátelé – Izraelci. Celé družstvo ale mlčky šlo za svým vedoucím. Zastavili se a čekali. Až po pěti minutách ticha si rozvázali šátky kolem očí a dostali čokoládu. Třeba to jednou v životě taky dokáží.

Elíša (Křížlice 2013, zpívá se na melodii *Marie má dítě*)

1. Šílo, Gilgál, Bét-el, zpívej.
Jericho a Šimrón, zpívej dál.
Elíšu následuj, zpívej.
Hle zástup svědků přichází a tam jde dál.
2. Elíša si orá, zpívej.
Elíáš ho volá, zpívej dál.
Pláštěm po něm hází, zpívej.
Do Bét-elu přichází a jdou dál.
3. Do nebe kočár z ohně, letí.
Elíáš nastoupí, letí dál.
Elíša sám zůstal, neletí.
Teď je z něho prorok, tak jde pěšky dál.
4. Vdově hlady žaludek zpívá.
Olej stále teče, zpívej dál.
Jiné syna vzkřísí, zpívej.
Lid zázrakem nasytí a zas jde dál.
5. Do Sýrie odnesli, dívku.
K Námanovi malo-mocnému.
Radu dala dobrou, zpívej.
Uzdravil se, uvěřil a tak jdou dál.
6. Aramejci jedou, ouvej.
Elíša však říká, nezoufej.

Bezbranní a slepí, ou hej!
Hle hostina je prostřena a zpět jdou dál.

7. Samaří jen hlady vzdychá.
Tábor Aramejců strachy prchá.
Vše berou malomocní – cha – chá.
Hle Izrael je nasycen a cesta jde dál.
8. Šílo, Gilgál, Bét-el, zpívej.
Jericho a Šimrón, zpívej dál.
Elíšu následuj, zpívej.
Hle zástup svědků přichází a tam jde dál.

Kateřina Hejlová – Tichá

Foto K. Cihlová

What a beautiful day!

Jaký je to krásný den! Slova, která by člověk nečekal na takovém místě jako koncentrační tábor.

Koncentračním táborem v bavorském Flossenbürgu, jen několik kilometrů od Rozvadova, v letech 1938 až 1945 prošlo na sto tisíc vězňů, o život jich přišlo nejméně třicet tisíc. V posledních dnech války zde např. byl popraven Dietrich Bonhöffer.

Dr. Jack Terry se ocitl ve Flossenbürgu ve svých 14 letech, život mu zachránil úkryt pod podlahou mezi trubkami ústředního topení. Je pravidelným účastníkem setkání přeživších vězňů tohoto tábora. Při jednom setkání přiznal se slzami v očích: ani ve snu ho nenapadlo, že by se na to místo jednou vrátil a pronesl ona slova *what a beautiful day!* Tak byl potom pojmenován sborník, který v roce 2008 sestavili organizátoři Mezinárodních setkání mládeže ve Flossenbürgu, jejichž hlavní náplní jsou rozhovory a besedy s přeživšími vězni. A ti sem jezdí v radostném očekávání, že se tu setkají s mladými lidmi, kteří se zajímají o jejich osudy.

Letos se společné setkání mládeže a bývalých vězňů koncentračního tábora konalo již po patnácté. Z Česka tam každoročně přijíždí skupinka několika dětí pod vedením Moniky Žárské. Jeli jsme se tam podívat v neděli 21. července, kdy celý program vrcholí.

Den začal bohoslužebným shromážděním v táborovém kostele na památku polské vězeňkyně Celiny Wojnarowicz. Následovala modlitba za zemřelé v sousední židovské synagoze. Po ní ekumenická bohoslužba, při níž zazněla i čeština díky faráři Kučerovi z Aše. Odpoledne pak slavnostní pietní akt, při němž mj. skvěle promluvil francouzský konzul v Bavorsku, vyslechli jsme pohnuté svědectví bývalého maďarského vězně, který do Flossenbürgu přijel vůbec poprvé a zrovna v den svých osmdesátých narozenin. Shromáždění bylo uzavřeno položením věnců na symbolickém hřbitovu národů. Postupně tu ve skupinkách kolem pamětních kamenů zazněly národní hymny a modlitby. Na <http://www.youtube.com/watch?v=h2iJKUTlezs> je zachycen i náš zpěv československé hymny.

Skončili jsme u občerstvení v obřím stanu pro několik set lidí vedle bývalého apelplacu. Jak se vyrovnat s bohatě prostřenými stoly v místech, kde tolik lidí trpělo a hladovělo? Takové zázemí zřejmě v Německu patří k hromadným akcím pod širým nebem. Také pečlivě připravené expozice v lágrových barácích svědčí o tom, jakou pozornost Němci věnují své nedávné historii a jak nezapomínají. Naopak si tuto minulost připomínají. Organizovaná setkání bývalých vězňů nacistických táborů s mládeží jsou toho příkladem. Umíme si představit podobnou akci v českých bývalých komunistických lágrech?

Anna Hejlová

Mládež v Německu

V pátek 19.7. se vydala naše mládež v počtu 8 lidí do Německa na svatbu Judith Albrecht a Marka Stoklasy. Část z nás jela autem a kupodivu se nám cestou nepovedlo zabloudit. Tak jsme přijeli kolem sedmé večer do Liebethalu, neboli Údolí lásky. To je malá vesnička na okraji Pirny, kde bylo v předvečer svatby připravené grilování. Přijel i Petr a Abigail Hudcovi, protože Petr měl na zítřejší den připravené kázání. Velice vtipné bylo dorozumívání. Judith a Marek museli častokrát překládat věci z němčiny do češtiny a naopak. Během velice příjemného večera jsme se seznámili s rodinou a přáteli Judith a Marka, prošli se po okolí a strávili mnoho času zpíváním. Nejprve jsme zpívali s kytarami venku kolem ohně a když se už opravdu připozdilo, přesunuli jsme se do společenské místnosti ke klavíru. Pak už všichni zalezli do svých spacáků a těšili se na zítřejší dopoledne. Po německočeském obřadu v kostele St. Marien v Pirně se dobrovolníci z našich řad přihlásili na rozdávání panáků slivovice před kostelem a po pozvání na kafe jsme se rozjeli zpátky do Prahy. Cesta zpět byla dramatická, protože nám málem došel benzin. Naštěstí jsme rychle našli benzinovou pumpu a v pořádku dorazili domů.

Efox

Dobrý nápad

K aktivitám Křesťanské služby v našem dejvickém sboru mimo jiné patří, že chodíme za našimi starými členy do Domovů důchodců.

Při těchto návštěvách se často setkáváme s důkazy, že ani vlastní rodiny „seniorů“ nezapomínají na své babičky a dědečky. Na nočních stolcích vidáme zábavnou četbu, ale i modlitební knížečky nebo církevní tisk včetně sborových časopisů.

V posledních letech se však dostává ke slovu i moderní technika. Staří v DD dostávají od svých nejbližších k Vánocům podomácku vyrobené nástěnné nebo stolní kalendáře s portréty rodinných příslušníků nebo s momentkami z chaty a od moře.

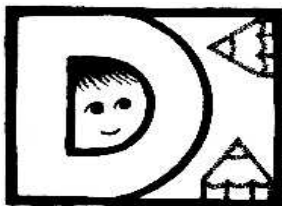
Zájmy ve vysokém stáří se však mění a nesoustřeďují se jen a jen na sledování potomků. /Však leckdy se už podoby a jména vnučat a pravnoučat pletou nebo se úplně vytratí z paměti./ Čím dál víc se ale mysl vrací ve vzpomínkách do již hodně vzdálené osobní minulosti.

A tu jsem se setkal s dobrým nápadem. U devadesátileté stařenky, která už téměř přestala mluvit, jsem uviděl na stěně proti jejímu polohovacímu lůžku velkou papírovou vývěsku s fotografiemi, kterou zhotovil její synovec. Jeden

snímek zobrazoval ji samou jako předškolní holčičku s dvěma bratry a rodiči. Na druhém byla jako maturantka. Na dalším zas s manželem jako nevěsta se závojíčkem atd. Pro mne to byla velice vítaná přehlídka. Ukazoval jsem na jednotlivé osoby na snímcích a hádal jsem, koho asi zachycují. A ležící sestra rázem ožila a pokyvovala radostně hlavou, když jsem správně uhodl.

Takovou „historickou“ vývěsku může ovšem vytvořit jen nějaký rodinný všeueměl, který si dá čas a námahu probírat se starými alby a vybírá z nich to nejzajímavější, případně dovede nějakým způsobem od starých fotografií pořídit kopii. /Po čase může výběr opět změnit./ Možná, že by příbuzní „seniorů“ docela vděčně uvítali, kdybychom je na takový nápad upozornili.

heda

Pohádka na září: O Jiříčkovi Jiříčkovi

Na staré radnici sídlily jiříčky. Jiříčky se podobají vlaštovkám, nemají však na hrdélku rezavou skvrnu a dlouhý vidlicovitý ocásek. Jejich hnízda přichycená pod římsou vypadala jako sněhové koule, které tu zůstaly od posledního zimního koulování. Každé hnízdo mělo po straně otvor a z něho se ozývalo téměř neustále pípání. V hnízdech byla totiž písklata, která se vylíhla před několika dny. Malé jiříčky natahovaly krčky a měly otevřené zobáčky. Čekaly totiž, až jim do zobáčků přinesou něco rodiče. Jejich tatínkové a maminky od časného rána až do večerních červánků kroužili vzduchem a lapali mouchy a jinou havěť a přinášeli je věčně hladovým dětem do hnízd.

Při tak hojně stravě rostly ovšem malé jiříčky jako z vody. Za několik týdnů se jim křídla obalila tuhým peřím a jiříčky se osmělily k prvnímu letu. Napoprvé to bylo jen takové ustrašené mávání křídly, ale zanedlouho vyrazili tihle začátečníci k nebi a připojili se ke svým rodičům. Celí se přitom nadouvali pýchou, že už jsou dospělí.

Nejpyšnější mezi mladými jiříčkami byl sameček Jiříček Jiříčka. Byl statný, modrý kabátek mu padl jako ulitý, očka se mu leskla jako brilianty a při letu si počínal opravdu moc šikovně. Škoda jen, že byl Jiříček Jiříčka veliký chlubílek. Stále chtěl předvádět něco, co druzí nedovedou. Tak třeba slétl na rozkvetlý záhon před radnicí a pokoušel se chytit chlupatého čmeláka. Teprve když se sám přesvědčil, že se mu čmelák do zobáčku nevejde, nechal marného lovu. Jindy zas slyšel, že je nebezpečné přibližovat se k letadlům, která startovala a přistávala na nedalekém letišti. Ale Jiříček Jiříčka se schválně při nejbližší příležitosti rozletěl proti tomu největšímu letadlu, aby ukázal, že se nebojí. Naštěstí se v poslední chvíli zalekl a vrátil se na rodnou římsu.

To, že chtěl stále vynikat nad druhé a toužil, aby se mu všichni obdivovali, stálo ho nakonec téměř život. Bylo září, much a jiné potraviny začalo ubývat, a tak se jiříčky rozhodly, že se vydají jako každoročně na jih do Afriky. Cesta vedla přes cizí země, ale starší jiříčky si dobře pamatovaly, které hory je třeba přeletět. Kromě toho uměly bezpečně najít směr i podle slunce, měsíce a hvězd. Hlavně však všem jiříčkám – těm, které již v Africe byly, i těm, které tam letěly poprvé – vložil Stvořitel do nitra tajemný hlas, který jim pomáhal jako kompas objevit správnou cestu.

Cesta vedla přes bílé vrcholky hor i jehličnaté lesy, přes řeky, vinice i města. Na noc si jiříčky vyhledaly rákosí nebo sítiny na bažině, aby bylo hejno chráněno před nepřítelem. A pak přišlo moře, nekonečná vodní hladina, na které se jen tu a tam objevila létající ryba, žraločí ploutev nebo loď. Když byly konečně jiříčky na druhém břehu, mnohé z nich se cítily unavené, jen Jiříček Jiříčka se natrásal před kamarády: “To je loudání! To je loudání! Co z té cesty vlastně mám? Zítřka si poletím sám. Síly mám ještě víc než dost, a tak se ještě tu a tam porozhlédnu a pak se k vám zase připojím.”

Příští den se Jiříček Jiříčka od ostatních oddělil a zamířil stranou. Představoval si, co všechno uvidí a jak se pak bude vychloubat před ostatními. Místo toho se však před ním rozprostřela žlutavá poušť Sahara. Jiříček letěl a letěl, ale poušť neměla konce. Poněvadž slunce nemilosrdně pálilo, spustil se k večeru dolů na osamělý pichlavý keřík. Ale i pouštní písek žhnul jako plotna. Až teprve v noci žár pominul a začalo se ochlazovat.

Za svítání se pustil Jiříček Jiříčka na další cestu. Nepokračoval však už svéhlavě v letu bez cíle, ale dal se vést oním zvláštním vnitřním hlasem. A udělal dobře, protože zanedlouho poušť skončila. Ještě týž den pak Jiříček dostihl své přátele. Jak byl šťastný a vychloubání ho přešlo navždycky.

Nepřeceňuj svoje síly.
I když jich máš zatím dost,
vyčerpat se mohou snadno,
proto dbej vždy na skromnost.

Nerozplýtvěj cenné hřivny,
Sleduj stále velký cíl,
který všem, kdo vytrvají,
Bůh v své lásce připravil.

Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou. (Jeremiáš 9,22)

heda

Seniorátní den 8. září 2013

v Sedlci - Prčici

K. Burky 150

49°34'34"N, 14°32'18"E

10:00 Rodinné bohoslužby
vede Lenka Ridzoňová

11:00 Aktivity pro celou rodinu
prohlídka města, zahrada
a park pro děti

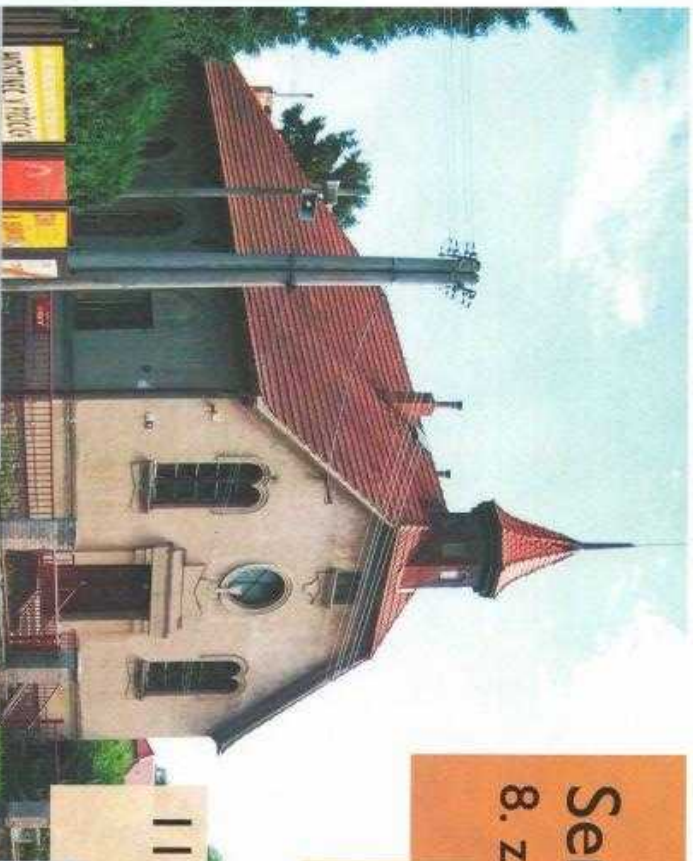
12:30 Oběd
v restauraci na náměstí,
90 Kč / dospělý

14:00 Přednáška a diskuse:
"A bohové se vracejí" - Pavel Hošek
/ souběžné aktivity pro děti

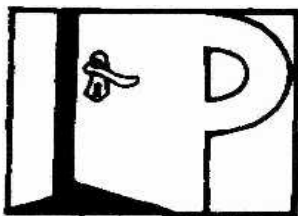
15:45 Zakončení
Pavla Janděčková

kontakt:
Pavla Janděčková (604 185 520)

Akce se koná i v případě nepříznivého
počasí, program by byl alternativně přizpůsoben.

Vzpomínka

Dne 8. září 2013 je to rok, co táta p. Jaroslav Podhorský odešel na druhý břeh.

Byl Vaším dlouholetým bratrem a proto Vás, kdo jste ho měli rádi, znali jeho dobrosrdečnost a pracovitost, prosím, o jeho uctění, spolu se mnou, tichou, ale o to srdečnější vzpomínkou.

Děkuji

Zdeňka Horská

V neděli 29. září v 17 hodin se v Kosteletě sv. rodiny v Domově Karla Boromejského uskuteční benefiční koncert pro hoboj a harfu (David Prošek a Lydie Härtelová). Na programu Bach, Telemann, Britten, Thuri aj. Vstupné dobrovolné, výtěžek bude věnován na provoz Domova. Tram 9, 10, 16 (zast. Sídliště Řepy) nebo bus 264 (zast. Škola Řepy), adresa Domova: ul. K Šancím 6, Praha – Řepy.

Další setkání:

- 8. 9. Seniorátní rodinná neděle v Sedleci – Prčici – viz pozvánka str. 14
- 14. – 15. 9. Oslavy 400. výročí vydání Bible kralické v Kralicích nad Oslavou, možnost připojit se k zájezdu sboru z Vinohrad
- 15. 9. Po bohoslužbách výlet s rodinami do Nelahozevsí (prohlídka zámku – vede M. Härtelová)

Kalendář na září 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 9. s VP 8. 9. 15. 9. Pro malé a velké na zahájení školního roku 22. 9. 29. 9. 6. 10. s VP Děkčinění	P. Hudec P. Hudec A. Hudcová P. Hudec A. Hudcová P. Hudec
Biblická hodina	Úterý v 17:30 od 10. 9.	
Děti	Nedělní škola: neděle v 9:30 Náboženství: čtvrtek v 16:30 od 12. 9. ZŠ Suchdol: od října	
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 19.9. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30 Zájezd do Německa (Oybin, Wehlen) 21.9. - 22.9.	
Křesťanská služba	1. 9. po bohoslužbách	
Klub poznávání	25. 9. v 11:00 Návštěva Jeruzalémské synagogy	
Hodina pohybu	1. a 3. pondělí v měsíci v 15:00	
Setkání s hostem	26. 9. v 19:00 Václav Petříček, Írán včera a dnes	
Staršovstvo	Čtvrtek 5. 9. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek od 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla je 24. září.

Příští číslo vyjde 29. září.

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Říjen 2013

SOUTERRAIN

Obsah	Strana
Nové začátky	2
Za bratrem H. Härtelem	4
Ohlédnutí za oslavami 400. výročí vydání Bible kralické	5
Výlet na zámek Nelahozeves	11
Řádky od Hvězdy	13
Letní anketa	14
Naši pěvci v Oybinu a Wehleu	15
Církevní restituce a podobenství o hřivnách	17
Kalendář na říjen	20

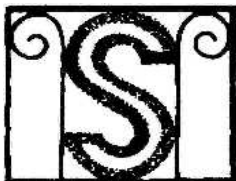
Originál Bible kralické z roku 1613

Foto J. Hlavsa

Milý Petře, oznámil jsi staršovstvu i sboru svůj úmysl skončit ve funkci dejvického faráře už na jaře 2015 - dříve než jsme čekali. Co tě k tomuto rozhodnutí vedlo?

Petr Hudec: Původně jsme s Abigail plánovali, že budeme v Dejvicích farářovat až do roku 2018 a do roku 2018 jsme také byli za dejvické faráře zvoleni. V průběhu let jsme si ovšem začali uvědomovat některé věci, které nám ve chvíli volby nedocházely. Především se naše rodina hodně rozrostla. Máme už devět vnoučat a na konci listopadu čekáme desáté. Stále častěji se dostáváme do situace, že by bylo potřebí některé vnouče pohlídat, ale nejde to z důvodu pracovních povinností. A nejde jen o hlídání vnoučat. Abigail by prostě chtěla jít do důchodu, jakmile to bude možné, aby měla více času pro sebe i rodinu. Ta možnost nastane na jaře 2015. Předně proto jsme se rozhodli ukončit v roce 2015 své působení v Dejvicích. Abigail půjde do důchodu a já jsem se domluvil se sbory Libštát a Jičín, že tam budu sloužit jako farář minimálně 3 roky (do svého důchodu). Co bude dál, se uvidí. Jsou to malé sbory, takže mně každý nabídl polovinu pracovního úvazku. Odchod z Dejvic pro nás bude mít jednu velkou praktickou výhodu. Budeme mít na starosti už jen jednu domácnost (po smrti maminky Abigail nám totiž k té pražské přibyla starost o jilemnickou). Budeme bydlet ve svém domku v Jilemnici a do Libštátu (10 km) a Jičina (25 km) budu dojíždět.

Důvody našeho rozhodnutí jsou tedy docela prozaické, ale když nad tím vším s Abigail uvažujeme, tak si uvědomujeme, že změna je dobrá pro nás i pro sbor. Sbor potřebuje střídání duchovních, potřebuje nové začátky, nové podněty a my vlastně také. Nechceme se ještě loučit, na to je dost času. Těchto pár řádků je jen vysvětlení, co nás vedlo k rozhodnutí ukončit službu v Dejvicích dříve, než jsme předpokládali, a jak si představujeme, co bude dál (dá-li Pán!).

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 9. 2013 v 19:00

Byla podána informace o minulých i budoucích akcích:

- svatba M. Štamfestové a E. Kesla, J. Exnerové a A. Šulce, J. Albrecht a M. Stoklasy, K. Hejlové a M. Tichého
- zlatá svatba manželů Šestákových
- křest dětí Zachových, Z. Geierové a Dorotky Holubové
- seniorátní JJ
- prázdninové akce (Rakousko, Křížlice s dětmi)
- rozloučení se s. Kovářikovou
- oslava narozenin s. Hálové
- odeslány peníze na školné dětem v Kongu Kč 78.000,-- pro 15 dětí ZŠ a SŠ a jednoho vysokoškola
- 8. 9. seniorátní neděle Sedlec-Prčice
- 14. 9. Oslavy výročí Bible kralické – informace (účastníci – cca 9 členů sboru - pojedou společně mikrobusem z Dejvic, večer zpět do Prahy), D. Caldová bude mít stánek s produkty dílny
- 15. 9. Rodinné bohoslužby s výletem do Nelahozevsí, pěší výlet z Kralup nad Vltavou cca 3 km
- 13.10. křest Josefa Blahoslava Jüptnera
- 6.9. rozloučení s br. Staňkem v Motole v 12:15
- 16.9. den otevřených dveří v Diakonii ve Stodůlkách
- porada s učiteli NŠ 5.9. navečer – téma na celý rok – Desatero, k dispozici máme i pracovní listy od Z. Šormy, 4x bude víkendová akce, novou učitelkou NŠ je Judith Stoklasová
- staršovstvo souhlasí s výměnou kazatelen mezi našimi faráři a f. Michalem Šimkem na přání bratra Homuty, který se přestěhoval na území mšenského sboru a rád by se s Hudcovými setkal při nedělních bohoslužbách
- 16.9. 16-18 h. den otevřených dveří v Diakonii ve Stodůlkách
- sbírka solidarity sborů – v červnu Kč 2.800,--
- sbírka na křesťanskou službu – 1. 9. Kč 2.745,--
- Nosislav – již odesláno Kč 41.000,--, v současné době je na našem účtu pro Nosislav Kč 25.550,-- (akce Víno z Nosislavi pokračuje, možno zakoupit si víno u s. f. Hudcové), v květnu byla odeslána celocírkevní sbírka na Nosislav 9.250,--

- DVD o P. Pittrovi - vybrána celková částka Kč 97.812,--
- br. Černohorský podal informaci o svém úmyslu vylepšit zvuk varhan – navrhuje zkusit instalaci silnějších reproduktorů na jiném místě, br. Černohorský zajistí vypůjčení techniky a zkusíme, jak budou varhany znít, a následně se rozhodneme na dalším případném postupu.
- jednáno o změnách CZ – změna týkající se jmenování vedoucího ÚCK synodní radou a nikoli synodem byla doporučena a současně i návrh, aby kazatelce či kazateli na mateřské či rodičovské dovolené, pokud jim skončí mandát, byl mandát zachován po celou dobu mateřské či rodičovské dovolené. Tento návrh též odsouhlasen.
- nabídka publikace Než půjdeme spát - objednáváme do sboru 50 ks
- nabídka brožury o ČCE – 10 ks v každém jazyce pro potřeby sboru (česky, německy, anglicky)
- nabídka kurzu vaření pro celiaky
- Klub poznávání 25.9. komentovaná prohlídka Jeruzalémské synagogy pod vedením M. Študentové
- Hudcovi již před prázdninami oznámili, že svou službu ve sboru ukončí na jaře 2015 z důvodu odchodu s. f. Hudcové do důchodu. Proto se staršovstvo zabývalo otázkou hledání nového faráře, farářky, farářů – na návrh br. kurátora byla jmenována skupina, která se bude hledáním zabývat: s. Študentová, br.Hejl, br. Heller, br. Prosek, br. Prudký – hlavní koordinátor br. Heller.

Za bratrem Hanušem Härtel (14. 8. 1927 – 13. 9. 2013)

Bratr Hanuš Härtel se narodil v Drážďanech v rodině lékaře lužicko-srbského původu jako nejstarší ze 4 sourozenců. Od r. 1945 žil trvale v Čechách, od r. 1952 v Chřibské, na okraji Českého Švýcarska. Po studiu na FF Karlovy university působil jako pedagog na školách v severních Čechách, naposledy 20 let jako gymnaziální profesor v Rumburku (němčina, dějepis, latina). Manželka bratra Härtela, rozená Čejková, pocházela z Hraběšína u Čáslavi. Měli 3 děti. Po smrti manželky přesídlil bratr Hanuš Härtel do Prahy, kde přilnul k našemu dejvickému sboru.

Celý náš sbor zná bratra Hanuše Härtela především jako autora velké řady obrazů, které byly vystavovány při různých akcích ve prospěch Diakonie. Ano, byl také malíř – autodidakt, tedy samouk. Objektem jeho zájmu byla krajina severozápadních Čech, především Českého středohoří, ale i motivy z Lužice. Roku 1984 založil v Rumburku pobočku Klubu přátel výtvarného umění. Organizoval zde přednášky, výstavy severočeských umělců, ale i lužicko-

srbských výtvarníků. Také ve školách seznamoval žáky s výtvarným uměním. Z vlastní tvorby uspořádal více než tucet samostatných výstav a zúčastňoval se i výstav společných. Roku 2011 byl osloven Evropským fondem pro regionální rozvoj a uspořádal výstavu v rámci projektu „Městská knihovna Varnsdorf – Setkávání přes hranice“. Mám před sebou také publikaci „Ozvěna v dřevinách“, kde se snoubí půvabná lužicko-srbská poezie s krásnými kresbami H. Härtela.

Bratr Hanuš Härtel byl však aktivní i v našem sboru. Ve Varnsdorfu působil jako laický kazatel či po nějaký čas jako vedoucí mládeže. Jeho aktivity ve sboru dejvickém, kromě už zmíněných, které vycházejí z jeho bohaté činnosti umělecké, znají hlavně účastníci tzv. debatního kroužku seniorů. Jeho účast na debatách o širokém spektru témat byla neobyčejně přínosná. Zajímavý byl pro nás často také jeho pohled na danou problematiku i z hlediska jeho rodné luterské církve.

Hledáme-li příklad bohatě naplněného života, je jim i nedávno ukončený život bratra Hanuše Härtela. Můžeme být vděční i za to, že jeho rodina pokračuje v našem sboru v dalších úctyhodných aktivitách.

Dušan Čurda

Ohlédnutí za oslavami 400. výročí vydání Bible kralické

V letním čísle jsem žehravě psal o Veverkových evolučních vrstvách, které určovaly naše věřící předky, a ani jsem si neuvědomil, jaká příležitost se rodí i pro nás, těžit z jedné z nich.

13. - 15. září 2013 se konala oslava vydání Bible kralické v roce 1613. Věřím, že právě Bible kralická bezesporu byla a je mimořádně významnou evoluční vrstvou. Tyto oslavy vlastně posledního vydání Bible Kralické v Kralicích nám nyní poskytly příležitost, podle slov kralického starosty, z této vrstvy skutečně těžit. Ve svém závěrečném slovu po společném ekumenickém shromáždění pan starosta nabádal, byť neumělými slovy, přesto v tom duchu, aby si věrnost a píli Mistrů Bible kralické přítomní vzali k srdci a sami pracovali na novém životě, právě v duchu tohoto kralického díla. Nebyla to planá slova! Vedle mě seděl člověk, kralický rodák, žijící dnes v Brně, který neměl sebemenší bohoslužebný návyk, ale s velkou hrdostí se snažil o aktivní účast při bohoslužbách. Nemluvě o jeho podílu na sbírce, věnované na obnovu zařízení Biblické společnosti v Egyptě, zničeného v dnešních dnech tam. Ten můj spolubratr žehral na ČT, že v sobotu neuvedla ani zmínku o kralických slavnostech. Teď si uvědomuji, že ani v nedělních Událostech nebyla zmínka. - Nicméně to bylo skutečně radostné a vpravdě i misijní setkání, které Ekumenická rada církví spolu s radnicí Kralic připravila k oslavě této Perly českého písemnictví.

Šlo o nabitý program z dílny evangelických básníků i významnou odbornou účast i dnešních badatelů Kralické bible: historiků, filologů, odborníků na církevní umění i architekturu, a v neposlední řadě bohoslovců. Avšak ti, kteří chtěli přijmout co nejvíc z nabídky, museli urazit bezmála 100 podzimních kilometrů. Jednotlivé pořady se konaly na hřišti a v přilehlé sokolovně či v kostele sv. Martina a místní škole, na druhém konci obce. A to tu ještě jsou zbytky Kralické tvrze, v nichž v 50. letech dr. Vlasta Fialová objevila světově ojedinělý objem typografického materiálu z 16. stol., jakož i řadu dodnes funkčních štočků; mnohé z toho mohou ti, kteří návštěvu Kralic zanedbali, ještě shlédnout na výstavě k Bibli kralické v Galerii Národní knihovny. Pan starosta si dobře uvědomil, že oslavy Bible kralické nebyly jen záležitostí věřících. Účastnila se jich, alespoň v sobotu, i mnoha tisícová veřejnost, a to především na hřišti při sobotním odpoledni, koncipovaném populárně jako galaprogram Kralický klenot. Nechyběly nafukovací balonky ani klobásky či grilovaná selátka s pivem.

Mimořádně zajímavé byly přednášky, zaměřené na samotnou Bibli a její prostředí: Kralice v době vzniku Bible kralické, Jazyková stránka Bible kralické, Tiskaři a grafici Bible kralické aj. Velice jsem se těšil na přednášku bohoslovců doc. Prudkého a dr. Roskovce: Jak Kraličtí vykládají Starý zákon, a Nový zákon. Pro velký nápor zájemců o tyto, pro nás mimořádné důležité přednášky - jedná se o soubor poznámek, které Kraličtí vypracovali ke svému překladu - mi zůstala odepřena autentičnost přednášek. S oběma skvělými přednáškami jsem se však seznámil ještě téhož večera. Pořídil jsem si Sborník Za Kralickou do Kralic, věnovaný oslavám. Obsahuje všechny tam proslovené přednášky. Vydalo ho Moravské zemské muzeum, 2013. Doporučuji ho, jakož bych i rád poprosil br. Prudkého, aby svá slova přednesl i svému sboru.

Samozřejmě, že součástí oslav i shromáždění byl sborový zpěv v doslova koncertním provedení mimořádné úrovně.

Nelze se ještě nevrátit ke kázání při závěrečných bohoslužbách, kterým posloužil biskup Slezske evangelické církve a. v. Jan Waclawek. Uvedl obě významná výročí, která si křesťanská obec naší země v tomto roce připomíná, a položil velký důraz na to, jak obě dokázalo, po vzoru Kristových učedníků, vychovat další a další učedníky. Jistě, kázáním se neslo memento, jak tomu bude i nadále.

Marek Světlík

Šťastné dny pro Kralice n/Oslavou 2013

V pátek 13.9.2013 ty šťastné dny Kralic začaly. Cestu do Kralic alespoň na dva dny jsme s Markem Světlíkem plánovali dlouho dopředu. Marek zajistil nocleh ze soboty na neděli ve 4km vzdálené Náměšti nad Oslavou, nakonec jsme byli sami v prázdném rodinném domku, kde by mohlo v případě zájmů přespat i větší počet zájemců. I když nám cestou z Prahy po dálnici přšelo, téměř lilo, těšili jsme se na oslavy výročí 400 let vydání Bible kralické. Oslavy bible, která nás obohatila krásnou češtinou a jejíž zapůjčený exemplář jsme také obdivovali v památníku Bible kralické. BK je skvost ve světě uznávaný, překlad vznikl údajně nápadem bratrského biskupa Jana Blahoslava, který sice znal dobře latinu, ale řekl si, proč bych si nemohl číst bibli v češtině a pod patronátem Jana ze Žerotína uskutečnil ve tvrzi v Kralicích i její vytištění, které se dále šířilo.

V sobotu při vjezdu do Kralic jsme dostali program pro tři dny oslav s orientačním plánkem důležitých míst pro návštěvníky a radu kde zaparkovat. Program byl mimořádně bohatý a většinou zájem o nabízené přednášky převyšoval kapacitu míst, kde se pořady konaly. Zmíním především ta místa a akce, kterých jsem se zúčastnil sám nebo společně s Markem. V malém sále sokolovny to byla zajímavá přednáška z historie BK a Kralic v době jejího vzniku. Velkou roli zde hrála tvrz (dnes zachované zbytky - tvrziště) stojící u důležité křižovatky zemských hlavních cest. Zde pobývali a našli útočiště kazatelé a jejich žáci, bylo zde zázemí hospodářské a finanční pomoci, ochrana a záštita panství Žerotínů. Nedaleko tvrze stojí dnešní základní a mateřská škola, které při zahájení oslav bylo propůjčeno jméno Jana Blahoslava. Zde se konala přednáška Doc. ThDr. Martina Prudkého "Jak Kraličtí vykládají Starý zákon", sálek však byl těsný. V jiné místnosti školy byla výstava o době, kdy Morava předběhla svět, o době reformace a o zápasu za svobodu vyznání v 15. a 16. století. Vynikající byly také programy v evangelickém kostele sv. Martina vedle školy.

Účastnili jsme se hudební dílny "Notujme si žalmy po kralicku" s Milošem Rejchrtem, který zhudebnil některé z žalmů a za svého doprovodu nás učil je zpívat. Další z pořadů v kostele byl koncert komorního sboru Dvořák z Uherského Hradiště. Sbor předcházela pověst, že byl pozván pro své kvality v roce 2005 k účinkování na královské svatbě nizozemského prince Florise v Naardenu.

Mezitím probíhal na hlavní scéně, což bylo podium s velkými obrazovkami po stranách, lavice a křesílka na travnatém fotbalovém hřišti FK Kralice, komponovaný Galaprogram Kralický klenot. Vystupovali zde A. Strejček, Š. Rak, já stihnul část vystoupení místního rodáka Petra Bendeho a pak folkového zpěváka Láďu Křížka, kterého doprovázel kytarista Jakub Pustina. Následovali

Jaroslava Kretschmerová a Jiří Lábus se scénkami podle knihy Černošský pánbůh a páni Izraeliti. To už jsme se chystali do sokolovny na divadelní představení Labyrint světa a lusthaus srdce s moderně pojatým textem J.A. Komenského v podání divadelního souboru z Českého Těšína. Divadlo mně připadalo zprvu zvláštní, ale zřejmě diváky zaujalo svou jinokostí, pojetím, kdy jsem však nevěděl, zda hledající mladík Kristián ke konci našel sám sebe nebo se zařadil do ubíjícího řádu všednosti.

Na ploše mezi sokolovnou a hřištěm stála řada stánků, navštívil jsem zejména stánek Diakonie ze Stodůlek a České studny, v kterém jsem sehnal cenný materiál, DVD "Pod ochranou Žerotínů".

Lidé, staří známí se setkávali po cestách po Kralicích i u oběda (doporučuji při návštěvě Kralic restauraci U nádraží) a znovu navazovali přerušené kontakty. Usměvavé tváře svědčily o spokojenosti účastníků oslav.

V neděli oslavy vyvrcholily. Dostali jsme vytištěný program slavnostní ekumenické bohoslužby i s písněmi. Nenechali jsme si ujít ani zahajovací ranní chvály - sponsoriální zpěvy na kralický biblický text s Milošem Rejchrtem. Kázání biskupa Jana Waclawka ze Slezské evang. církve bylo pečlivě připravené s důrazem na činnost učedníků - to se mně hezky poslouchalo, když jsem vzpomínal, že sám jsem byl začátkem 60. let minulého století učedníkem a vážil jsem si svého mistra a snažil se vyniknout ve svém oboru. Vybrané písně v duchu evangelických tradic zněly krásně pod nezataženou oblohou. Na závěr mělo být společné fotografování a jistě i za 100 let se najdou pamětníci, kteří se zúčastnili bohatého dětského programu. Říká se tomu paměť národa a je naší povinností takovéto akce medializovat, když třeba chybí krátký šot v TV.

Děkujeme kralickým za uspořádání krásných oslav.

JiH

Za Kralickou do Kralic

... se o víkendu 13. - 15. září vypravili na oslavu 400. výročí od posledního předbělohorského vydání Bible kralické v roce 1613 tisíce lidí z celé republiky. Z našeho sboru jsme jeli diakonním mikrobusem, v Kralicích jsme pak potkali mnoho dalších známých tváří lidí, kteří dorazili „po vlastní ose“.

Obec se na oslavy dobře připravila, na výstavy, přednášky, workshopy a koncerty adaptovala prostory sokolovny, základní školy a kostela sv. Martina. Hlavní program a proslovy probíhaly na pódiu na fotbalovém hřišti s lavicemi pro diváky. V pohotovosti byli také průvodkyně a průvodce v Památníku Bible kralické a v areálu bývalé tvrze. Na strategických místech obce usměrňovali návštěvníky oslav ochotné dvojice dobrovolníků. Pořadatelé se postarali i o občerstvení, největší zájem byl o prase pečené na roštu, pouze hospoda na

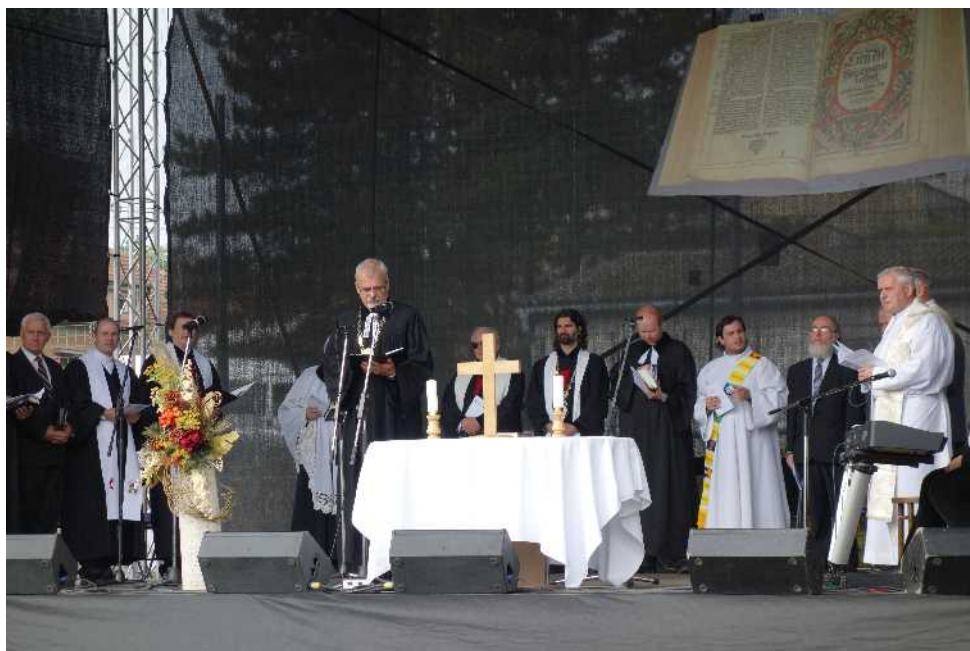

Foto J. Hlavsa

Třebíčské ulici nebyla patrně na takový nápor přivandrovalých hladovců připravena, takže odtud lidé odcházeli i s nepořízenou (v podvečer se nám tam nicméně podařilo dát si smažený sýr a burčák).

Vybrat si z pestré nabídky programů nebylo snadné, zvládli jsme jen zlomek, každý podle svého gusta. O přednášky byl obrovský zájem, učebna základní školy praskala ve švech, sedělo se i na zemi. Témata byla historická (Kralice v době vzniku BK), uměnovědná (Kostel a obraz – protestantské přístupy k umění), jazykovědná – těch bylo hodně, postihovala různé souvislosti (Český samizdat a BK, Kancionály pro německy a česky mluvící členy Jednoty bratrské) a další. Dobrá zpráva nicméně je, že se podařilo autory všech příspěvků přimět, aby dodali svá paré včas, takže v kralickém muzeu byl už zájemcům k dispozici sborník se všemi nahlášenými přednáškami. (A jistě je k sehnání i nadále – vydalo jej Moravské zemské muzeum.)

Workshopy byly určeny hlavně dětem. V základní škole probíhala celý den výtvarná dílna. Děti se mohly vypravit také na pašeráckou stezku nebo na „procházku přírodou po Ježíšových stopách“. Účastníky hudební dílny Miloše Rejchrtu byli ovšem převážně dospělí, hravost nás přece neopouští.

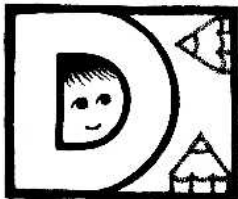
V kostele sv. Martina se střídala autorská čtení a komorní koncerty – byli jsme na odpoledním vystoupení Komorního sboru Dvořák z Uherského Brodu. Hlavní program byl na místním stadionu, jeho populárně-komerčního obsazení jsme se trochu obávali, nicméně se svým comeniovským projektem přispěli například i Alfred Strejček a Štěpán Rak.

V Kralicích jsme měli vlastní prodejní pultík a sestry z ergoterapeutické dílny ve Stodůlkách si libovaly, že si dost věcí našlo cestu k novým majitelům. To je dobrá zpětná vazba pro ty, kdo všechny ty podložky pod hrnečky, tašky a další drobnůstky vyrábějí.

Kralice dávají příchozím vidět, že tudy kráčela tiskařská historie. Zacházet s tiskařským lilem tu zřejmě patří k samozřejmým dovednostem. Funkční kopii toho původního mají v muzeu a v provozu měli i jeden menší v základní škole, kde přátelský, vtipný a šikovný tiskař tiskl a tiskl na počkání a vůbec se nezastavil. V muzeu byl pro čas oslav vystaven jeden díl originální Bible kralické z roku 1613, zapůjčený z dobře tajeného privátního zdroje. Je tam ale spousta dalších biblických a jiných tisků, třeba překlad Nového zákona od Jana Blahoslava z roku 1564, Ivančický kancionál nebo dobrodružně zachovalý výtisk Bible hallské.

Strávili jsme v Kralicích sobotu, ráno vypadalo nevlídně, mžilo a byla zima, přes den se ale vyčáslilo, a odjížděli jsme s dobrým pocitem, že českobratrství není žádná učebnicová konzerva, nýbrž živá tradice.

Wanda Dobrovská

Výlet na zámek Nelahozeves

15. září jsme byli s dětmi i dospělými po bohoslužbách na výletě na zámku Nelahozeves.

Byla to ta neděle, kdy celý den lilo jako z konve, takže z plánovaného procházky z Kralup kolem Vltavy po tzv. Dvořákově stezce nebylo nic. Což ovšem děti nijak nemrzelo. Jakmile jsme doběhli promáčení od vlakové zastávky na zámek, poslali jsme totiž všechny dospělé na prohlídku a vzali útokem dětský koutek. A řízky od maminek. Potom šly děti osvobozovat princeznu Polyxenu *. Pod arkádami na nádvoří ** splnily sedm úkolů - třefovaly se drakovi do tlamy, lovily dřevěné ryby, sestavovaly rozbitý erb,... - princeznu tak zachránily a byly odměněny diplomem a sladkostmi. Pak jsme se akorát vystřídali s rodiči, když si nás jiná princezna odvedla na speciální dětskou prohlídku a dospělí si šli dát oběd a kafe do zámecké restaurace a dělat si hodinu a čtvrt cokoli, co dospěláci dělají. Princezna (s korunkou a v historických šatech - důležitý fakt zvláště pro přítomné holčičky) nás nejdříve převlékla do plášťů, třírohých klobouků a věnečků se závoji, abychom do jejího domova lépe zapadli. Potom nás provázela pokoji a ukazovala nám, jak se na zámku žilo. Také se ptala a dávala nám hádat i hledat různé věci. Naučily jsme se, že vějíři se říkalo dámská zbraň, že malí šlechtici neměly na starosti jen hraní, ale museli se toho také spoustu učit, viděly jsme obraz od pána, který se jmenoval podobně jako rubín *** a spoustu trofejí, portrétů šlechticů v krásných šatech a drahého nádobí. Největší oblibu si získal u holčiček kněžnin pokoj s postelí s nebesy a u chlapců samozřejmě zbrojnice. Pak jsme ještě šli vyrábět a udělali jsme si posvátného hada, rodokmen a vyplnili do pracovního listu, co si pamatujeme z princeznina výkladu. Na vlak zpátky jsme běželi jako o závod a pak měl stejně zpoždění.

---

* rychlý exkurz do historie: Polyxena z Pernštejna a Lobkowicz, která roku 1623 koupila Nelahozeves od Griespeků z Griesbachu a založila se svým druhým manželem, Vojtěchem Zdeňkem Popelem z Lobkowicz, roudnickou větev Lobkowiczů, kterým zámek patří dodnes

** rychlý exkurz do dějin architektury: pokud se někdy objevíte na zámku, který má vnitřní nádvoří lemované v přízemí podloubím s arkádami, které jsou pak i v prvním patře, navíc má alespoň někde fasádu zdobenou sgrafity (černobilá "psanička" i jiné motivy), vězte, že můžete začít dělat chytré a datovat stavbu do období renesance; odvážní mohou srovnávat i italskými palazzy, ze kterých se tento typ vyvinul

*** řešení hádanky: jedná se Petera Paula Rubense a jeho obraz Hygiea krmící posvátného hada, datovaný kolem roku 1610, jehož originál je vystaven v Nelahozevsi.

M.

V Nelahozevsi

Cesta z Dejvic do Nelahozevsi byla dlouhá a nudná. Nejdříve jsme jeli vlakem. Hned jak jsme vystoupili, začal liják. Tak jsme hned trochu zmokli.

Zámek nás provázela princezna Polyxena. Na začátku prohlídky nám řekla, abychom hledali Ferdinandovy střevice. Dala nám pláště a závoje (klukům klobouky) a řekla nám, že přijímá jen krásně oblečené dámy a pány. Ferdinandovy střevice jsme našli, byly namalované na obraze.

Byly tam hrozně dlouhé chodby a červený koberec na schodech. První pokoj byla knihovna, pak učebna hudebních nástrojů, přijímací sál. Další sály byly: pokoj pro princeznu, pokoj pro prince, zbrojovna, jídelna (22 židlí) a úschovna zvířecích hlav. Na konci prohlídky jsme hráli hry a plnili tak sedm úkolů, za které jsme dostávali razítka. Když jsme byli hotovi, dostali jsme sladkou odměnu a diplom od princezny Polyxeny.

Zpátky jsme jeli zase vlakem a zase přišlo. Výlet se mi moc líbil.

Napsala Leontýnka Sýkorová

Foto M. Härtelová

Řádky od Hvězdy

Těsně před hlavní branou do obory Hvězda je penzion pro důchodce s módním názvem "Centr In". V tomto domově tráví nyní své dny sestra Anna Saláková z dejvického sboru. Přečtěte si, co nám o sobě napsala!

Narodila jsem se 5. března 1926 v Praze jako první dítě manželům Heleně a Aloisovi Salákovým. Jako druhé dítě přišel na svět bratr Pavel Martin o tři roky později. V dětství jsem prodělala tyto nemoci: tyfus, zánět mozkových blan, obrnu celého těla, z čehož mi zůstalo natrvalo ochromení celé levé strany. Byla jsem dlouho nemocná, úplně jsem se nevyлéčila. Zůstaly mi následky v celém těle, budou mne provázet až do konce života a znepříjemňovat jej. Pět tříd obecné školy /tehdy byla takto jmenována/ jsem vychodila v Praze XIX - Sedlci, pak jsem začala chodit do měšťanky v Praze 6 - Dejvicích. Po jejím skončení jsem chodila do rodinné školy v Praze 1. Od malička jsem chodila do Sokola, cvičila jsem na sletech, krátkou dobu jsem se učila na klavír. Jako evangelička (ČCE) jsem chodila na evangelické náboženství do sboru v Praze 1 u Salvátora - tak dlouho, dokud nebyl zřízen farní úřad v Praze 6 - Dejvicích. Otec byl zaměstnán jako vrchní celní tajemník na celnici v Praze. Nás děti vedl k náboženství. Maminka se narodila v Praze a v pěti letech se s rodiči vystěhovala do Bosanského Brodu v Jugoslávii, protože její otec, můj dědeček, nemohl v tehdejší Rakousko-Uhersku sehnat zaměstnání, byl totiž strojvedoucím drah. V Bosanském Brodě byli mamini rodiče a maminka až do konce války v r. 1918, potom se vrátili do Čech. Děda dostal zaměstnání jako strojvůdce a později jako vrchní oficiál Československých drah. Jezdil jen v Čechách. Od té doby byli v Praze. Zde se maminka seznámila s otcem. Vzali se po několika měsících a stejně jako matčini a otcovi rodiče zůstali v Praze až do smrti. Rodiče se velmi dobře shodovali a ačkoli byli každý jiné víry, nikdy se spolu nehádali. Byli velice inteligentní, znali několik jazyků. Otec zemřel na anginu pectoris v 52 letech.

Jako děti jsme já i bratr Pavel Martin vyrůstali ve smíšeném manželství. Otec byl katolík a matka evangelička. Jednou za čtrnáct dní až tři neděle jsme chodili do katolické kapličky v Sedlci a a jako evangelíci na náboženství a do kostela do sboru u Salvátora.

Když bratr r. 1940 v jedenácti a půl roce zemřel a otec v r. 1942, zůstaly jsme s maminkou samy. Já jsem působila jako učitelka mateřských škol nejdříve v Chotějovicích u Ústí nad Labem a pak jsem byla přefazena do Prahy. Když maminka r. 1977 ve svých 77 zemřela, zůstala jsem sama, bez blízkých příbuzných. Až do 22. května 2012 jsem bydlela v Praze 6 - Sedlci, kdy jsem přešla do Domova důchodců "CentrIn", Libocká 1, 162 00 Praha 6 – Liboc.

Ted' jsem tady a jsem spokojená se vším - jak s pobytem, tak s jídlem a ostatním. Jen kdyby mi sloužilo zdraví - pořád, až do konce života. Tady chodím na katolické bohoslužby jednou za 14 dní nebo 3 neděle, káže tu bratr farář pro 4 - 5 katolíků. Chodím o berlích a nemohu dlouho ani stát bez opírání o berle nebo o hůl. Mohu chodit jen krátkou dobu (10 - 20 minut) a pak zas sedět.

18. 9. 2013 Saláková Anna

(Chcete-li, můžete sestře A. S. napsat nebo ji navštívit.)

Letní anketa

Letos v létě, tak jako každý rok jsem byla na Slovensku, konkrétně v Dobré Nivě (u Zvolena), kde mám pochované rodiče a tetu. Letos navíc uplynulo pět let od smrti mé tety. Tam je zvykem připomínat si smrt blízkých po jednom roce, pěti a deseti letech. V kostele v rámci služeb Božích po kázni kněz do modlitby zahrne vzpomínku blízkých na zesnulého. Po bohoslužbách se pak příbuzní a známí odeberou na hřbitov ke hrobu za zvuků kostelních zvonů. U hrobu se někdo z rodiny pomodlí, několika slovy vzpomene na zesnulého a zazpívá se píseň ze zpěvníku. Pak zástupce rodiny poděkuje přítomným za účast.

Letos ta vzpomínka z různých rodinných důvodů připadla na mě. Celý týden jsem přemýšlela, co tam řeknu a jak se pomodlím. Musím ještě říct, že jsem křtěná luteránka, tedy je to evangelická církev augsburského vyznání. A na Slovensku má tato církev kromě Evangelického zpěvníku i tzv. funebrál. Tento zpěvník obsahuje pohřební písně i modlitby. Tak jsem si vzala na pomoc funebrál, vzpomněla jsem si na oblíbenou píseň tety ze zpěvníku a dala jsem to nějak do hromady. Dopadlo to snad dobře, přišlo tam hodně lidí, se kterými jsem si ještě cestou ze hřbitova povídala.

Ted' ještě k některým rozdílům. Já se pokaždé těším na předzpěv Najsvätejší..., kterou zpívá celý sbor a na závěrečnou liturgii kněze. Bez toho si služby Boží na Slovensku neumím představit. Taky je rozdíl v modlitbě Páně: Otče náš, který jsi v nebesích...., neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen. Slovensky to pokračuje.... lebo Tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky, sláva Bohu, Otcu i Synu i Duchu Svätému, ako bola na počiatku, i teraz, i vždycky i na veky vekov. Amen.

To mám občas problém, hlavně když přijedu na Slovensko a když se zase vrátím. Buď tu modlitbu „zkrátím“, nebo si ji chci „prodloužit“.

Ráda se zúčastňuji služeb Božích v obou sborech, v každém mám svou oblíbenou část, na kterou se vždy těším.

Nada Sleziaková

Naši pěvci v Oybinu a Wehlenu

Nezpochybnitelnými autoritami Našich pěvců jsem byl požádán, abych pro sborový časopis Souterrain napsal reportáž o turné našeho pěveckého tělesa v německých městech Oybin a Stadt Wehlen. Prý kvůli líbivému stylu mého vyjadřování a také proto, že do Souterrainu zas tak moc nepišu. Myslím, že jde o protimluv, který ukrývá pravdu hlavně ve druhé části. Prosim proto čtenáře, který je natolik neopatrný, že bude číst následující řádky, o shovívavost.

Dlouho připravovaný výlet se uskutečnil autobusem o víkendu 21. a 22. září a zahrnoval několik významných cílů. Zaměřím se především na místa související s uměleckými aktivitami Našich pěvců a pominu např. zastávky u čerpacích stanic, aniž bych tím chtěl jakkoliv snížit jejich význam pro konečný zdar celé výpravy.

A tak nejdříve s vděčností vzpomínám na románský tribunový kostel svatého Mikuláše ve Vinci u Mladé Boleslavi z doby kolem roku 1210, jehož krásu pro nás objevil a zasvěceným výkladem nám přiblížil Kája Kibic. Pod vlivem Kájovy inspirace jsme pak průzkumem celé stavby od sklepa až po půdu narušili klid církevních prostor, posvěcený osmi staletími jejich existence. Platilo by to doslova, kdyby byl kostel podsklepen. Na štěstí jsme si všechny duše, které v tu chvíli byly přítomny, usmířili dvěma písněmi, které jsme uvnitř kostela na konci naší návštěvy zazpívali.

Kolem třetí odpoledne jsme přijeli do Oybin, malého lázeňského městečka blízko Žitavy, vzdušnou čarou sotva dva kilometry od českých státních hranic. Dominantou městečka je pískovcová stolová hora se zříceninou hradu a kláštera, jehož největší sláva se zřejmě datuje do doby panování Karla IV. Celý komplex byl podroben zájmu Pěvců včetně fascinujícího torza klášterní katedrály, v níž si někteří z nás znovu zazpívali. Já jsem tentokrát mlčel a litoval, že jsem při výuce vybraných písní chyběl ve škole – tóny totiž nejenom pronikaly do srdcí hrstky přítomných posluchačů, ale stoupaly zřícenou klenbou katedrály přímo až do nebe. Nu, aspoň jsem u toho byl.

Naše hlavní vystoupení se ale konalo od 19 hodin v místním luteránském kostele, tzv. Bergkirche Oybin. Dřevěný interiér kostela, připomínající barevností a zdobností barokní zámecká divadla, osvětlený desítkami voskových svíců v lustrech a svícnech vytváří autentický a uchvacující prostor, v němž bylo nezapomenutelným zážitkem vystupovat. To jistě potvrdí většina Pěvců. Nás program „Biblické postavy v hudbě“ kombinoval varhanní improvizace Jiřinky

Dvořákové Marešové s pěveckými čísly našeho sboru. V poněkud suché akustice kostela byl Jiřinčin profesionální výkon zcela mimořádný a v plném slova smyslu neopakovatelný. Totéž lze doufejme říci i o výkonu Našich pěvců. Možná, že někteří pěvci by to vyjádřili jinak, Bůh však zajisté rozumí každému z nás – zvlášť i dohromady. Tolik moje věrohodné svědectví z koncertu.

Po něm jsme odjeli do hotelu Vysoká Lípa v Jetřichovicích u České Kamenice, kde jsme měli na 22. hodinu objednanou pozdní večeři a nocleh. Vzhledem k tomu, že servírovat se začalo až kolem půl jedenácté, přestali někteří z nás zkoumat, jestli je pozdě nebo ne a začali zpívat. Jako žánr se nakonec prosadil moravský folklór, ale s výhradami. Alespoň soudě dle trudnomyslné tváře pana vrchního, který naše pěvecké ambice snášel jen se značným sebezapřením. V jednu po půlnoci jsme ho tedy laskavě propustili. Při loučení v neděli ráno již opět celý zářil, ale kdo ví, zda litoval, že odjíždíme.

Zamířili jsme do zhruba 40 kilometrů vzdáleného půvabného Stadt Wehlen v Saském Švýcarsku. Wehlenští luteráni udržují partnerství se sborem českobratrské církve ve Varnsdorfu a jednou ročně konají s varnsdorfskými společné česko-německé bohoslužby. Ty letošní díky důvtipu organizátorů či náhodou (neboli díky důvtipu Organizátora) připadly právě na den naší návštěvy. Mohli jsme se tak účastnit vsutku ojedinelé bohoslužby a přispět k její výjimečnosti i naším zpěvem. Dlužno dodat, že výjimečná byla zejména srdečnost a otevřenost bohoslužeb, a to především zásluhou německých duchovních, jimž výtečně sekundovali čeští kazatelé Constance a Filip Šimonovští.

Celé nedělní odpoledne jsme potom věnovali poznávání krás Národního parku Saské Švýcarsko, v jehož bezprostřední blízkosti Stadt Wehlen leží. Zlatým hřebem naší zhruba dvanáctikilometrové túry byl proslulý kamenný most Bastei, ale „potkali“ jsme i bezpočet dalších krásných míst, která promlouvala nejenom k našim očím, ale i srdcím – pro mě je to neklamný důkaz, že jen několik desítek milionů let před námi tudy procházela Ruka samotného Stvořitele. Řečeno slovy mistrů: *Wie lieblich sind deine Wohnungen ... a také ... Et placatus factus est Dominus de malignitate ...* V pokoře před Božím dílem pak chápeme, proč nám byl k jeho poznávání vyměřen jenom konečný čas. A ten pro nás vypršel v půl páté odpoledne, kdy jsme nasedli do autobusu a zamířili zpátky do Prahy.

Kdo pozorně dočetl až sem, snad si všiml, že celou mou zprávou implicitně prostupují transcendentní poděkování. Nyní nastává čas na poděkování explicitní, konkrétní a hlavně srozumitelná. Takové si zaslouží řidič našeho autobusu za spolehlivou a bezpečnou jízdu. Poděkování provázené úžasem patří Jiřince za varhanní hudbu, která nás přibližuje nebesům. A upřímné poděkování musím adresovat i Lydce a Hanušovi za to, že to všechno vymysleli a zorganizovali.

Nesmím zapomenout ani na další organizátory jako je Věra Tichá, Lída Zajíčková a věčně usměvavý a perfektně oblečený Jára Šustr.

Ne dosti tomu. Musím také poděkovat všem – v tomto článku bezejmenným – kolegům a kolegyním, kamarádům a kamarádkám (prostě humanoidům obojího pohlaví), kteří během celého výletu šířili kolem sebe dobrou náladu a přispívali k hlubšímu poznání krásy, tajemství a Božího poselství ukrytých v místech, která jsme navštívili, i v nás samých. Bylo mi potěšením zúčastnit se tohoto konání a ještě o tom moci napsat. Díky.

Míla Kratochvíl, 24. 9. 2013

Církevní restituce a podobenství o hřivnách

Delší dobu sleduji diskuse ve společnosti, v církvi i mezi přáteli, které se týkají tématu tak zvaných "církevních restitucí". Všichni mluví o miliardách, o právu je dostat nebo nedostat, případně o svých domněnkách: "Co za tím vlastně je?"

Jak jste na tom vy, bratři a sestry? Vám nevadí, když okolo Vás lidé diskutují, jak "ta církev" daňové poplatníky vysaje a chudý stát obere o majetek? Že těžké miliony budou dostávat církve, které v dobách znárodňování nic nevladly? Že je to celé tunel a komplot vlády s církví? Nevadí Vám, když takto mluví i lidé, kteří jsou Vašimi přáteli, nebo si jich vážíte? Nevadí Vám, jak málo dáte dohromady argumentů, proti obviněním z parazitizmu církve, jíž jste sami součástí?

Celá ta problematika je plná čísel, paragrafů a jejich výkladů. Její jádro je však prosté. Zástupci státu a církvi hledali více než 20 let způsob, jak jedním krokem vyřešit církevní restituce a současně ekonomickou odluku státu a církvi. Výsledkem je kompromis, zatížený lidskou nedokonalostí. Jestliže však vznikala taková doba, je malý zázrak, že vůbec spatřil světlo světa a vešel v platnost. Obě strany se musely nějak vypořádat s faktem, že v historii byl stát a katolická církev velmi úzce spjata. Řekl bych dokonce, že na "získávání majetku" dlouho velmi dobře spolupracovali. Tato vzájemně prospěšná spolupráce v určitém období přerostla v "exklusivní monopol", spojený s pronásledováním ostatních církvi. Tolerančním patentem sice toto období skončilo, nicméně výchozí pozice katolické církve co do ekonomické soběstačnosti byla a je podstatně lepší, než jakékoli jiné církve. Jestliže byla vůle k tomu, nastartovat ekonomickou odluku státu a všech církvi, katolická církev se musela o své finanční nároky rozdělit s církvi ostatními. Tím vlastně odluku umožnila a spolufinancuje ji.

Stojíme na prahu přechodového období, na jehož konci budou církve odkázány na samofinancování. Ekonomicky je to celkem jasná situace. Církve však není

žádná "firma" a nedívám se těm, kteří pohlíží do budoucnosti s obavami. Rozhodně to bude velká zkouška.

Mluvíme-li o penězích, které církve dříve či později od státu obdrží, zcela logicky vyvstává otázka: Jak s těmi penězi hospodařit? Jak by se církev měla chovat jako investor? Jaký má požadovat zisk? Do jakých aktiv či aktivit investovat? Jaké klást nároky na správce svého majetku? atd.

Záleží na tom, jak vědomě či intuitivně si tyto otázky položíme a kde se rozhodneme hledat odpovědi. Boží vůle pak určí, jak naše církev ve zkoušce obstojí. Kde budeme hledat? V učebnicích ekonomie? Ve zprávách z kapitálových a finančních trhů? Dospěl jsem k názoru, že ještě před tím musíme hledat v Písmu.

Když jsem začal svoje bádání na toto téma, jako první se mi vybavilo podobenství o hřivnách. Jelikož tento text hodlám poslat i známým, kteří nejsou křesťané, dovolím si toto podobenství shrnout. V Matoušově evangeliu Nového zákona v jednom místě Ježíš vysvětluje, jak bude souzeno lidské počinání, až nastane království nebeské. Vysvětlení nejsou podána formou nějakých paragrafů, jak by se možná v zákoně čekalo, ale formou podobenství. Každý se máme zamyslet nad svým počináním a dle podobenství si dovodit, jak bychom před Bohem obstáli. Ve zmíněném podobenství Ježíš vypráví, že naše skutky budou Bohem hodnoceny jako v tomto příběhu: Jeden velmi bohatý člověk se chystal na cesty. Svůj majetek dal do správy svým služebníkům. Nerozdělil jej ke správě stejným dílem, ale prvnímu služebníkovi svěřil 5 hřiven stříbra, druhému 3 hřivny a tomu třetímu jednu hřivnu stříbra. I ta jedna hřivna představuje na naše peníze milionový majetek. Boháč odjel, ale nedal služebníkům nějaké konkrétní instrukce, co s majetkem mají dělat - zda ho mají hlídat nebo s ním hospodařit. Každý ze služebníků začal s majetkem nakládat dle svého uvážení. První dva služebníci svěřený kapitál zhodnotili, protože s ním zodpovědně podnikali. Ten, poslední však měl strach, že o majetek přijde. Báł se toho, co by se s ním v takovém případě stalo, protože onen boháč byl znám jako velmi tvrdý a panovačný člověk. Tak tedy svoji hřivnu raději zakopal. Za nějaký čas se boháč vrátil z cest. Pochválil ty služebníky, kteří jeho majetek rozmnožili, což se celkem dalo čekat. Posledního služebníka však bez milosti a bez uznání vyhnal.

Nejdříve mi toto podobenství připadalo málo přiléhavé a hledal jsem jinde. Říkal jsem si: "Hospodaření církví a království nebeské jsou přece dvě neporovnatelné věci!" Další důvod, proč jsem se tomuto podobenství bránil, byly "kapitálové výnosy" prvních dvou služebníků. Oba začali se svěřeným majetkem hbitě podnikat a jejich zisk byl 100% vloženého kapitálu. Už vidím církev, jak hbitě podniká a ještě bude požadovat 100% zisku. To by byly titulky v bulváru! To by bylo PR církve!

A pak mi to došlo. Církev opravdu dostanou mnoho "talentů" neboli hřiven stříbra a mohou s nimi vykonat mnoho dobrého. Asi první dobrá věc bude, když peníze neprošustrují. Takový postup podobenství ani nepřipouští. Jenže otázka je, zda pouhé „zachování sama sebe“ není to samé, jako zakopání hřivny do země.

V ČCE nyní probíhá již několikáté kolo diskusí na téma samofinancování jednotlivých sborů. Vyhodnocují se data z průzkumů, hledají se rezervy či způsoby jak členy sborů připravit na budoucí situaci. Vzhledem k dosavadnímu průběhu těchto diskusí mi to připomíná spíše přípravu na ústup než přípravu na ofenzivu.

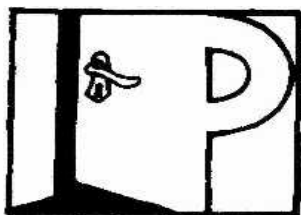
Lidé v našem státě nejsou nevěřící. Mnozí ale nevěří církvím. Část politické reprezentace neváhá živit lidskou závist, jen aby si vylepšila šance u voličů. Proto bychom neměli podléhat pasivitě, ale přemýšlet o tom, co můžeme do budoucna udělat. Jak to budeme veřejnosti prezentovat, jak tím budeme dosvědčovat Krista. Jedině ofenzivním smýšlením, kázáním a jednáním pomůžeme k šíření myšlenkám, ze kterých naše církve vyrostla.

Jsem rád, že jsou tu „první vlaštovky“, například brožurka o ČCE, kterou vřele doporučuji Vaší pozornosti.

Tak věřím, že to s námi nedopadne jako s tím „neužitečným služebníkem“ z podobenství o hřivnách, který byl pro svou opatrnost či bázlivost vyhozen do temnot, kde je jen pláč a skřípění zubů.

„Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.“ (Mt 25.29)

K. Sýkora

- 11. – 13. 10. Víkend mládeže a konfirmandů v Sedleci u Mšena
- 13. 10. V 15:00 Instalace faráře Jonatana Hudce v Mladé Boleslavi
- 20. 10. Po bohoslužbách – bazar podzimních plodů a květin
- 3. 11. Po bohoslužbách – oslava kulatých narozenin br Miloše Caldy
- 10. 11. Po bohoslužbách – poradu učitelů NŠ

Kalendář na říjen 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 10. s VP Díkčinění 13. 10. Křest Josefa Blahoslava Jüptnera 20. 10. 27. 10. 3. 11. s VP	P. Hudec P. Hudec P. Hudec A. Hudcová P. Hudec
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola: Náboženství: ZŠ Suchdol:	neděle v 9:30 čtvrtek v 16:30 pátek 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 17. 10. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťanská služba	27. 10. po bohoslužbách	
Klub poznávání		
Hodina pohybu	7. a 21. 10. v 15:00	
Setkání s hostem	24. 10. v 19:00 MUDr. Z. Susa bude uvažovat "O dědictví české reformace"	
Staršovstvo	Čtvrtek 3. 10. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek od 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 10. 2013

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Obsah	Strana
Výtah z jednání staršovstva	2
Bienále pro Diakonii 2013	3
Vzpomínka na sestru Hykešovou	7
Přání k narozeninám	8
Přednáška: PhDr Sixtus Bolom-Kotari	10
Zážitky z ESBU	12
Stíhám vinu otců...	13
Taize	15
Ta naše mládež	16
Životopis JUDr. B. Molnára	21

O věčném životě s evangelistou Janem

Začíná podzim a s ním se do mysli mnohých z nás vkrádají otázky vážné, otázky po smyslu života, po posledních věcech. Pustil jsem se nedávno do rozhovoru s evangelistou Janem. Samozřejmě ne přímo, ale skrze čtení jeho evangelia.

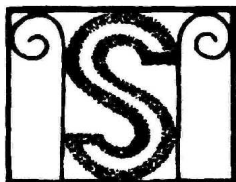
Milý Jane, co si myslíš o smrti? Bude ještě něco po smrti? Mohu se na něco ještě těšit?

Milý Petře, tvoje otázka je pochopitelná, přirozená, ale já ti na ni takto neodpovím. Začnu jinou otázkou. Myslíš, že existuje život, který smrt nemůže zničit? Já ti říkám, že existuje. Ježíš žil takový život. Umřel a přece žije dál. Jsem přesvědčen, že věčnost není jen záležitost daleké budoucnosti, ale že se může stávat součástí tvého života. Již teď a tady. A to se děje, když člověk věří v Ježíše Krista. On přece řekl: „Kdo věří ve mě, má život věčný.“ Takže, když budeš milovat Pána Boha a své bližní, budeš žít život věčný, který už pozemská smrt nepopře.

Děkuji ti, Jane, za inspirativní myšlenky. A já si z toho pro sebe tedy vyvozují, že člověk sice nemůže nemyslet na smrt, to patří k jeho přirozenosti, ale měl by asi více myslet na život. Ptát se, jak život prožít hodnotně. Jak být užitečný. A starší člověk se může ptát: „Co ode mě Pán Bůh ještě očekává? Co dobrého ještě mohu učinit pro své bližní?“ A vlastně jsme si při tom vzpomněl ještě na pasáž z Hovorů s TGM. Masaryk k tomu říká: „Ale život věčný nebude až po smrti a na onom světě - žijeme ve věčnosti už teď a vždycky. To se rozumí, lidé si to neradi

uvědomují, odkládají věčnost na dlouhé lokte, nechávají si ji v rezervě na dobu po smrti. Ale věčnost máme žít už teď, tam, kde pracujeme a žijeme. To je příklad Ježíšův.“

P. Hudec

Výtah z jednání staršovstva - čtvrtek 3.10. 2013 v 19:00

- ve sboru se konalo rozloučení se zesnulým br. Hanušem Hártelem, na hřbitově v Písku se s. Ludmilou Hykešovou a v krematoriu v Motole s br. Bedřichem Staňkem,
- 22.9. navštívili Hudcovi br. Jana Homutu ve Mšeně, v našem sboru kázal Michal Šimek,
- Naši pěvci byli na zájezdu v Německu v Oybinu,
- prodává se brožura o ČCE - vydařená informativní příručka o naší církvi,
- 13.10. - instalace J. Hudec v Mladé Boleslavi,
- 20.10. - podzimní bazar - výtěžek věnován na křesťanskou službu,
- zajišťování obrazů pro bienále v Brně od pražských výtvarníků,
- poslanci na konventu 9. 11. 2013 v Kobyliších: P. Hudec, J. Mašek, P. Prosek - proběhne volba seniorátní farářky Romany Čunderlíkové a seniorátní farářky pro mládež Martiny Lukešové,
- navrhnout poslance do seniorátní JJ (navržena M. Uhlířová),
- křest Jana Jüptnera (otec) a Josefa Blahoslava Jüptnera (syn) 13. 10.,
- konfirmandi - příprava probíhá, nepravidelná účast konfirmandů, bude konfirmován i D. Javornický, který chodí na individuální přípravu,
- informace o scházení dětí - ve sboru se v týdnu setkávání nedaří, s. f. Hudcová uvažuje o ukončení této nabídky, pokud nebude zájem. V ZŠ Suchdol - výuka začíná od října, je přihlášeno 7 dětí (tři nové), v rozmezí 1.-8. třída, výuka je nabízena jako kroužek, staršovstvo souhlasí s úhradou nájmu za třídu,
- mládež - schází se pravidelně, program si zajišťuje svépomocí ,
- bibl. hodina - stálí účastníci, x-cátníci se začali opět scházet 1x měsíčně
- účast na slavnostním poděkování sponzorům v Diakonii Stodůlky (16. 9.) - zúčastnili se Tichý a Hudcovi,

- Ve středisku byla realizována změna vytápění - tepelná čerpadla, ve smlouvě je garantována 50% úspora energie. Kapacita školy je plně naplněna, poptávka převyšuje nabídku, pí J. Salzmanová je nová vedoucí dílny, s. Caldová v červnu ukončila svou pomoc středisku. S. Caldová upozornila na možnost podpory střediska ze strany společnosti IKEA - ten, kdo vlastní IKEA kartičku, může navrhnout na podporu speciální školu Diakonie Stodůlky,
- sbírka na JTD bude na konci října, 6.10. sbírka na sociální a charitativní pomoc,
- obdrželi jsme nabídku účasti na konferenci v Ostravě pořádanou občanským sdružením PANT ve dnech 12. - 13. 12. 2013, kde bychom mohli prezentovat DVD o P. Pittrovi - konzultováno se s. M. Žárskou, br. f. M. Šimkem, staršovstvo navrhuje uhradit případné náklady spojené s účastí na konferenci,
- obdrželi jsme zprávu o činnosti celocírkevního kazatele br. P. Brodského,
- SR vyzývá k promýšlení cesty samofinancování ČCE - materiály mohou být zájemci, který se chce zapojit do této diskuse, zaslány e-mailem,
- 2. 11. ve sboru v Nuslích proběhne konference k problematice samofinancování ČCE - za náš sbor budou delegáty br. Mašek a br. Sýkora,
- nahrávání bohoslužeb - br. Jindřich Ansorge zakoupil pro sbor nové nahrávací zařízení, je možné je využívat na všechny sborové akce - staršovstvo dárci děkuje.

Bienále pro Diakonii 2013

Při prvním ročníku Bienále s mottem „Sestoupení do zahrady“ bylo na jaře 2007 vystaveno zhruba sto dvacet děl (malba, kresba, grafika, ilustrace, fotografie, keramika), která darovalo více než šedesát umělců různých generací. Přímný elektronický prodej vynesl 700.000 Kč, které byly věnovány na budování denního a týdenního stacionáře pro mladé lidi s kombinovaným postižením ve středisku Diakonie ČCE v Praze 13.

Druhý ročník Bienále s volným tématem „I noc se stane světlem“ proběhl v dubnu 2009, v době českého předsednictví v EU. Proto byli

přizváni také umělci ze zahraničí. Bienále mělo podobný formát jako první ročník (návazné výstavy ve Stodůlkách a Dejvicích, úvodní koncert s dobročinnou aukcí, další doprovodné programy) a přineslo 850.000 Kč, díky nimž byl projekt stacionáře dokončen a v září 2009 i úspěšně zprovozněn.

Třetí ročník Bienále pro Diakonii s tématem „Dejte nám místo ve svém srdci“ se uskutečnil od 30. září do 10. října. Výtěžek byl věnován na potřeby Střediska Diakonie ve Stodůlkách.

"Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci," to je motto Bienále pro Diakonii 2013.

IV. ročník Bienále pro Diakonii se poprvé uskuteční v Brně. Chce tak navázat na úspěšnost Bienále, pořádaných v Praze - Dejvicích. Akce se uskuteční od 13. do 17. listopadu v Blahoslavově domě na Lidické 79. Výtěžek akce organizátoři věnují na výstavbu Chráněného bydlení Nosislav. To bude sloužit seniorům a lidem s tělesným zdravotním postižením ve věku nad 40 let. Provoz zařízení zajistí Diakonie ČCE - středisko v Brně ve spolupráci s Farním sborem Nosislav.

Výstavbu bydlení financuje z velké části Regionální program Jihovýchod, jako spoluúcast na tomto projektu přispěje Diakonie částkou 3 321 812 Kč. Minulý rok zahájila Diakonie sbírku na výstavbu tohoto bydlení, ke 30. červnu lidé darovali více než milion korun. Bienále je proto jednou z možností, jak k celkové výstavbě přispět.

Celý projekt Bienále je založen na práci nehonorovaných dobrovolníků, kteří však přispívají nejen svým volným časem a elánem, ale také svými profesionálními schopnostmi. Organizátoři Bienále doufají, že vložené dobrovolnické aktivity přinesou dobré ovoce v podobě spokojených návštěvníků a dobrého výnosu ve prospěch podporovaného projektu.

Pořadatelem IV. ročníku Bienále je Diakonie ČCE - středisko v Brně, které uhradí výdaje spojené s přípravou. Do příprav akce se taktéž zapojí všechny brněnské sbory, které nemalou mírou přispějí na organizaci akce, stejně tak evangelický sbor v Nosislavi. Bienále proběhne v prostorách Blahoslavova domu II. brněnského evangelického sboru, které poskytne technické zázemí pro přípravu projektu. Dále se snažíme oslovit sponzory a získat partnery pro samotnou realizaci Bienále i jeho propagaci.

Vernisáž prodejní výstavy spolu s dobročinnou aukcí a koncertem Jana

Budaře proběhne 13. listopadu od 19:00. Všechna díla, která umělci na Bienále poskytnou, budou prezentována v on-line katalogu na tomto webu: www.bienaleprodiakonii.cz.

Záštitu nad Bienále pro Diakonii převzali:

Joel Ruml, synodní senior ČCE

Michal Hašek, hejtman Jihomoravské kraje

Stanislav Juránek, náměstek hejtmána Jihomoravského kraje

Pavel Fröhlich, starosta městyse Nosislav

Městys Nosislav

Program:

13. listopadu 2013, 19:00

vernisáž prodejní výstavy, dobročinná aukce a koncert **Jana Budaře**

14. listopadu 2013, 18:00

prodejní výstava, workshop o kávě, hudební performance **IAN**

15. listopadu 2013, 18:00

prodejní výstava, ochutnávka a prodej nejen nosislavských vín, cimbálová hudba **Pajtáš**

16. listopadu 2013, 10:00

prodejní výstava, šachový turnaj, burza jídla, oslava 20 let brněnské Diakonie

16. listopadu 2013, 18:30

koncert **Noční optika**

autorské čtení básníka **Víta Slívy**

17. listopadu 2013

prodejní výstava, společné bohoslužby

(převzato a zkráceno z internetu)

IV. Bienále pro Diakonii

13.–17. 11. 2013 / Blahoslavův dům, Lidická 79, Brno

Prodejní výstava s dobročinnou aukcí ve prospěch Chráněného bydlení Nosislav
- malby - grafika - fotografie - keramika - sochy -

Doprovodný program:

Jan Budař, Noční optika, IAN, Pajtáš, baristé pražírny Doubleshot, prodej a košť jihomoravských vín

www.bienaleprodiakonii.cz

Autor obrazu: Jan Valer

SOUTERRAIN listopad/2013 - str. 6

Partneři

Diakonie
Českobratrská církev evangelická

Podporují nás

doubleshot
COFFEE - BAKERY - RESTAURANT - CAFE

Mediační partner

BRNĚNSKÝ
deník rovnost

Vzpomínka na sestru Hykešovou

V pátek 27. 9. 2013 jsme se rozloučili v kruhu rodiny se zesnulou sestrou Ludmilou Hykešovou. Rozloučení se konalo na Lesním hřbitově v Písku při rozptýlu jejího popela. Na úvod jsem četla slova Písma, která při této formě zněla velmi působivě:

I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. (Gn 2,7)

Vše spěje k jednomu místu, všechno vzniklo z prachu a vše se v prach navrací. (Kz 3,20)

A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.

Víra byla nedílnou součástí života zesulé sestry. V dětství ji ovlivnilo působení faráře Ruperta. Rodina Franců se třemi dětmi tehdy žila na Slovensku. Oba rodiče byli umělecky nadaní a byli to gymnaziální učitelé kreslení a deskriptivy. Po roce 1934 se rodina vrátila ze Slovenska do Čech a přišla právě sem do Písku. Tatínek však velmi záhy zemřel. Po válce po ukončení studií sestra Hykešová v učitelské tradici pokračovala, vyučovala přírodopis. Rok 1954 znamenal v jejím osobním životě velkou změnu. Nedlouho po návštěvě svého bývalého profesora Hykeše se za něho provdala. Velký věkový rozdíl (30 let) pro ni nehrál roli. Manželství však trvalo pouhý rok a půl a krátce po smrti manžela se narodila dcera Ludmila a po celý zbytek života zůstala sestra Hykešová se svou dcerou sama. Postupem času se rodina rozrostla a sestra Hykešová se mohla radovat ze tří vnoučat a 4 pravnoučat.

Do roku 1987 patřila do sboru v Holešovicích, kde byla také určitý čas ve staršovstvu a prožila zde charismatické období a rozdělení sboru. Já jsem ji poznala v roce 1998, když jsme přišli do dejvického sboru. S. Hykešová byla tehdy po první mrtvici. Pamatuji, jak byla šťastná, když se jí podařilo přečíst nahlas oddílek z Bible na biblické hodině. Snažila se mluvit i hýbat. Neděli co neděli také přicházela na bohoslužby. Myslím, že se cítila dobře v dejvickém sboru, měla zde své místo. V r. 2008 ji postihla mrtvice podruhé a od té doby už nemohla být sama a pobývala v různých zdravotních zařízeních. Naposledy v Krči v Domově pro seniory, kde jsme ji s dalšími členy křesťanské služby navštěvovali. Sborové obecenství jí chybělo. A tak si aspoň sama čítávala v Bibli, která byla skutečně hodně

opotřebovaná z každodenního užívání; ráda četla sborový časopis Suterén a další církevní tisk a zajímala se o dění ve sboru. V poslední době velmi špatně mluvila, a tak komunikace s ní byla obtížná. Kdykoli jsem přišla, sáhla okamžitě po Bibli a už jsme v ní listovaly. Byla totiž plná různých výstřižků a fotografií. Mezi nimi zaujímal své místo Masaryk. Také zde měla fotografie farářů- Miloše Rejchrt a i nás dvou. Aspoň takhle na fotografiích nás měla po ruce. Podobně jako v nástěnném kalendáři na fotografiích své nejbližší. Pohled na ně ji těšil. Byla tak obklopená těmi, kteří ji měli rádi. Slzy, to bylo pro ni v poslední době docela charakteristické, nebyly to ale jen slzy lítosti a smutku ze situace, v jaké se ocitla. Ale leckdy i slzy radosti a něhy. A proto když jsem ji navštívila naposledy - bylo to 2 dny před smrtí, rozpoznala jsem, že se něco děje. Jako by pramen slz vyschnul, už ani k tomu neměla sílu. Nevím, jestli mě poznala, ale zdálo se mi, že už je někde jinde. Ani mě nepřekvapilo, když mi 9. září příbuzní oznámili, že jejich maminka, babička a prababička zemřela.

Nevím, jak měla s. Hykešová vyřešené či nevyřešené otázky posledních věcí. Ale z její Bible bylo zřetelné, že některé stránky hodně často obracela a v nich si četla. I na tyto otázky tam možná hledala odpovědi. Věřím, že právě Hospodinovo milosrdenství, o němž jsem jí na její přání při své předposlední návštěvě četla ze žalmu 103, ji provázelo i v posledních chvílích jejího života. A s jistotou a nadějí, že s. Hykešová je už v Boží blízkosti, kde není pláče ani bolesti, ba ani smrti, jsme se s ní rozloučili. Na závěr jsme zazpívali její zamilovanou píseň č. 182 Pán Bůh je síla má, všechna obrana má, bezpečně má státi aniž se lekati duše má.

A. Hudcová

Bratr doc. PhDr. Miloš Calda se v těchto dnech dožil 70 let.

Je pravda, že málem před stoletím padesátiletého básníka Vrchlického veřejnost oslovovala jako ctihodného kmeta, pro Miloše Caldu však, i přes jeho sedmdesátku, platí jen ta první část takového označení. Ale rozhodně pro něj plně platí Nerudovy verše o nutnosti vydobýt si vlastní cti, i přes onen krásný šperk slávy vlastních otců, s nímž se Miloš Calda může taky chlubit: Ty verše naplnil.

S Milošem Caldou se ve sboru s plným vědomím nejen potkáváme, nýbrž i potýkáme již od naší po konfirmační doby - tehdy v dorostu či ve sdružení, jak před pěti desetiletími byla dejvická mládež podle svého věku členěna. Uvědomovali jsme si již tehdy, že nevyčníval jen vzrůstem. Tak si to také uvědomovali a připomínají to i jeho evangeličtí spolužáci z jejich středoškolské doby.

Zřejmě díky houževnatosti své osobnosti, kterou prokázal nejen duševně ale i manuálně, a v neposlední řadě i manažersky - při správě zděděných, ale i vlastní pílí a obezřetností pořízených nemovitostí, především však při vedení, po roce 1989 jemu svěřené, Katedry amerických studií FSV UK -, dokázal z ruin či na zelené louce vykřesat funkční zařízení, odpovídající moderním potřebám jak jeho rodiny, tak celé naší společnosti. Připomeňme jen i četná pozvání, která se mu opětovně dostávají na různé televizní debaty či odborné konference, vztahující se k jeho kvalifikaci - amerikanisty. Na FFUK v 60. letech vystudoval anglistiku a filosofii a profesně uplatňoval, jak vidno, tu anglistiku, a zde je nezbytné podotknout, že vždy z hlubokého, avšak velice bystrého filozofického pohledu.

Amerikanistika se bezesporu plně pojí s politologií, a měli bychom si uvědomit, že Miloš Calda ve svém celkovém politickém pohledu nikdy nepodlehł leckterému líbivému módnímu politickému postoji, mnohdy hraničícímu s anarchií, a své politické vnímání utvářel, v souvislosti se svými hlubokými znalostmi obecné i americké politiky, v demokraticky státotvorném duchu. Zde je třeba zmínit i Caldovu překladatelskou práci - podle mě především překlad knihy Umění diplomacie od Henryho Kissingera.

A to nejkrásnější na konec. Miloš Calda se svou ženou Danou živě žijí spolu s naším sborem, jak jeden, tak druhý pracovali či pracují ve staršovstvu a sborem prošli i jejich děti - a do sboru se vracejí. Významné je i Milošovo působení v celocírkevním Poradním odboru pro společenské a mezinárodní záležitosti.

Zřejmě to prošlo již v oznámeních, ale proč ne ještě jednou milému Milošovi nepopřát i nadále hodně zdraví a požehnaní i do dalších let, aby si tak uchoval hodně sil pro svou práci i péči o rodinu.

Marek Světlík

Oslava výročí 400 let od vydání Bible kralické 1613-2013 v Kralicích nad Oslavou

Přednáška: PhDr. Sixtus Bolom-Kotari,

vědecký pracovník oddělení dějin 19.století Historického ústavu AV

Zaměření jeho vědecké činnosti je na církevní dějiny 18. a 19.století se zřetelem na protestantskou společnost.

KOSTEL A OBRAZ? Protestantské přístupy k umění

Přednášející se pokusil zodpovědět v makro-časovém limitu na otázky:

-Existuje něco jako evangelické umění?

-Jaký byl a je přístup evangelíků k architektuře a kostelům.

Zmiňuje protestantského teoretika Emila Edgara (vlastním jménem Emila Kratochvíla, českého architekta), který se ptá:

Je úkolem protest proti přežitým náboženským formám? Využívá umělec při tvorbě tvořivou fantazii? Kopíruje katolické umění?

- Jak se chováme ke svému kulturnímu dědictví, zůstávají trosky anebo je rekonstrujeme?

Nápisy na stěnách (obsahem věrné Bibli a zároveň s pedagogickým působením) jsou typickými znaky umění tvořené evangelíky; též uměšenost a střídmost ve formě a v obsahu; přísné přístupy k zobrazování (hereze); záповěď symbolického výrazu.

Rozdělení přístupů k historické architektuře a umění

I.Pojetí rehabilitační: návrat do původního stavu či vzhledu, co ponechat a zachovat, co je hodnotnější, musí být podklady pro rekonstrukci, např. evangelíci nesměli stavět věže (Huslenky-modlitebna, architekt Jurkovič)

Obnova pouze určitých částí (Veselí na Vysočině - evang. citát „Oslavujte Hospodina“)

Odmítání zclacení místo toho používání žluté barvy.

Horní Čermná ve východních Čechách = rehabilitační přístup Miroslava Rady, obnova desek a kalicha.

II.Pojetí tradicionalisticko-kreativní: tj. Bez závislosti na přesném předchozím vzhledu a dokladech

- tvůrčí pokora, schopnost poslouchat; např. kaple Betlémská (štíty) nebo kostel v Lysé nad Labem.

III.Pojetí kreativní: vazba vycházející z kontextu - Jimramov (Miroslav Rada).

IV.Pojetí kontrastní: popírá kontex.

V poznámkách přednášku zachytila E. Javornická

Grafický tisk původní destičky

Zážitky z ESBU - ekumenického setkání s biblí a uměním

Jednu z prvních informací o ESBU jsem získal z článku sestry Jany Jindrové v Souterrainu r. 2011. Už následujícího roku, tedy loni jsem se také zúčastnil týdenního programu ESBU v Třebíči s tématem „O moci medií“, vycházejícím ze starozákonního „Vzdal ode mne šálení a lživé slovo“ (Př 30, 8) a novozákonního „Vaše Ano ať je vždycky Ano a Ne ať je Ne“ (Jak 5, 12). Toto aktuální téma bylo probíráno v řadě přednášek a následujících diskusí, jejichž autory a moderátory byly také známé osobnosti, jako socioložka Jiřina Šiklová, filozof Jan Sokol, či Petra Procházková, Daniel Raus, Karel Hvižďala, Jefim Fištejn, ale i Pavel Klinecký, autor zajímavých rozhovorů v pořadu „Uchem jehly“ v ČT a řada dalších osobností. Jistě k tomu přispěl i současný předseda výboru ESBU Michael Otríšal svými zkušenostmi z náboženského vysílání ČT, který také organizoval promítání dvou filmů k dané problematice a diskusi o nich.

Byl jsem rád, že jsem mohl také vznést otázku, která mne dlouhodobě zajímá, totiž úloha medií při značně skeptickém hodnocení stavu současné společnosti. Bezpochyby je velkým přínosem medií včetně investigativní žurnalistiky, že se veřejnost rychle dozvídá o různých nepravostech, třeba o korupci nebo o některých problémech s potravinami, ale při hlubším pohledu na daný problém by neměla chybět otázka, zda tomu nebylo mnohem hůře v dobách minulých, tedy v minulých desetiletích či staletích, kdy takový mediální dozor chyběl nebo nebyl připuštěn.

Letošní program ESBU byl věnován problematice strachu s odkazem na verš „Neboj se, jsem s tebou, jsi můj“ (Iz 41, 10). I toto náročné téma bylo pojednáno z různých hledisek a nechyběli zase Jan Sokol a Jiřina Šiklová, panelovou diskusi řídil také Martin Putna, řada odborných poznatků zazněla i v přednáškách Prokopa Remeše či Radkina Honzáka a dalších. Zajímavá byla i přednáška Zuzany Peterové, zástupkyně židovské obce. V původním programu se počítalo i s přednáškou Róberta Bezáka, bývalého arcibiskupa z Trnavy. Ten se však nemohl dostavit. Byly také promítány 2 filmy, spojené s fenoménem strachu (Životy těch druhých, Ruka) a opět následovala kvalifikovaná diskuse k nim.

Filmové umění není ovšem jediným oborem, s nímž se účastníci ESBU v Třebíči setkávají. Jak loni tak letos jsem tam zažil krásný varhanní koncert v Basilice sv. Prokopa, která je označována za klenot středověkého

stavitelství. Je zapsána mezi památkami UNESCO, stejně jako nedaleká, jedinečně zachovalá židovská čtvrť Třebíče se dvěma synagogami a hřbitovem. To také patří k výhodám pořádání ESBU letos už pátý rok v Třebíči. První akce ESBU byla r. 1993 v Bechyni, každoročně až do r. 2003 a od r. 2004 do r. 2008 v Novém Městě n. M.

Velmi zajímavým zážitkem loňského i letošního ESBU byl celodenní výlet do zajímavého okolí Třebíče. Loni to byly Kralice, samozřejmě s návštěvou Památníku Bible kralické a Náměšť nad Oslavou, letos pak Telč a Slavonice.

Svým způsobem zajímavým tématem pro ESBU by mohly být i nedaleké Dukovany s atomovou elektrárnou. Většina zmíněných akcí a také ubytování účastníků v Třebíči se ostatně realizuje v hotelu s příznačným názvem Atom. Prostory tohoto hotelu bývají k dispozici i pro další zajímavé akce, jako např. koncerty (třeba klavírní R. Kvapila), příležitostné výstavy, pro fair trade obchůdek nebo tradiční gardenparty s řadou vtipných vystoupení účastníků. Během přednášek a diskusí zaznívají v prostorách hotelu také písně z ekumenického zpěvníčku ESBU.

Pravidelnou součástí programu ESBU je ovšem i ekumenická bohoslužba s Večeří Páně v třebíčském kostele ČCE.

Akce ESBU ukazuje, jak různé možnosti kontaktů se v ekumenické sféře nabízejí.

Dušan Čurda

„Stíhám vinu otců na synech do třetího a čtvrtého pokolení
.....“ (Ex 20,5)

Několik poznámek z cyklu přednášek „Desatero pro 21. století“ Mgr. Davida Nováka, kazatele Církve bratrské a vysokoškolského pedagoga, působícího t. č. i na Univerzitě volného času.

Podíváme-li se kolem sebe, vidíme, že to, co udělali naši otcové (rodiče), to si musíme opravdu odskákat. Naslouchá-li kazatel příběhům mnoha lidí, zjišťuje, že značná část jejich problémů je daná tím, co zažili se svými rodiči. Rodiče poznamenávají děti v dobrém i zlém. Viny, nepravosti a pochybení rodičů jsou baťohem na zádech dětí až do hrobu. Vzpomeňme na potomky některých nacistických zločinců, jak těžce se vyrovnávají s tím, co spáchali jejich otcové. V novinách jsme nedávno četli

o dceři komunistického prokurátora Vaše, jakým břemenem jsou pro ni vzpomínky na otce.

Bratr kazatel Novák nám vyprávěl, jak ho vyhledala žena uvažující o sebevraždě. Důvodem jejích trýznivých myšlenek bylo, že hluboce sama sebou pohrdala. Považovala se za hloupou a ošklivou, jak jí to v dětství sdělovali její rodiče. Přitom absolvovala dvě vysoké školy a byla i příležitostnou modelkou. Stále se snažila dokázat rodičům i sobě, že je jiná. Nedařilo se jí to. Pohled do zrcadla, kde viděla krásnou ženu ani pohled na dva vysokoškolské diplomy jí nepomáhal. Byla hluboce zraněna na duši.

Někdy způsobí i jiná necitlivá poznámka tragedii, například řekne-li otec dcerce, že je tlustá. Tím se snadno rozjede anorexie (porucha příjmu potravy), s kterou pak dívka po léta bojuje s pomocí lékařů a někdy tento boj končí smrtí.

Je hrozně těžké zbavit se takového poranění a odstranit takovou emocionální jizvu. Jedinou cestou - a opravdu velmi těžkou - je odpuštění. Tím se lze odříznout od toho tíživého břemene.

To, co platí v osobním životě, platí i v životě veřejném. Například v ekologii nás zatěžují hříchy či neuvážené postupy minulých generací. Platí to i pro vztah mezi národy. Vzpomeňme na válku na Balkáně, vyvolanou jizvami nezhojenými po staletí. I u nás máme starou jizvu - obsazení pohraničí a pak zas odsun Němců. Tato historická jizva stále budí emoce, naposledy při prezidentské volbě. Historie zůstane, tu nezměníme, ale odpuštění umožní odstranit vinu.

Většina z nás jsou také rodiče. Není jedno, co děláme a říkáme. Svým jednáním ovlivňujeme životy druhých a především pak našich dětí.

V jedné knize říká manžel své ženě: „Je dobré držet se Božích přikázání, to umožní člověku jít v životě rovně, podle čáry, a nezatížit břemenem své děti.“ Možná právě proto je to v desateru zdůrazněno, abychom si dali velký pozor na své jednání a svá slova.

Jana Oliveriusová

Taizé: Dny důvěry v Praze (15. - 17. listopadu)

V blízké době se v Praze uskuteční celostátní setkání mládeže, které organizují bratři z Taizé, ekumenické řeholní komunity ve Francii. Ta má v současnosti přibližně sto členů z dvaceti pěti různých států napříč kontinenty.

Obsah setkání bude odpovídat tomu, jak vypadají setkání přímo v Taizé: Modlitby se společnými vícehlasými zpěvy, biblické přednášky a na ně navazující diskusní skupinky, společné jídlo, ticho k modlitbě.

Kde je možné dovědět se víc?

www.dnyduvery.cz Tady jsou další informace k setkání a je třeba, aby se zájemci o setkání také *zaregistrovali*?

Mohu nějak pomoci s organizací a chodem setkání?

Ano. Na uvedených stránkách je především odkaz na nabídku *ubytování*. Setkání je celostátní a členové pražských sborů a farností jsou žádáni o nabídku noclehu pro mimopražské. Ostatně i to je způsob, jak se zažít společenství, o něž jde ve Dnech důvěry v první řadě.

Taizé

SETKÁNÍ MLADÝCH –
DNY DŮVĚRY
PRAHA 15.–17. 11. 2013

ZTIŠENÍ, MODLITBY
BIBLICKÉ ÚVODY
WORKSHOPY
PŘIJETÍ V RODINÁCH
SETKÁNÍ S BRATRY Z TAIZÉ

WWW.DNYDUVERY.CZ

Ta naše mládež

3. 9. 2013 Poprázdňinová mládež, domluvili jsme se, že se pár týdnů budeme probírat listem Filipským.

10. 9. 2013 Fp 1,1-1,11 (Filip H.) a vyprávění o setkání mládeže a pamětníků na místě koncentračního tábore ve Flossenburgu (Benjamin H.)

17. 9. 2013 Fp 1,12-26 (Matouš Heller) a promítání fotek ze svatby Judith a Marka Stoklasových (a dort!)

24. 9. 2013 Fp 1,27 - 2,11 (Kateřina T.) „Považujte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“ Nesmí při tom ale zapomínat sám na sebe a zdravý vztah sám se sebou. Na závěr jsme si přečetli kázání na téma: Miluj bližního svého jako sebe samého od O.Macka z knížky Desatero, kterou na jaře vydal.

1. 10. 2013 Fp 2,12 - 2,17 (Michal H.) „S bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení!“

8. 10. 2013 Fp 3.kapitola (Filip H.) Jak se čte list Filipským? A druhý program zpívání.

12.-13. 10. Společný mládežnický víkend - nejeli jsme do Mšena, našli jsme azyl u Hartelů v Nebušicích. Promítali jsme si dokument o Pitterovi Milujte své nepřátele.

15. 10. 2013 Fp 4, 4-7 (Kateřina T.) Přečetli jsme si i Lk 2, 1-14; Ga 5, 22-24; Mt 6, 25-34. Radujte se v Pánu vždycky!

Tímto jsme uzavřeli list Filipským. V druhé části jsme z mládežnické krabičky pod Ámosem vybrali po dlouhé diskusi na další měsíc a půl oříšek - knihu Kazatel.

22. 10. 2013 Kaz 1,1-11 (Sandra) Pomíjivost, ale ne marnost!

Poté vyprávěla Irena o červencovém sjezdu mládeže ve Francii (Le grand kiff).

A bohatý třetí program :-).

Kateřina Tichá

Přemysl Pitter - Milujte své nepřátele - písemná "diskuze"

O víkendu 12.-13.října jsme s mládeží uspořádali výlet. Původně jsme měli jet do Sedlce u Mšena, k Homutům na chalupu, ale kvůli Alešově rozbitému kotníku jsme nakonec našli azyl u Härtelů - ve stylu příměstských táborů. Do tábornických let jsme se rádi vrátili s Benjaminovou hrou. Promítli jsme si delší verzi dokumentu o Přemyslu Pitterovi, mnozí z nás o něm slyšeli poprvé.

Měla jsem dojem, že je to velký idealista, ale dělá mnoho dobrého:

TO SE MI LÍBÍ. Je lepší být naivní idealista a snažit se o něco dobrého, než být "realista" a říct, že to nemá cenu. Řekl bych, že jsem taky idealista a "dělat mnoho dobrého" to bych rád.

- Ale jako "naivní idealista" se ti někdy může stát, že zažiješ VELKÉ zklamání v tom "zlém světě". Nebojíš se takového zklamání!?!?

- Zklamání asi k životu patří, ale vyplatí se už kvůli tomu "dobrému", o které usilujeme (i když se nám to nedaří).

- Je dobré být připraven na zklamání...chybami se člověk učí.

- Myslím, že pokud i ten "naivní idealista" zažije v "tom zlém světě" zklamání a zabuduje ho do svého přesvědčení, že pořád nemusí být šťastný konec, může se jeho "naivní idealismus" změnit v mnohem silnější přesvědčení a přestane být "naivní".

- Takže "ideální varianta": realistický idealista nebo idealistický realista?? :/ ??

- Já bych řekl, že to první je o kousek lepší.

- To slovo "naivní" možná působí zbytečný zmatek. Není to ideál být naivní, ale napsal jsem, že je to lepší než se nesnažit. Já osobně vím o zlém světě, ale to je ještě větší motivace k dobru. Bezchybný svět by to nepotřeboval.

- Kdo jiný než "naivní" idealista může něco dobrého udělat. Jestliže realista nevidí žádné dobro, těžko je může vykonat. V tomto "zlém" světě je jen nedostatek dobra. Je lepší být "naivkou" a dobro hledat než být "realistou" a s nedostatkem dobra se smířit.

- Je možné se smířit s nedostatkem dobra ve světě, ale ne ve stylu rezignace, ale spíše ve smyslu připravenosti/motivace pro mě, který s tím

smířený být nechce a chce s tím něco dělat. -> Paradox... smířen ale nesmířen

- Řekl bych, že i realista může konat dobré věci - jen snad - mít nějakou vizi může být o poznání těžší.

- Realista bez ideálů o idealismu už tuší, že jeho nápad by NEMUSEL vyjít, protože "zná" jak to chodí a pak mu chybí potřebné odhodlání a nervy k činu.

- Pokud chce člověk něco změnit, musí být i realista, ale to neznamená, že nemůže mít ideály. A být realistou neznamená vzdát se touhy posouvat hranice, mít odvahu udělat něco nečekaného.

Kdo je idealista? - Je to někdo, kdo má nějakou vizi (=nápad/myšlenku), nebo je to snílek s hlavou v oblacích, který buduje nereálné konstrukce...? Všechno většího významu zpravidla začíná právě myšlenkou, kterou někdo nemá strach rozvíjet. Takový realista, který se nebojí své ideje realizovat je pro mě vzorem a to snad i proto víc, že ostatní společnost ho přes jeho milosrdenství odsuzovala a kladla mu v jeho snažení překážky.

Kdo se pokládá za idealistu ať udělá čárku: ///// (z 10 - pozn. red.)

"Nezabiješ." A to slovo donutí mě odpouštět a milovat všechny bez rozdílu.

Je zajímavé sledovat vývoj osobnosti od sebevraždy (pokusu) k žití výše zmíněného citátu.

- Myslím, že to má k sobě blíž, než se zdá. Pokud se někdo (vyšší inteligence) chce pokusit o sebevraždu, má jistě silný pocit prožívání vlastní existence a s tím spojené i odpovědnosti za ní. Zklamání svého vlastního bytí, jeho smyslu, vede k myšlence na sebevraždu. Naplnění existence je pak naopak její sdílení s druhými. Skoro jako by charitativní práce byla výsledek domyšlení sebevraždy...

- Lépe bych to nenapsala. Zklamání, pocit vlastní nedokonalosti, nedostatečnosti, a z toho se zrodí poslání a tahle síla. A vzatí na sebe odpovědnosti, která je velká a těžká.

- Moc se mi líbil ten jeho 10% výrok, když si uvědomil: "Můj život už mi nepatří."

Nevím, jestli je možné milovat opravdu bez rozdílu jenom na základě "nezabiješ".

- Spíš než na základě slova, tak na základě víry a důvěry k tomu, kdo to slovo řekl. Nezabiješ => odpustíš => miluješ bližního svého jako sebe

samého.

- Šipka od nezabiješ k odpustíš? Není to trochu unáhlené? Upřímně, kdo z vás umí doopravdy odpustit...

- Je to opravdu těžké.

- Mě ta šipka nezabiješ => odpustíš dá smysl. Pro mě nejde jen o fyzické zabití, ale také o zabíjení vztahů. A pokud s někým nekončíme, nevykašleme se na něho, "nezabijeme vztah", i když nám křivdí => to je odpuštění, ne?

- Co říká Ježíš Kristus o zabití? I v myšlenkách... stejně jak je těžké nezabít člověka v myšlenkách či slovech, je těžké mu v myšlenkách doopravdy odpustit. Stejně tak i ve skutečích.

- Nejenom. Vedlo ho k tomu i dvojpřikázání lásky a "milujte své nepřítelé". Citát je jen vytržený z celého kontextu.

Opravdu se dá vše odpustit? Není to jen "převlečené" smíření se s minulostí.

- Myslím, že když nedokážeš něco odpustit, nemůžeš se s tím nikdy smířit. Pořád to v tobě bude...

- Pro mne odpustit neznamena zapomenout, ale začít znova, a přitom dobře si uvědomit, co se stalo a že by se něco takového už nemělo opakovat.

- Já si nemyslím, že je dobré nějakou vinu smazat, to by znamenalo, že bychom příliš rychle na zlo zapomněli a třeba by se opakovalo?! Vina, která se stala, stala se. Ale můžeme ji opustit a znovu jít dál.

- Pro mne odpustit znamená udělat tlustou čáru. Už to nikdy nevytáhnu. Už to nebudu připomínat, předhazovat. Už je to skončená záležitost. Neříkám, že budu vždy budu vždy vyhledávat společnost toho druhého, ale už to vždy bude minulost.

- Protože jak můžeme kdykoli říct, kdo je doopravdy vinen... my nikdy neznáme celou pravdu.

A nebylo příliš kruté dát dohromady děti - sirotky - s dětmi vrahů jejich rodičů? A nebo dokonalý obraz, kterého jsou schopny snad jen děti - milovat své nepřátele.

- Nebylo to kruté :)

- Určitě je to nepředstavitelné, ale fungovalo to. Ne vždycky to byly sirotci a děti vrahů rodičů!...

- Přejde mi spíš, že tam spolu byli děti, jejichž rodiče se zabili navzájem. Takže "vlk s vlkem" nebo "beránek s beránkem", jak chcete:) Němci z českých koncentráků a Češi z německých.

- Před válkou bylo zvláště v Sudetech běžné, že si děti na pískovišti hrály spolu a bylo jim jedno, zda to jsou Češi, Němci... A navzájem se domluvily, i když se nikde neučily jazyk toho druhého.

- Připomíná mi to obraz Božího království, kde si hraje vlk s beránkem.

- Němka, modrozelená blůza: P. Pitter vysvětlil, že jsme dobří lidé a tak to tak bylo...

- Láska a odpuštění pramení zejména z porozumění. P. Pitter porozuměl dětem a okolí. Pochopil, že děti za nic nemůžou a miloval je. Také se snažil porozumět ostatním lidem a učil to samé děti. Svým příkladem zasazoval novou lásku a odpuštění.

- Otázka ale je, jak bychom v takové míře toho byli schopni my, v našem věku nebo starší. Je i pak možné takové ideální smíření, hrát si na jednom pískovišti, a neřešit toho druhého? Byli by toho schopni i rodiče těchto dětí?

- Myslím, že by to trvalo déle, ale možná by toho schopni byli. Kdyby viděli u Pittera jeho příkladný přístup. U těchto dospělých by to možná bylo jako u těch šestnáctiletých Hitlerjugend. Byli zpolitizováni, ale dobré je přemohlo, po delší době.

Já slovo "nezabiješ" vůbec nechápu jako "odpouštěj a miluj všechny bez rozdílu". Nezabiješ je pro mě jednoduchý standart, ale odpouštět a milovat své bližní je pro mě dost těžké, dokonce navíc nepřátele.

- "Milovat všechny" to je také taková hippie myšlenka. Ani tehdy ani jindy v minulosti to nikdy moc nevyšlo. Něco na tom zabraňuje širší společenské aplikaci. Ta se vždy zvrtné. Jen pokud se tím budeme řídit sami, ze svého vnitřního rozhodnutí, a nikdy a nijak to nenutit ostatním, může fungovat.

- Nedokáži milovat všechny. Kolik lidí třeba při práci v nemocnici mi není příjemných. Ale vždy si zachovám, teda snažím se, úctu ke každému. Mně dá zabrat milovat své bližní a už i v tom někdy selhávám...

- Úcta = součást lásky, takže se o to snažíš. To, že se někdo snaží je důležitější než výsledek.

- Souhlas. Jde o lásku v širším slova smyslu a o tu snahu.

Životopis JUDr. Bedřicha Molnára.

Můj děd JUDr. Bedřich Molnár (1846 – 1928) napsal paměti, které nazval „Z farského koutku“. Z nich čerpám pro napsání jeho krátkého životopisu. Dědeček byl v letech 1925 -1928 předsedou kazatelské stanice naší církve v Praze – Dejvicích, proto by následující řádky mohly zajímat některé, zvláště starší členy našeho Dejvického sboru.

Zmíním se na začátku o dvou předcích mého dědečka. Jeho děd Petr Molnár, narozený v Uhrách, absolvent bohosloveckého vysokého učení v Šárošském Potoku, byl povolán v době po vydání Tolerančního patentu 1781 jako mnozí jiní mladí bohoslovci maďarští do Čech, kde byl nedostatek evangelických duchovních sil. Sionský básník Jan Pelíšek věnoval těmto prvním uherským věrozvěstům báseň „Čeští toleranční apoštolé“, v níž líčí odhodlání, nadšení a oběť těchto mladých mužů, kteří opustili svou vlast a svůj národ, aby se dali v službu našemu národu pro království Boží.

Otec Bedřichův Jan, narozený 1797 již v Čechách, vystudoval theologii helvetského vyznání na Slovensku a stal se ve věku 23 let farářem evangelického reformovaného sboru v Hořátvi u Nymburka. Zde působil až do své smrti v roce 1852. Oženil se ve třiceti letech s Marií Kazayovou. Na hořátevské faře se jim narodilo deset dětí, šest chlapců a čtyři holčičky, z nichž jedna zemřela velmi záhy. Nejmladší byl syn Bedřich. Děti vyrůstaly v láskyplném rodinném prostředí a užívaly si také radovánek s ostatními hořátevskými vrstevníky jak v létě tak i v zimě v okolní přírodě.

Když děti dorůstaly a dokončily místní evangelickou základní školu, začaly starosti rodičů, co s nimi dál. Bylo rozhodnuto, že hoši půjdou na studie. V kronice se poutavě vypráví, jak žili a studovali Bedřichovi starší bratři v Praze, jak za nimi jezdívala jejich maminka s proviantem a jak se na ně jejich nejmladší bratr vždycky velmi těšil, když přijeli domů na prázdniny a přvezli mu různé drobné dárečky.

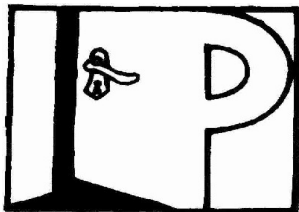
Když také Bedřich vychodil základní obecnou školu, dostalo se mu dobrodiní, že byl přijat do státního vyššího gymnázia evangelického v Těšíně ve Slezsku. Z dědečkových pamětí cituji: „*Na Těšín, kde jsem odbýval svá gymnazijní studia, vzpomínám přečasto. To výborné evangelické gymnázium, a ještě více od evangelického sboru Těšínského s pomocí státního zřízení alumneum pro nemajetné studenty ulehčilo naší dobré mamince (tatínek již nežil) nad míru starost o udržování na našich studiích. Považte, celý roční plat za jednoho alumna za byt, stravu, praní prádla a potřebné opatření na světlo a teplo hlavně v zimě činil pouhých 50 zl. rak. měny.*“ Ve svém

vyprávění o této době zmiňuje Bedřich jmenovitě mnohé svoje učitele i spolužáky. Většina studentů byla z Čech, z Moravy, ale i ze Slovenska a z Polska. „Gymnázium mělo sice ráz německý, ale profesori byli většinou Slované a fakt, že vyučovalo se také češtině a polštině pro Čechy, vztažně pro Poláky obligátně, byl významným výchovným prostředkem ku probuzení a zesílení vědomí národního. Tak se docílilo, že jsme se neodnárodnili, ano že národní vědomí, vlastenectví, postupem času v nás jen rostlo, a že jsme zároveň naučili se důkladně němčině, což bylo pro nás Slovany veliké plus.“

Z dědečkových vzpomínek na Těšín ocituji ještě dvě příhody. „Na prof. Biermanna, historika, s obzvláštní vděčností vzpomínám. Tehdy jsem rád kreslival hlavičky a dařilo se mi dost, že jsem zpodobňoval hlavy našich učitelů. Tak jsem také jednou mezi hodinou, když Biermann po svém zvyku procházel se po učebně a přednášel, rychle vykreslil nepozorovaně jeho hlavičku na kousku papíru, který koloval ve škamně. Bystré oko profesorovo to postřehlo, corpus delicti bylo konfiskováno, když se pan profesor od hochů ujistil, že je dobře trefen a já jsem po zásluze za svou nepozornost byl pokárán. Ale dobrý učitel poslal mne potom k polskému malíři Swierkiewiczovi a zařídil na svůj náklad, abych se v soukromé škole tohoto umělce po dobu školního roku v kreslení zdokonaloval. Rád a vděčně si na tuto dobrotu vzpomínám. Nesmím zapomenout na učitele náboženství. Byli to důstojní starci „tatulek“ Žlik a „tatulek“ Klapsia. Ti odbývali s námi ekshorty v aule gymnázia a kázali nám ve velkém evang. chrámě. V živé paměti mi zůstal tento patriarchální způsob prožívání náboženství. V předvečer přijímání večere Páně scházivali jsme se v aule, kdy některý z oktávánů přednesl u přítomnosti profesorského sboru řeč na nějaké vhodné téma a připojil prosbu k učitelům, aby nám odpustili vědomé i nevědomé poklesky, jichž jsme se dopustili. Po takovém proslovu povstal ředitel Kalinčák a dával jménem sboru profesorského své „rozhřešení“ způsobem sobě vlastním, vždy pohnut někdy až k slzám.“

Po skončení těšínských studií nastala doba studií vysokoškolských v Praze na Právnické fakultě. Maminka, již dlouho vdova, a nejstarší bratr Petr, o 18 let starší, lékař v Nymburce, mu zajistili skrovné živobytí, ale přivydělával si též jako domácí učitel v zámožnějších rodinách, např. též v rodině průmyslníka Gröbe, který měl na Královských Vinohradech nádhernou vilu s velkou zahradou, dodnes v dobrém stavu.

(Jan Jasná, pokračování v příštím čísle)

- Již tradiční prodej podzimních plodů v neděli 20. října vynesl 3100 Kč. Peníze budou použity na práci křesťanské služby. **Organizátorkám patří velký dík.**
- Pokračuje prodej vína z Nosislavi, cena láhve 200-250 Kč. Koupí přispějete na vybudování chráněného bydlení v Nosislavi. Možno zakoupit u sestry farářky.
- 2. 11. Seminář učitelů nedělní školy na Vinohradech- téma: Učitel jako svědek víry - Credo
- 3. 11. Po bohoslužbách - oslava kulatých narozenin br. Miloše Caldy
- 9. 11. Konvent Pražského seniorátu v Kobyliších
- 10. 11. Po bohoslužbách - porada učitelů NŠ
- 13. - 17. 11. Bienále pro Diakonii 2013 v Brně - více uvnitř čísla
- **30. 11. v 18:00 Rozhovor s konfirmandy před rodiči a presbytery**
- V neděli 3. listopadu od 14:00 objednala M. Študentová prohlídku kostela U Martina ve zdi s Mikulášem Vymětalem. Nedávno se jí zúčastnila s průvodci a byl to pro ni nezapomenutelný zážitek. Mikuláš Vymětal zná historii kostela, historii událostí, příběhy různých aktérů i legendy. Navíc nás vezme do míst, kde jste jistě ještě nebyli. M. Študentová doporučuje sportovní oblečení a ev. buď dobře svítící mobil nebo malou baterku. (Vstup tam samozřejmě není povinný.) Prohlídka je vhodná pro všechny věkové kategorie - děti, dospělí i seniory. Příští rok budeme slavit 600 let od prvního vysluhování podobojí právě v tomto kostele. O důvod víc znát ho lépe než ostatní. Mikuláš Vymětal se na dejvické moc těší. Zřejmě tam bude někde kasička na dobrovolný příspěvek na nějakou charitativní akci.
- K listopadovému setkání s hostem panem Škrábkem
- Josef Škrábek (1928) je po otci Čech, po matce Němec, je velmi dobře znalý sudetoněmecké problematiky, autor několika knížek, z nichž poslední vydal MUDr. Z. Susa. Při setkání ji bude prezentovat. Pan Škrábek je katolík, angažuje se v KDU-ČSL.

Kalendář na listopad 2013

Bohoslužby	3. 11. s VP	P. Hudec
ve sboru -	10. 11. Zpívají Naši pěvci	P. Hudec
neděle 9:30	17. 11.	P. Hudec
	24. 11.	A. Hudcová
	1. 12. 1. adventní s VP	P. Hudec/A.Hudcová
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Náboženství:	zatím pozastaveno
	ZŠ Suchdol:	pátek 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 21. 11. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30, 10.11. Zpívání při bohoslužbách	
Křesťanská služba	Podle dohody	
Klub poznávání	čtvrtek! 28. 11. v 9:30 přednáška dr.Petříčka "Půjdeme spolu do Betléma... s botanikem"	
Hodina pohybu	4. a 18. 11. v 15:00	
Setkání s hostem	28. 11. v 19:00 Josef Škrábek – „Máme se ještě bát sudetských Němců?“	
Staršovstvo	Čtvrtek 8. 11. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek od 16:30, 23. 11. Soustředění od 9 do 12 h.	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 26. 11. 2013. Číslo vyjde 1.12.2013.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Prosinec 2013

SOUTERRAIN

Obsah	Strana
Konfirmace v adventu 2013	2
Z jednání staršovstva	2
Prohlídka kostela Martin ve zdi	7-11
Seminář pro učitele NŠ	11
Pečeť církevní	13
A nit trojitá...	15
Vánoční koncert NP	19
Tradiční zpívání lidu dejvického – noty	21-23
Kalendář na prosinec	24

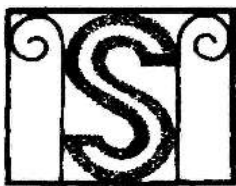
Konfirmandi 2013

Foto: M. Jílková

Konfirmace v adventu 2013

Letošní konfirmace je pro mě v Dejvicích poslední. A je zvláštní, že budou konfirmováni mladí lidé, které jsem při příchodu do dejvického sboru pokřtil. Mým prvním křtem v Dejvicích byl křest letošního konfirmanda Jakuba Jílka. Když na to myslím, dojmá mě to. Konfirmační přípravu chápu jako příležitost pokusit se mladým lidem vysvětlit obsah křesťanského vyznání víry a především jim dosvědčit, co pro mě víra znamená. Konfirmandi jsou na začátku cesty víry. Moc bych jim přál, aby na této cestě vytrvali a došli k jistotě, která může pravdivě vyznat s heidelberským katechismem toto: Mým jediným potěšením v životě a smrti je, že nejsem sám svůj, ale náležím svému věrnému spasiteli Ježíši Kristu. Letos budou konfirmováni Vít Cihla, Daniel Javornický, Jakub Jílek, Nevena Prosková, Michal Růžek a Daniela Růžková.

P. Hudec

Z jednání staršovstva

– čtvrtek 7. 11. 2013 v 19,00

Datum příští porady v lednu 9. 1.

- 20. 10. podzimní bazar – výtěžek 3 100,- Kč byl věnován na křesťanskou službu
- 3. 11. se zájemci ze sboru zúčastnili návštěvy kostela Martin ve zdi s M. Vymětalem (účast cca 60)
- probíhá výprodej knih ze sborových zásob za symbolickou cenu
- informace o semináři učitelů NŠ 6 účastníků z našeho sboru podala M. Študentová
- konvent 9. 11. 2013 v Kobylisích
- informace o konfirmandech: v sobotu 30. 11. od 18:00 cca 1 hod. bude probíhat prezentace před členy staršovstva a ostatními členy sboru, celkem bude konfirmováno 6 dětí: D. Javornický, V. Cihla, N. Prosková, D. Růžková a M. Růžek, J. Jílek
- děti (sbor a ZŠ Suchdol) – pro nezájem byla výuka ve sboru pozastavena, děti, které mají zájem, ale ve čtvrtek nechodí, byly pozvány do NŠ. O výuku předškolních dětí projevila zájem paní Edita Berková, která nabídla pomoc s propagací tohoto kroužku v dětském centru a mateřské škole na Praze 6. Půjde o nabídku

vyprávění příběhů z Bible dětem ve věku 3 – 6 let s rodiči vždy ve čtvrtek od 17:00 hod., pokud bude zájem, začne se 28. 11.

- informace ze schůzky o samofinancování církve a návrh, jak postupovat při probírání zaslaných materiálů týkajících se samofinancování podal J. Mašek a K. Sýkora - vzhledem k rozsahu tematického okruhu bylo doporučeno, aby se staršovstvo sešlo mimořádně v listopadu a v lednu bude svoláno sborové shromáždění
- strategická komise zřízená SR shromažďuje podklady, doposud zpracovala již odeslané dotazníky
- na schůzce v Nuslích br. Stolař hovořil o tom, že jsou veliké rozdíly mezi senioráty, bude potřeba velké solidarity sborů, bude třeba posílit pravomoci seniorátních výborů, a co je důležité zjištění, při porovnání stávající obětavosti se současnou státní dotací na platy farářů jde o srovnatelné částky; v případě zdvojnásobení obětavosti sborů by bylo tedy možné zajistit financování farářů z této získané částky
- dále proběhla prezentace příjmů finančních prostředků od státu a restitučních náhrad, zaznělo doporučení neuvažovat extrémní varianty samofinancování; 26. 11. Budou na staršovstvo přizváni další členové sboru. Podklady k jednání každý presbyter samostatně prostuduje (obdržel e-mailem), v ohláškách zazní výzva pro členy sboru k účasti a prostudování textů. Na mimořádném jednání se rozhodne o dalším způsobu zpracovávání tématu.
- br. farář doporučuje, aby se v příštím roce konala jedna ze schůzí staršovstva ve středisku ve Stodůlkách
- na základě usnesení synodu týkajícího se ocenění (veřejného poděkování) za práci pracovníků ve středisku Diakonie navrhl ředitel D. Caldovou a I. Procházkovou (pracuje ve středisku od jeho založení), ocenění proběhne při VSS
- staršovstvo souhlasí, aby jedna sbírka v roce byla věnována středisku Diakonie ve Stodůlkách (v dobách před pořádáním bienále tomu tak bývalo)
- sbírka na JTD Kč 3 141,- Kč
- sbírka na charitativní pomoc – na Díkčinění 6. 10. Kč 3 695,- Kč
- obdrželi jsme děkovný dopis od sboru v Jilemnici za půjčku, která již byla vrácena

- prezentace DVD v Ostravě se ujme M. Šimek, pokud by nemohl, zastoupí jej M. Žárská
- byly podány informace z pracovní schůzky presbyterů pověřených hledáním faráře

Životopis JUDr. Bedřicha Molnára (pokračování z minulého čísla)

Dědeček se aktivně zúčastnil studentského života spolkového, pokud to poměry dovolily. *„Do vysokoškolské periody spadají události, jež zůstavily nesmazatelné dojmy v mé duši. Byla to především vlastenecká pospolitost tehdejšího studentstva, které bylo soustředěno v mohutné organizaci Akademického čtenářského spolku. V tomto rámci společně svorně pracovali bohoslovci, právníci, medikové, filosofové i technicové. Všecky otázky, týkající se studentstva, docházely v Akademickém čtenářském spolku živého ohlasu.“* Zmiňuje se též o spolcích „Blaník“, „Radhošť“ a „Všehrd“, kde se též angažoval.

„Byl jsem svědkem velkolepé slavnosti položení základního kamene k Národnímu divadlu (1868) a v r. 1869 nadešla rovněž velkolepá slavnost táborová v den pětistého výročí narození Mistra Jana Husa v Husinci. Za Akademický čtenářský spolek vydala se tam tříčlenná deputace: Kanda, Přecechtěl a já se spolkovým praporem a věncem. Prapor nesl Přecechtěl, já věnec. V Protivíně u rodičů Kandových jsme nocovali. Když jsme nazejtří dorazili do Husince, byl rodný domek Husův věnci odjinud již téměř celý obložen, ale našlo se ještě místočko, kde jsem náš věnec pohodlně zavěsil. Sešlo se do Husince 20 tisíc poutníků.“

Jak si dědeček užíval pražského kulturního života, dozvídáme se z dalšího vyprávění. *„V ohledu národním udávala přirozeně hlavní tón matička Praha a neušlo mi, co se v tomto směru dalo. Český student se těšil z toho, že mohl vidět vlastenecké kusy v divadle. Jak jsme byli nadšeni, když jsme mohli někdy spoluúčinkovat např. v kuse „Jan Žižka“ nebo aspoň vidět slavné representanty našeho umění. Nezapomenutelným mi ostal milý, skromný Bedřich Smetana, jež jsem jako osobního dirigenta viděl při prvních představeních jeho „Prodané nevěsty“ a „Braniborů“. Vídal jsem častěji Jana Nerudu, Vítězslava Háalka, Erazíma Vocela, politiky Riegra, Sladkovského, Tomka, Skrejšovského aj.“*

„Vedle studia právnického bylo v Praze pro mne tolik zajímavého, že to

zajímalo cele mého ducha i mé srdce. Přirozeně všiml jsem si života náboženského, pokud se týkal vyznání od otců zděděného, nemohl jsem přece zapřít svůj farský koutek, z něhož jsem vyšel. A tak jsem navštěvoval služby Boží u Klimenta i u Salvátora.“

Tak ubíhal čas, až nastalo loučení se studentským životem. Vysokoškolská studia zakončil Bedřich Molnár v roce 1869. Začalo období soudcovského povolání. Nejdříve v Praze, potom na venkově. Veselí nad Lužnicí, Nová Paka, Kolín, Budějovice, Česká Lípa a Plzeň, to jsou místa, kde B.M. působil v Čechách jako soudce. Píše o tom: *„Vykonával jsem povolání své v sídlech českých, německých i smíšených a mohu říci, že jsem se těšil důvěře občanů, ať byli národnosti české či německé. Farský koutek hořátevský a Těšín duchem svým mne provázeli. Těšín mi dal znalost němčiny, která mi v německých a smíšených krajinách přišla velice vhod.“*

Soudcovská kariéra skončila v roce 1893 v Plzni. JUDr. Bedřich Molnár byl povolán do vrchní církevní rady ve Vídni, kde jako církevní rada setrval do roku 1914.

Do období soudcovského spadají dvě významné události. 19. října 1876 se B. M. oženil. Bylo mu třicet let, bral si devatenáctiletou Boženu roz. Slánských. Kronika líčí zprvu radostnou, ale pak přesmutnou dobu manželů do roku 1883, kdy zemřela Boženka, a před tím i dvě jejich malé děti. O rok později se B. M. oženil se sestřenicí Boženkou Julií Lešovskou z Humpolce. Narodilo se jim 8 dětí, z nichž jedna dceruška zemřela malá, ostatní se dožili vysokého věku. Jedním ze dvou synů byl nejstarší Bedřich, můj strýc Béda, nar. 1886, otec profesora historie na Komenského evang. theologické fakultě Amedea Molnára, druhý syn Jan byl můj otec.

O vídeňském období nechme vyprávět autora kroniky: *„Byl jsem v roce 1893 povolán do evangelické vrchní církevní rady, kdež jsem se stal spolupracovníkem církevního rady Dra Heřmana Tardy'ho, někdy faráře hořátevského. Kdo by se byl nadál, že budou dva Hořáteváci v nejvyšším církevním úřadě! Na Vídeň rád vzpomínám. Dostal jsem se s rodinou do prostředí, které jsem si vždycky přál, do úřadu církevního, v němž soustřeďovaly se tehdy všechny snahy evangelické církve Rakouska a v nich přirozeně i snahy naší evang. církve augšburského i helvetského vyznání. Arci měla evang. Vrchní církevní rada ráz německý, ale vliv rady Dra*

Heřmana Tardy a i působení mé nedalo umlčeti touhám českým, národním. Bylo docíleno, že věstník církevní, vydávaný v němčině, byl vydáván i česky, že zprávy k synodu a o synodu byly podávány i česky, že se s českými presbyterstvy jako takovými korespondovalo po česku.“

Členy církevní rady ve Vídni byli kromě Rakušanů již jmenovaný Dr. Tardy, Dr. Skalský, farář Viktor Opočenský, JUDr. Bedřich Molnár. Trojice Skalský, Opočenský, Molnár se po odchodu Dra Tardyho na trvalý odpočinek stala vedoucí silou vídeňských evang. Čechů. „*Byly to utěšené doby, kdy jsme se scházeli do společných bohoslužebných shromáždění a posilovali se navzájem jak v ohledu náboženském tak i v ohledu národním. Tato shromáždění táhla k sobě také naše české bohoslovce, kteří ve Vídni na tehdejší jediné bohoslovecké fakultě evangelické v Rakousku konali svá bohoslovecká studia. Naše shromáždění byla výborným prostředím, kde mohli uplatňovati své schopnosti, připravující se takto již prakticky k příštímu svému povolání farářskému.“*

Mám před sebou právě sto let starou krásně vydanou brožurku, na jejímž titulním listě zlatým písmem je napsáno: „Spolek pro zřízení českého ev. ref. sboru ve Vídni.“ Je to výroční zpráva tohoto spolku za rok 1912. V ní čtu o mnohých lidech, kteří se v rámci tohoto spolku snažili o založení českého sboru. O mém dědovi je tam psáno toto: „Po bok p. v. c. rady Dra z Tardy postavil se hned po svém příchodu do Vídně jeho spolupracovník ve vrchní církevní radě p. v. c. rada Dr. Bedřich Molnár, jenž od té doby až do dnes s námi sdílel všechna naše přání a naše tužby a snažil se dle své možnosti slovem i skutkem podporovati naši práci a povzbuzovati nás.“ A o kousek dál čtu ještě toto: „Dr. Bedřich Molnár narodil se 5. června 1846 v Hořátvi,.... Následuje stručný životopis, který končí takto: „Vyznamenán byl řádem železné koruny 3. třídy, později hodností dvorního rady, jmenován po té skutečným dvorním radou, jest majitelem čestné medaile za 40leté věrné služby, jubilejní medaile a jubilejního kříže.“

Vídeňská etapa skončila roku 1914, kdy se rodina přestěhovala do Prahy. O tomto období už dědeček ve své kronice nepíše, o této době mnoho nevím. V roce 1920 zemřela jeho milovaná žena Julie. Z let 1914 – 1918, tedy z času 1. světové války, se zachovaly některé dědečkovy dopisy, které psal synovi Janovi, mému otci, na frontu. Dá se snad říci, že dědeček B.M. byl také literárně činný. Proslovil mnoho přednášek, příležitostně

kázal, překládal (na př. spis indického křesťana Sadhu Sundar Singha) a psal také básničky k různým příležitostem.

Na závěr uvádím jednu z nich. Je inspirována 22. veršem z 33. kapitoly proroka Izaiáše: „Nebo Hospodin je soudce náš, Hospodin ustanovitel práv našich, Hospodin král náš, on spasí nás.“

Milost

Před svým soudcem stojím plný vin,
duše moje pokuty se leká,
spravedlivý soud již na mne čeká,
neboť soudit bude Hospodin.

Ejhle - Slunko lásky vzešlo mi,
Bůh se sklonil ve svém milém Synu
ke mně, setřel všecku moji vinu,
a má ústa Pána velebí.

Hospodine, Pane, jak bych měl
za Tvou milost právě díky vzdávat?
Chci Tvé svaté slovo zachovávat,
ó bys pomoci svou při mně dlel!

Jana Jasná

Kterak jsme objevovali zákoutí (zazděného) Martina

Kostel sv. Martina ve zdi, ano to je to místo, kam jsme se měli odebrat v neděli 3. listopadu s mnohými bratřími a sestrami z našeho Dejvického sboru. A aby nás náhodou nebylo málo, tak setra Marta pozvala lidi odjinud a to včetně Našich pěvců, takže nás bylo jak se patří na kostel požehnaně. Zájem o prohlídku kostela sv. Martina ve zdi, vedenou Mikulášem Vymětalem, byl opravdu veliký. Ani není divu, když nám bylo slibováno, že se podíváme na místa, kam se běžně normální člověk nedostane; a byla to pravda! Normální člověk neleze do děr či otvorů v podzemí, kam se osoba běžného vzrůstu sotva vejde. Normální člověk se neplazí chodbičkou lemovanou nějakým železným klandrem s teplou trubkou, a to ve tmě nebo v šeru dohasínající baterky nemaje na hlavě přilbu - však jsem měl potlučenou hlavu a asi jsem v tom nebyl sám. Na půdě to bylo také velice zajímavé a o to nebezpečnější, neboť hrozil pád

z výšky, a to v důsledku špatného šlápnutí na stupátka ve zdi nebo nesprávného vkročení na ztrouchnivělé dřevo podlahy. To se naštěstí nestalo, jen jsme místy uklouzli a někdo se snad bacil do hlavy. Takové tam byly nástrahy!

Možná vám, milí čtenáři, připadá, že jsem vůči kostelu sv. Martina nějak zaujat. Ano, do doby, než jsem vstoupil v neděli ve 14 hodin 3. 11. 2013 do kostela sv. Martina, to tak bylo. Abych to vysvětlil... Od útlého mládí jsem měl vůči tomuto kostelu předsudky, které vyvěraly z mé neznalosti a z nesympatií ke jménu kostela, tedy Martina ve zdi. Moc mi toho Martina bývalo líto, že ho tam zazdili a udělali z něj mučedníka. Po přednášce Mikuláše Vymětala se však mé neznalosti i předsudky rozplynuly. A všechny útrapy spojené s objevováním tajemných zákoutí byly vykoupeny úžasnými pohledy z věže a dobrodružnou cestou k ní s možností projít se zvnějšku po klenbě kostela, kterou běžně vidíme jen bezpečně zdola. Na Mikuláše se, prosím, nehněvejme, že mluvil jen o hrozbě zamazání („nikdo z podzemí kostela nevyjde čistý“) a nikoli o nebezpečí, která hrozila. Díky Bohu jsme všichni mohli odejít v pokoji a ještě zapět chválu ze shromaždiště literátského bratrstva.

Martin Volný

Prohlídka kostela Martin ve Zdi

V neděli 3. listopadu jsme se s tátou vydali na prohlídku kostela Martin ve Zdi. Po příchodu jsme se usadili v lavicích a pan farář Mikuláš Vymětal vyprávěl o historii kostela. Měl zelenou laserovou baterku a tou ukazoval, kde je věž a kde jsou trámy, kam s ním polezeme.

Potom nás vzal dírou v podlaze na prohlídku krypt a základů. Bylo to dobrodružné, museli jsme se krčit a párkrát jsme se praštili do hlavy. Když jsme vylezli z podzemí, vydali jsme se pro změnu zase po žebříku mezi trámy krovu a do věže. Tam nám pan farář vyprávěl hororové příběhy spojené s dávnou historií místa. Ještě nám ukázal, kde býval kdysi zvon.

Líbilo se nám být krtkem pod zemí i ptáčkem na staroměstské střeše.

Markétka a Verunka Petříčkovy

Do kostela na ferratu, aneb Martinem ve zdi křížem krážem

První listopadovou neděli se v časném odpoledni sešlo u Martina ve zdi cca 60 členů nejen našeho sboru. Na programu byla prohlídka kostela, a to zevrubná, tak řečeno od sklepa po půdu, potažmo po věž... Doporučená výstroj: sportovní pohodlné oblečení, které se může ušpinit. Doporučená výzbroj: baterky, čelovky. Br. farář Mikuláš Vymětal si pro nás přichystal poutavé vyprávění o historii kostela a po té nás doslova protáhl prostorami, o kterých nemá běžný návštěvník ani potuchy.

Pod kostelem vede podzemí chodba. Odklopeným poklopem poblíž vchodu do kostela v ní postupně mizel zástup dětí a nadšenců, kteří se nezalekli prašného stíněného prostoru, jímž se dalo projít jen jedním směrem, sehnutě, místy po čtyřech. Zajímavější byla výprava do věže. Cesta nevede po schodišti, ale leze se po železných stupních, jaké známe z rakouských Alp – taková malá via ferrata – nástup je vlevo od varhan. A zase stejný obrázek – celý zástup postupně mizel v otvoru asi 5 m nad úrovní kručty. Co chvíli se někdo zeptal, jestli se tam ještě vejde. Obavy však byly zbytečné – překvapil nás rozlehlý prostor, do lze odbočit a který se rozkládá nad valenou klenbou hlavní lodi, přes jejíž nerovnosti jsou položeny mohutné trámy, po kterých je možné chodit. Někteří z nás využili zcela překvapivé možnosti a v podřepu se sklouzli po svahu klenby do tunýlku ústícího na klenbu vedlejší lodi.

A pak už vzhůru na věž. Odměnou je nám posléze netypický výhled na rozvlákně červené střechy okolních domů. Ještě ale zdaleka nejsme u cíle. Sestupujeme zpátky na kruchtu a z pravé strany varhan po přistaveném žebříku vstupujeme na nevelký kůr, odkud se zpívaly žalmy. I my jsme si na tomto nevšedním místě s chutí zazpívali: Laudate Dominum a Laudate omnes gentes. Obdivujeme žebroví zakončené maskami, nad hlavami vidíme zblízka erb utrakvistické rodiny Holců z Květnice, kteří iniciovali a financovali přestavbu kostela, dokončenou r. 1488. Z této doby pochází tzv. Holcova oratoř, vidíme ji z tohoto kůru naproti, je to jediný prostor kostela, kam se nedostaneme. Vstupovalo se do ní totiž pouze dřevěným mostkem přímo z Holcova domu v sousedství (dnešní severní křídlo Platýzu). Dodnes je ve zdi kostela ve výši patra zřetelný zazděný portálek i stopy po můstku a jeho zábradlí.

Zbývají nám ještě dvě prostory v zadní části kostela. Jedna je pod varhanami. Najdeme tam několik kamenných artefaktů a poněkud svéráznou novodobou betonovou podpěru na místě, kde bývala pata původní věže. Druhá prostora je pod věží, vlevo od úzkého schodiště vedoucího do kanceláře. Krom kotle a technických rozvodů je tam zajímavý pouze rohový kamenný portálek. Zde naše prohlídka kostela končí.

Martin ve zdi v historických datech:

- kostel sv. Martina postaven v letech 1178 – 1187 v osadě Újezd, později Újezd sv. Martina
- před polovinou 13. století stavba staroměstských hradeb rozdělujících Újezd na dvě části
- kostel jižní stěnou přiléhal k hradební zdi (odtud název)
- původně jednolodní románský kostel
- gotická přestavba za vlády Karla IV.
- po r. 1350 loď zvýšena, nově zaklenuta, postavena věž, přistaveno presbyterium čtverc. půdorysu
- 1360 – 1370 presbyterium zaklenuto žebrovou klenbou (jedna z nejstarších tohoto typu u nás)
- koncem října 1414 v kostele poprvé vysluhována svátost oltářní

pod obojí způsobou

- 1488 přistavěny 2 boční lodi
- 1678 požár kostela
- 1779 zřízen barokní portál
- 1787 kostel zrušen – skladiště, byty, obchody
- kolem kostela byl po staletí hřbitov, připomíná ho pamětní deska významné sochařské rodiny Brokoffů, pohřbených zde v 18. stol., zasazená na vnější straně presbyteria
- 1904 kostel koupila Pražská obec
- 1905 – 1906 kostel zrestaurován dle citlivého návrhu Kamila Hilberta, věž doplněna novorenesančními štíty
- od 1. světové války kostel v dlouhodobém pronájmu ČCE
- v nedávných letech provedena generální oprava kostela spojená s archeologickým průzkumem

Za nevšední zážitek budiž poděkováno br. faráři Mikuláši Vymětalovi a ses. Martě Študentové, která to s ním po své vlastní průvodcovské zkušenosti pro nás domluvila.

Věra Tichá

Seminář pro učitele nedělních škol, 2. 11. 2013 Praha, sbor ČCE, Vinohradská 60

Krédo v kontextech společenských, obecného náboženství a proč Krédo vykládat příběhem... (Tomáš Trusina)

Hned na začátku své dílny nás Tomáš Trusina rozdělil do několika skupinek, abychom se v trojicích nebo čtveřicích pokusili zodpovědět několik jednoduchých otázek: kdy jsme se poprvé setkali s krédem - vyznáním víry, za jakých okolností, kdo nás s krédem seznámil, jak a zda jsme mu rozuměli ... Byla to dobrá příležitost k seznámení se sousedy v lavici, ke vzpomínání na dětství a pocity a dojmy spojené s vyznáním víry. Když si toto člověk připamatuje, snáze se pak vcítí do myšlení a představ dětí, které dnes přicházejí na bohoslužby a do nedělní školy a s nimiž pracujeme.

Naše odpovědi pak byly přehledně sepsány: většinou jsme si nepamatovali, kdy jsme poprvé krédo slyšeli, bylo to v dětství, v době dospívání, při konfirmačním cvičení, prostřednictvím rodičů, prarodičů nebo až v dospělosti, z četby. Jako děti jsme je mnozí vnímali jako naučnou básničku, překvapení, svátostný šum, který patřil ke křtu a k Večeři Páně, někteří přiznali dětský strach až děs z onoho, že „přijde soudit živé a mrtvé“, většinou jsme krédu jako děti nerozuměli a byla to pak pro nás spíš otrava.

Po tomto úvodu jsme společně vyznání víry přeříkali, soustředěně a snažili se pak formulovat, jak na nás krédo působí teď, jaký obraz se nám při něm vybaví. V odpovědích zaznělo: křesťanská abeceda, zhuštěný sumář, hymna, erb, přísaha ... V tuto chvíli ještě nezaznělo krédo jako „příběh“, možná proto, že jsme „příběhy“ a „vypravěčstvím“ byli zahlceni z předchozí výborné přednášky Pavla Hoška.

Pak jsme otevřeli 8. kapitolu Markova evangelia a Tomáš verš po verši četl a vykládal příběh Petrova vyznání víry (27-38). Ve zkratce: Ježíš se ptá učedníků, za koho jej lidé pokládají, obrací se přímo na Petra, po jeho vyznavačské odpovědi „Ty jsi Kristus“ zavazuje jej k mlčení a předpovídá utrpení, kterým musí projít.

V každém verši jsme hledali a učili se rozeznávat části kréda, příběh, který k němu patří, a kontext, v němž se příběh odehrává. Ze známé kapitoly se stalo nesmírně napínavé čtení. Pokusím se zachytit jen jeho závěr: První celkem nenápadný kontext příběhu z Markova evangelia, jeho umístění poblíž Cesaree Filipovy, tedy ono „císařovo“, se stává klíčovým v pokračování Ježíšova příběhu, jeho utrpení až ukřižování. Tak i naše současnost je nejen kontextem našich životních příběhů, ale aktivně do nich vstupuje. Základem kréda je Ježíšův příběh, výzva k jeho následování, krédo ukazuje směr našim životům.

Text Trusinova výkladu bude doufám dříve či později k dispozici. Seminář byl pečlivě a promyšleně připraven, účastníky se podařilo vtáhnout do děje. Bude jen dobře, nepřestaneme-li o těchto věcech a souvislostech přemýšlet a podaří-li se něco z toho zprostředkovat i našim dětem.

Anna Hejlová

Pečeť církevní

Dnešní doba si potrpí na firemní značky. I v naší církvi se opakovaně vracíme k otázce jejího loga, v dejvickém sboru zcela nedávno při rozhodování o nápise nad vchodem do domu. Názory na grafický symbol evangelické církve se liší. Někomu by vyhovovalo použití univerzálního křesťanského kříže, jiní si přejí označení charakterizující ČCE. Další poukazují na to, že již řadu generací je vžitým symbolem kniha s kalichem.

Snad první použití tohoto loga najdeme na „pečeti církevní“ tolerančního sboru v Libiši, zobrazené na titulním listu pamětní knihy z r. 1783. Autorem kresby je Jan Végh, který ji i doplnil výkladem:

Vysvětlení této Církevní Pečeti, kteráž všechen stav zdejší Církve Kristovy libišské vyobrazuje.

1. Kalich na pečeti církevní vyobrazuje navrácení nám při Svátosti Večeře Páně kalicha Páně, kteréž jsme byli před svobodou svědomí našeho zbaveni. Pročež nyní zpívati můžem z Žalmu 16, 5 „Hospodin jest částka dílu mého a kalicha mého, ty zdržuješ los můj“.

2. Kniha pod kalichem stojící představuje Zákon Páně, jehož nyní svobodně užívati můžem, kterýžto Zákon Páně čisté slovo Boží v sobě obsahující má býti jedině pravidlem víry i náboženství, života i obcování našeho, a též celé naší rozumné služby a pocty Boží, na to sesměruje s Žalmem CXIX, 174 „Toužím po spasení tvém Hospodine, a Zákon tvůj jest rozkoš má“.

3. Kniha tato jest trním obklíčena aneb mezi trní postavená, což vyznamenává, a) že my té svobody svědomí a Slova Božího mezi mnohými odpory a těžkostmi požíváme, takže i na nás se to splňuje, což Ženich Kristus Ježíš o své Choti Církvi pověděl v Písni Šal. 2, 2 „Jako lilium mezi trním, tak přítelkyně má mezi pannami. b) Že jakož vůdce spasení našeho skrze trnovou korunu všel do své slávy, tak chceme-li jeho uředníci a následovníci býti, abychom i my se pokojem dlouhým a blahoslavenstvím zde na světě netroštovali.

4. Však ale to má nás těšiti a posilniti v pokušeních našich, což se skrze slunce vyobrazuje, že po dlouhých duchovních mrákotách „vzešlo nám Slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho“ podle Mat. 4.2, a že „Hospodin Bůh jest nám vždycky slunce, nejmocnější náš obránce, lásky a slávy nám udíl, všechněm chodícím v prostnosti“ atd., jakž zpíváme v žalmu 84.

Rok 1783 jest ten rok, v němž se založení Církve této Evangelické libišské začalo. Nápis latinský okolo pečeti vykládá se v českém jazyku: Pečeť církve reformovné libišské.

Symboliku knihy a kalicha záhy použil Veghův přítel Samuel Oros na pečetidle sousedního sboru vtelenského, s tím rozdílem, že zde kalich stojí za otevřenou knihou. Postupně se ujala i v dalších sborech. Vidíme tak, že obě dnešní varianty „evangelického loga“ mají svůj předobraz již v době formování tolerančních sborů před 230 lety.

Jan Mašek

Radost ze sborového společenství

(prosloveno na silvestrovské téma 31.12. 2012 – zde mírně upraveno)

Řekne-li se radost, ze sborového společenství, pak každý člověk chodící pravidelně do sboru si pod radostí ze společenství vybaví konkrétní situace: dobré vzpomínky na bratry a sestry ve víře, radostnou atmosféru společných aktivit v průběhu života sboru. Když říkám v průběhu života sboru, tak tím myslím nejen když se sejdeme v modlitebně, ale i při příležitostech jako jsou společné výlety, kulturní akce, vzájemné návštěvy, nebo když se sejdeme k tomu, abychom někomu pomohli s následky povodně, nebo třeba někoho přestěhovat. Je-li to tak, pak ani není nutné se o tom více rozepisovat, spíše by bylo lepší si společně o tom popovídat. Proto se nyní zaměřím na otázku, jaké jsou předpoklady radosti ze sborového společenství? Hospodin je ‚šťastný Bůh‘ a chce, aby jeho pozemské děti měly ze života radost (1 Tm 1:11).

Bůh je zdrojem radosti, opatřil mnoho věcí, z nichž se lidé mohou den co den těšit. Patří k nim manželství (Dt 24:5; Př 5:18), možnost být otcem nebo matkou (Př 23:24, 25), jídlo a pití (Kaz 10:19; Sk 14:17, Ž 104:14, 15; Kaz 10:19) a rozmanité věci v Božím stvoření (Jk 1:17; 1Tm 6:17). V neposlední řadě je to radost ze sborového společenství. Ona radost je umocněna faktem, že je opravdu z čeho se radovat, a tak můžeme vidět různé projevy radosti, a to podle náтуры nebo spirituality jedince.

V dnešní době je čím dál větším problémem samota a snad vůbec největší problém člověka spočívá v opuštěnosti. Jsem přesvědčen, že základní lidskou potřebou je vědomí, že mne má někdo rád, a vědomí, že můj život má nějaký smysl a že někam patřím. Právě tyto lidské potřeby jsou naplněny Bohem, konkrétně v Bohem daném uspořádání, kam patří rodina a sborové společenství přátel, které může přinést skutečné uspokojení! Západ slunce je daleko nádhernější, jídlo je daleko chutnější a hudba je daleko příjemnější, sdílíme-li je s někým, koho máme rádi. Nejbližší rodina a důvěryhodní přátelé - to jsou jen dva z činitelů, jež přispívají k tomu, aby náš život měl smysl a byl radostný.

Když píšu o radosti, pak nemyslím to, že máme usilovat o radost především. O radost totiž usilovat nemůžeme. Pokud bychom tak činili, budeme s největší pravděpodobností neradostní. Radosti lze dosáhnout pouze jako vedlejšího produktu něčeho jiného. Mám zato, že je-li člověk radostný, je to zpravidla vedlejším produktem hledání Boha. Právě takové hledání Boha je jádrem sborového společenství. V Novém zákoně je slovo „sbor“ přeloženo z řeckého výrazu ek-kle-si'a, který znamená skupinu lidí svolaných dohromady. Toto slovo v sobě zahrnuje myšlenku soudržnosti a vzájemné podpory. Také v onom výrazu můžeme slyšet slovo „povolání“, jak povolání obecné jako církve, tak i poslání sboru. Myslím, že jedním z našich povolání či úkolů je tvořit společenství, ze kterého budeme mít radost my a společnost kolem nás.

Martin Volný

A nit trojitá se teprv nepřetrhne. (Kazatel 4,12, vánoční)

Je známo, že v „Domovech pro seniory“ jsou veškeré tituly a bývalé funkce k ničemu. Mluví se jen o panu X. nebo o paní Y. Byla tu však jedna výjimka. Těm dvěma se všeobecně říkalo „paní učitelky“.

Došlo k tomu už před delší dobou: Mladá pracovnice, která měla za

úkol pečovat v Domově o aktivní trávení času, jednou prohlásila: “Vždyť my o sobě dohromady nic nevíme. Vezmeme to teď pěkně kolem stolu a každý nám poví, odkud pochází a čím se dříve zabýval.“ Šlo to ztěžka. Ne každému je totiž dáno, jak má mluvit před širším kruhem posluchačů, a to dokonce o sobě. Těm dvěma to však nedělalo potíže. Jedna se představila jako bývalá učitelka základní školy a druhá prý vyučovala až do penze housle. A právě to, že se dozvěděly, že jsou obě bývalé kantorky, je naráz sblížilo. Začaly se každou chvíli vyhledávat, obratnou diplomacií získaly místa u téhož jídelního stolku a nakonec dosáhly u vedoucího, že se mohly sestěhovat do jednoho pokojíku. A když se později objevovaly v parku dvě do sebe zavěšené postavy, každý věděl, že to jsou „paní učitelky“. Ony samy o sobě se zřejmým potěšením říkaly, že se cítí „jako sestry“.

To se však změnilo, když do Domova nastoupila nová obyvatelka – Fanča Kmochová. Měla hluboký, drsný hlas, ale byla dobromyslná a veselá. Vzdor tomu, že chodila o dvou francouzských holích, kypěla energií a nápady. Rázem byla se všemi zadobře – s panem vedoucím, se sestřičkami i osazenstvem kuchyně. Zvlášť rychle se sblížila s jednou z „paní učitelek“ – s tou, co učila před lety na „lidušce“. Přispěl k tomu fakt, že zjistily, že jsou vlastně příbuzné, i když hodně a hodně vzdáleně.

Nikdo ale nemohl tušit, jak citelně toto nové přátelství zasáhne druhou z paní učitelek. V Domovech důchodců se žel vyskytují žárlivost a závist v nejrůznějších podobách. Zdánlivě zrazená paní učitelka se začala zatvrzovat. Zdálo se jí, že ji její dosavad nejlepší kamarádka zanedbává a hledá si zajímavou společnost u Fanči. Začala proto odmítat společné procházky a čím dál častěji zůstávala zatvrzele posedávat nebo polehávat ve společném pokojíku. Nakonec se její zahořklost provalila trpkou obžalobou: „Tak pro tebe jsem byla dobrá, dokud sis nenašla někoho lepšího. Myslíš, že jsem slepá a nevidím, jak dolézáš za tou novou invalidní ženskou?“ Ať už bylo obvinění opodstatněné nebo ne, mělo smutný následek: několikaleté pouto se přetrhlo. K společnému jídelnímu stolku usedaly dřívější nerozlučné přítelkyně sice dál, poněvadž nechtěly budit pozornost ostatních, ale nepromluvily spolu zbytečného slova. A večer zhasínaly světlo, aniž by si popřály dobrou noc jako dříve. Kde totiž vymizí srdečnost, tam časem zákonitě nastoupí chlad.

To, že se věrné kamarádky rozkmotřily, nemohlo samozřejmě trvale ujít

pozornosti ostatních. I společenská Fanča, třebaže byla v Domově krátce, si povšimla, že se paní učitelky chovají k sobě jako dva zatrpklí morousové. Nakonec vytáhla všecko ze své nově objevené příbuzné. „Tak já jsem vlastně příčina všeho!“ vyvalila Fanča udiveně oči. „To se tedy musí změnit!“ Víc však už k tomu neřekla.

Několik dní před Vánocemi však zaklepala Fanča na dveře u paní učitelek: „Tak si, děvčata, jdu k vám pro rozumy. Než jsem se přestěhovala sem, měla jsem u nás ve sboru přítelkyni – takovou starou nahluchlou babičku - a teď bych jí ráda odsud poslala nějaký dárek. Co myslíte, že by to mohlo být?“ Paní učitelky se podívaly na sebe. Za kterou z nich přišla vlastně Fanča? Nakonec se Fančina příbuzná zmohla na návrh: „No, co takhle nějaká pěkná kniha?“ Do rozmluvy se ale vmísila druhá paní učitelka: „Knihy dnes nejsou žádná laciná věc a kdoví, jestli ta vaše známá ještě čte a co čte. Nevíte, jestli byste se strefila. Já bych dala přednost něčemu, co by měla pořád na očích – třeba stolní kalendář s pěknými fotografiemi.“ A pak nečekaně nabídla: „Jestli byste tím ale nepohrdla, mohla bych vám pro tu starou paní věnovat pěknou podložku pod konvici. Vyráběla jsem je s dětmi ze slámy při pracovní výchově a mám jich víc.“ Nebyla to špatná nabídka, nakonec se však všechny tři kupodivu rychle shodly na tom, že vzdálené babičce pošle Fanča jeden z batikovaných šátků, které přímo tady v dílně při Domově vyrábějí výtvarně zdatnější jednotlivci.

A byl Štědrý den. Odpoledne byly stoly v jídelně odsunuty stranou a židle byly srovnány do řad jako v divadle. Měly totiž přijet se svým programem děti z církve. Fanča přispěchala se svými holemi do jídelny jako jedna z prvních a hned zabrala kabelkou a pouzdem na brýle obě místa vedle sebe. Paní učitelky sice nepřišly pohromadě, ale bdělá Fanča je rázem zaregistrovala, postupně energicky přivolala rukou a usadila je vedle sebe, každou z jedné strany: „Patříme přece dohromady, nebo snad ne?“ Ani jedna z paní učitelek se neodvážila odporovat a bylo znát, že se jim spíše ulevilo. Jak by jim bylo trapné, kdyby všem na očích seděly každá v jiném koutě místnosti.

Hostující děti se tentokrát nepředstavily pouze vánočními básničkami a písničkami, ale zakončily program verši, které měly poněkud jiný ráz a vycházely z jedné starozákonní průpovědi o dvojité a trojitě niti.

Nejsou všechny nitě stejné.
Je-li nit jen jednoduchá,
snadno se dá provléct jehlou,
snadno projde dírkou ucha.
Má však jednu nevýhodu:
přetrhnout se může lehce.
Proto na nit jednoduchou
spoléhat se nikdo nechce.
Je-li nit však ze dvou vláken,
bezpochyby je to lepší.
málokdy se jenom trhá,
pevnější je, odolnější.
Nit však může být také
ze tří vláken upředena.
Ta je teprv spolehlivá,
a proto je zvláště cenná.
Přidá-li se třetí vlákno,
přetrhne se nit jen stěží.
Ať nás v pevnou nit dnes spojí
Ten, co tady v jeslích leží!

Když byla vánoční besídka u konce, podívala se Fanča napravo a nalevo po svých společnicích a zeptala se polohlasem: „Co myslíte, dámy, nejsme my tři dohromady taky taková trojitá nit? Přece čím víc vláken, tím lépe. Chyťte mě teď každá pod jedním ramenem, ať se nemusím pořád opírat jen o ty dvě hole!“ V tu chvíli se paní učitelky za Fančinými zády po dlouhé době zas na sebe usmály. Roztřepená vlákénka nitě se zas spojila dohromady. Že by se spojil Ten, o němž recitovaly děti? Kdoví.

heda

Advent 2013

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. Iz 9,1

Pane, věčný a všemohoucí Bože.

Děkujeme ti.

Ty jsi nás chtěl a dal jsi nám život.

Čekáš na nás, než k tobě přijdeme.
A my smíme očekávat, že nám pomůžeš.

Prosíme tě tedy uprostřed těchto tmavých dnů:
Dej nám sílu k životu, když nám je špatně.
Dej nám odvahu, když si chceme zoufat.
Potěš nás, když jsme smutní.

Celý náš život čekáme
Na velké štěstí a malé radosti,
Na lásku, která nás bude provázet,
Na pokoj, který se naplní.
Ty jediný, Pane, nám můžeš dát všechno,
Co potřebujeme k životu.

Ty jediný, Pane, nás můžeš zachovat při životě
A všemi těžkostmi nás provést do své věčné říše.

(Modlitba Manfreda Josuttise z příručky Zastav se na chvíli...)

Nabídka:

Také pro příští rok připravil Ondřej Macek drobnou publikaci s biblickými meditacemi, tentokrát na Žalm 103 od Pavla Filipiho, doplněnou modlitbami Manfreda Josuttise. K dostání je v našem sboru za 25 Kč, výtěžek bude věnován na stavbu chráněného bydlení Diakonie Nosislav.

Petr Hudec

VÁNOČNÍ KONCERT NAŠICH PĚVCŮ U SALVÁTORA V PÁTEK TŘINÁCTÉHO

Opět uplynul rok a přiblížil se vánoční koncert Našich pěvců u evangelického Salvátora. Tentokrát se koná v pátek 13. prosince o půl osmé.

Uprostřed adventního času zazní Magnificat Antonia Vivaldiho a sbory a árie z prvního (vánočního) dílu Händelova Mesiáše. A navíc uslyšíte i Mozartovo líbezné Laudate Dominum. Účinkují sólistky Národního divadla Ludmila Vernerová - soprán a Jana Levicová Horáková - alt, Naši pěvci a komorní orchestr. Kostel je vytápěn, vstupné je dobrovolné s obvyklou doporučenou výškou (k pokrytí nákladů).

VÁNOČNÍ KONCERT

KOMORNÍ FLÉTNOVÝ SOUBOR

SYRINGA

15. PROSINCE V 16:00

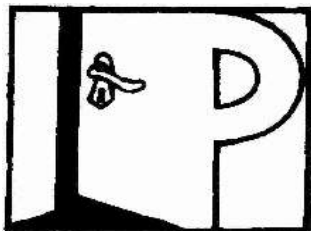
Sál Farního sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra č. 15, Praha 6

Hrají: Hana Friedová, Jitka Matysová, Marie Špalová,
Martina Válková, Helena Vepřeková

Vstupné dobrovolné :-)

Od 17:00 hodin proběhne košt moravských vín. Vstupné 200,- Kč.
Výtěžek bude věnován na budování chráněného bydlení v Nosislavi.

- 8. 12. - **2. adventní, prodej výrobků Obchůdku Jeden svět**
- 15. 12. - **3. adventní, prodej výrobků chráněné dílny Stodůlky**
- 17. 12. **Vánoční besídka ve Stodůlkách**
- 22. 12. **Po dětské vánoční slavnosti společný oběd, od 14:00 divadlo mládeže**
- 24. 12. **Ve 22:00 Ekumenické setkání nad Bibli s písněmi na náměstí v Suchdole**
- 31. 12. **Od 17:00 Silvestrovské posezení s pobožností**

TRADIČNÍ ZPÍVÁNÍ LIDU DEJVICKÉHO NA BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ

Naši pěvci zvou co nejsrdečněji všechny, kdo nejsou členy NP, ale rádi zpívají, aby se připojili a společně čtyřhlasně zazpívali na vánočních bohoslužbách v Dejvicích na Boží hod 25. 12. 2013 v 9:30.

V tomto čísle Souterrainu (nebo případně u stolku v předsíni) najdete dvě velmi jednoduché písně (Quem pastores laudavere a Ó Betléme), případně je možno je poslat mailem.

Písničky si prosím trochu připravte doma a přijďte na zkoušku na Boží hod pět minut před devátou, tedy v 8:55. Těším se na Vás!

Lydie Härtelová

Quem pastores laudavere

XIV. stol.

1. Quem pa-sto-res lau-da-ve-re, qui-bus

2. Ne-boj-te se, ra-duj-te se! an-děl
3. Za-xpi-vej-me Ho-spo-di-nu! K nám se

an-ge-li di-xe-re, ab-sit ro-bis

2. x ne-be zprávu ne-se, s pastý-ří dnes
3. sklo-nil ve své-m Sy-nu, vzal na se-be

jam ti-me-re, na-tus est Rex glo-ri-

2. ve-sel-te se, slá-vy král se ná-ro-
3. ná-si-ri-nu. Chvá-me Pá-na ze všech

-ae.

2. dit!
3. sil!

ZPÍVÁNÍ NA BOŽÍ HOD
zkouška v 8.55 u varhan

Ó BETLÉME ! ...

1 Ó Betléme ! Nový věk, vstoupil dnes do tvých bran, ó Betléme !

2 Ó Betléme ! Dávný slib spásy lidem se stal, raduj se dnes !

1 Ó Betléme ! Nebož král v jeslích spí ne-poznán, ó Betléme !

2 Ó Betléme ! Bolesti nás všech ne-se ten král, raduj se dnes !

1 Copak se nikdy ne-na-šel, kdo by té no-ci o-be-šel ?

2 Největší dar nám Bůh všem dal, aby už ni-kdo ne-zoufal...

1 My máme místo, vzá-chný Hostě, pojed jenom dál ! Ó Bet-le-me !

2 Bud's námi stále, mi-lý Pa-ne ! Ó Bettle-me, ó Bet-léme !

Ó BETLÉME !

O BETHLEHEM !

N: basická koleda T: autor anglického textu neznám

P: Jonatan Tomeš (nar. 1953)

Kalendář na prosinec 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 12. 1. adventní s VP a konfirmací	P. Hudec/A. Hudcová
	8. 12. 2. adventní	P. Hudec
	15. 12. 3. adventní	P. Hudec
	22. 12. 4. adventní - dětská vánoční slavnost	A. Hudcová/P. Hudec
	25. 12. Boží hod s VP	P. Hudec/A. Hudcová
	26. 12. Štěpána	P. Pokorný
	29. 12. 1. 1. Nový rok s VP	MUDr. Z. Susa A. Hudcová
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Náboženství:	zatím pozastaveno
	ZŠ Suchdol:	pátek 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00, společný Silvestr	
x-cátníci	Čtvrtek 12. 12. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30, 13.12. v 19:30 Adventní koncert u Salvátora	
Křesťan. služba	5. 1. Po bohoslužbách	
Klub poznávání	Dle dohody - prohlídka výstavy v Suchdole věnované generálmajoru R. Pernickému	
Hodina pohybu	2. a 16. 12. v 15:00	
Setkání s hostem	Po Novém roce	
Staršovstvo	Čtvrtek 5. 12. v 19:00	
Konfirmandi	Konfirmace 1. 12.	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 12. 2013. Číslo vyjde koncem roku.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

